

ခင်နှင်းယု

ကြေးမုံရိပ်သွင် နှင်းအေးဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
2009

၁၀၀၀၀၀

နိ.ဘာဝနိဒေသနာသုံးပါး ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နိ.အရေး ◆ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် သစ်တောရေး နိ.အရေး ◆ အမျိုးသားတော်ရပ်တည်ရေး နိ.အရေး	နိုင်ငံရေး ဦးစားချက် (၄) ရပ် ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။ ☆ အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။ ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စည်ပင် အခြေခံဥပဒေသစ်ပြင်ဆင်ရေး။ ☆ ငြိမ်ပေါ်လာသည့်စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်ပွဲ၊ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြန်စာနိုင်ငံသား အားလုံး၏ဘာဝနာဖြစ်သည်။	ဦးစားချက် ဦးစားချက် ၄ ရပ် ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။ ◆ ရော့ကွက် စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ငြိမ်ပေါ်လာရေး။ ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အဆင့်အတန်းများစိတ်ပေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။ ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။
ပြည်သူ့သဘောထား * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြှင့်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။ * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။	လူမှုရေး ဦးစားချက် (၄)ရပ် ☆ တစ်မျိုးသားစု၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနီတို့ပြောင်းလဲရေး။ ☆ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားနေသည့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။ ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။ ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာ ရည်မြင့်မားရေး။

ဘုရား - ၁၊ စာပေဗိမာန်ဆရာ

ခင်နှင်းယု

ကြေးမုံစိုပ်သွင်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှု၏စာမျက်နှာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၀၇၃၀၆၀၅
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၀၆၉၈၀၆၀၆
စီစဉ်သူ	ခင်မောင် (နန္ဒဝန်စာပေ)
တွဲဖက်စီစဉ်သူ	ထွန်းလှ (စိန်သရဖူစာပေ)
မျက်နှာပုံပန်းချီ	ပန်းချီကျော်သောင်း
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (ယာယီ - ၁၀၆၅)
	သင်းစာပေ
	အမှတ် (၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊
	၁၂-ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (မြ - ၀၂၆၇၀)
	ကလျာပုံနှိပ်တိုက်
	အမှတ် (၁၅၂)၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊
	သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။
ကွန်ပျူတာစာစီ	ဗိုလ်တိုး
အကြိမ်ရေ	စတုတ္ထအကြိမ်
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	၂၀၀၆၊ စက်တင်ဘာလ။
အုပ်ရေ	၁၀၀၀
တန်ဖိုး	၁၅၀၀

□□□

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

၁။ ခန္ဓာနှင့်အာရုံ	၃၁
၂။ ရွှေတမာ	၄၃
၃။ နှင်းဆီမွှေးရာ	၅၉
၄။ ဘိန်းစားရေချမ်း	၈၃
၅။ ခံပွင့်	၉၉
၆။ အတက်နှင့်အဆင်း	၁၁၆
၇။ မမြင်နိုင်သောအရာ	၁၂၆
၈။ တန်ခိုးတော်ရှင်၏ ကျလေသောမာန	၁၄၅
၉။ ရှင်သာရခိုင်တန်ဆောင်လော	၁၆၉
၁၀။ ကျောင်းနေစဉ် မေတ္တာမျှစဉ်က	၁၉၇
၁၁။ ကျွန်မတို့မှာ မိန်းမသား	၂၁၅
၁၂။ လမင်းကြီးနှင့်ငွေငါးဆယ်	၂၃၃
၁၃။ အိမ်ကြီးကျွန်	၂၄၉
၁၄။ ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုသောအခါ	၂၆၃
၁၅။ ဤသုံးအိမ်	၂၇၆
၁၆။ ကံ	၂၉၃

□□□

အမာ

“ကြေးမုံရိပ်သွင်”ကို စတုတ္ထအကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း အတွက် အမှာစာရေးရန် လိုအပ်မည်ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ယခင်“ကြေးမုံရိပ်သွင်”တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဝတ္ထုတို(၁၂)ပုဒ်အနက်မှ “ကျွန်းကေရီ”ဝတ္ထုကိုချန်လှစ်၍ ကျန်ဝတ္ထုတို (၁၁)ပုဒ်အပြင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ပါရှိခဲ့သော ခင်နှင်းယု၏အခြားလက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတို (၅)ပုဒ်ကို ဖြည့်စွက်ရိုက်နှိပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤစာအုပ်ကို “ကြေးမုံရိပ်သွင်နှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ”ဟုအမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖြည့်စွက် ရိုက်နှိပ်ထားသောဝတ္ထုတို (၅)ပုဒ်သည်လည်း ခင်နှင်းယု၏ အခြားသောလက်ရာများကဲ့သို့ အရေးအသား၊ အတွေးအခေါ်၊ ခံစားချက်၊ ဦးတည်ချက်တို့ အပြည့်အဝပါရှိသည်ကို ဖတ်ရှု ထိတွေ့ကြမည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

“ရှင်သာရခိုင်တန်ဆောင်လော” ဝတ္ထုတိုသည် ရခိုင်ပြည်နယ်မှ ပါကစ္စတန်ပြည်သို့ ဆန်ခိုးထုတ်ပုံကို ဇာတ်အိမ်တည် ထားပါသည်။ ဇာတ်လမ်းတွင် အိမ်ထောင်စုတစ်ခု၏ စီးပွားရေးကို တာဝန်ယူနေရသော မိန်းမမျိုးတစ်ဦးအား ငွေရှင်ကြေးရှင်နှင့် အရာရှိဆိုးတို့၏ ပူးပေါင်းဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ချစ်သူနှင့်သေကွဲ ကွဲခဲ့ရသည်အထိ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရပုံတို့ကို သနားစဖွယ် ကရုဏာရသဖြစ်အောင် ရေးသားထားပါသည်။

လူ့သဘာဝနှင့် အချစ်၏ဆန်းကြယ်ပုံကို “ကျောင်းနေစဉ် မေတ္တာမျှစဉ်က”တွင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ “ကျွန်မတို့မှာ မိန်းမသား”တွင်

အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းကလေးများ၏ ပြတ်သားသော၊ ရဲရင့်သော၊ အနစ်နာခံသော၊ ခွင့်လွှတ်တတ်သော နှလုံးသားရှိပုံကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။

မိဘမေတ္တာမည်မျှကြီးမားသော်လည်း စီးပွားရေးအကြပ်အတည်းနှင့်တကွယ်ရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင် သားကောင်ချင်းရသည့် အဖြစ်မျိုးကို “လမ်းကြီးနှင့်ငွေငါးဆယ်”တွင် ရင်နှင့်စဖွယ်သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။ “အိမ်ကြီးကျွန်”တွင် လူ့လောကကို သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ရသူနှင့် အဒေါ်၏လောင်းရိပ်မိနေရသူ ညီအစ်မနှစ်ဦး၏ ခြားနားပုံကို တင်ပြထားပါသည်။

ကိုယ့်အပြစ်ကြောင့် အပြစ်မဲ့သူတို့အား ဒုက္ခရောက်စေရပုံကို “ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုသောအခါ”တွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ “ဤသုံးအိမ်”တွင် ရင်သွေးမရရှိသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားပုံကို တင်ပြထားသည်။

သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးခြင်းမတူပုံကို “ကံ”တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ကျန်ဝတ္ထုတိုများ၏ အရည်အသွေးကို ဆရာဦးမျိုးမင်း၏ နိဒါန်းနှင့် စာပေဗိမာန်ဆုနှင်းသဘင်၌ ပြောကြားခဲ့သော ခင်နှင်းယု၏ ပြန်ကြားချက်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဖော်ပြပါဝတ္ထုတို (၅)ပုဒ်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့သည်ကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။

ခင်နှင်းယုသည် လူ့လောကကြီး၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ် အမှန်များကို အခြေခံ၍ ဝတ္ထုဖြင့် သရုပ်ဖော်လေ့ရှိပါသည်။ သူမ လေ့လာတွေ့ထိ ခံစားနေရသော လူ့သဘော၊ လူ့မနောနှင့်ဘဝ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရပုံတို့ကို ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဖြင့် အစားထိုးတင် ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟူသောအချက်ကို စာဖတ်သူများ သိစေချင်သည်။ လူ့ဘဝအဖြစ်နှင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်တိုင်းလည်း ကောင်းကျိုးပေးလေ့မရှိ(ပါ) ချီးမွမ်းခံချင်မှခံရသည်။ မကောင်းမှုလုပ်တိုင်းလည်း အပြစ်ဒဏ်ခံချင်မှခံရသည် ဟူသော လူ့လောက၏ တစ်ဖက်စောင်းနှင်းနိုင်မှုများ၊ မညီမျှမှုများကို သူ့သိသလို သိစေချင်သည်။ သူ့မြင်သလို မြင်စေချင်သည်။ သူခံစားသလို စာဖတ်သူများကိုလည်း ခံစားစေချင်သည်။

သူ့ဝတ္ထုတိုများအပေါ် ဤသို့ပင်မြင်မိပါသည်။ ဤအမြင်သည် စာရေးသူနှင့် တစ်သဘောတည်းဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ စာဖတ်သူ ပရိသတ်နှင့်လည်း တပြေးညီတည်း တူချင်မှတူပေမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအမြင်များကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မွေး ၉ စာပေ

ခင်နှင်းယု၏ ပြန်ကြားချက်

စာပေဗိမာန်သို့ကို မမျှော်လင့်ပဲရရှိတဲ့အတွက် အလွန်ပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မမျှော်လင့်သလည်းဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်မဆရာက မေးဖူးပါတယ်။ စာပေဗိမာန် ဆုဖူးပါသလားတဲ့။ ကျွန်မက ကျွန်မတစ်သက်မှာတော့ စာပေဗိမာန် ဆုရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာပေဗိမာန်သုခမိန်တွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘောင်ထဲကိုခွင့်ကျအောင် ကျွန်မ မရေးနိုင်လို့ဘဲ လို့ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဆရာကတော့ “မင်းတော်တဲ့ တစ်နေ့ရမှာပါ” လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မနှစ်က ကျွန်မရဲ့ဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဦးသိန်း ဇေမြင့်ရဲ့ ဝတ္ထုစာပေဗိမာန်ဆုအဖြစ်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်မအလွန် ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ စာပေဗိမာန်ရဲ့သတ်မှတ်ထားတဲ့ “ဘောင်”ဟာ ကျွန်ုပ်ပြန်လာပြီလို့ ကျွန်မယူဆမိလို့ပါ။

“ကြေးမုံရိပ်သွင်” စာအုပ်ဟာ ရှုမဝ၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းများမှာ ရေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မဝတ္ထုတိုများအနက် ကျွန်မစိတ်ကြိုက်ဝတ္ထု (၁၆) ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်ပြီး ပြန်လည်စုပေါင်းရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယအမှတ် (၂)အဖြစ် ကျွန်မဝတ္ထုတိုများကို ဆက်လက်စုပေါင်း ထုတ်ဝေသွားပါမယ်။

ကျွန်မဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းပြီးတစ်အုပ်တည်းဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့အကြံဉာဏ် ပထမဆုံးပေးသူကတော့ ကျွန်မ မမြင့်ဘူးတဲ့

ကျွန်မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ် ဦးတင်လှသော်ပါပဲ။ သူ့အကြံအတိုင်း ကျွန်မစိတ်ကူးနေတုန်း ငွေတာရီစာစဉ်က လာရောက်တောင်းခံတာနဲ့ “ကြေးမုံရိပ်သွင်”ဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် အကောင်အထည်ပေါ်လာတာပါပဲ။

စာဆိုနဲ့ စာဆိုရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာ အများသိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ကြေးမုံ (သို့မဟုတ်)မှန်ပြင်ဟာ သူ့ဝန်းကျင်ရဲ့ အဆင်းအသွင်၊ အကျဉ်းတန်၊ အရပ်ဆိုးတာတွေရော၊ အလှအပတွေကိုရော၊ အထင်းသားပေါ်လွင်စေသလိုပါပဲ။ စာရေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ စာပေမှာလည်း သူ့ခေတ်ရဲ့အလှအပရော၊ အကျဉ်းတန်တာတွေကိုရော၊ အားလုံးမြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မစာအုပ်ကို “ကြေးမုံရိပ်သွင်”လို့အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မစာအုပ်ကို ဆရာဦးမျိုးမင်းက ဝေဖန်တဲ့နေရာမှာ “ခင်နှင်းယုသည် လူ့လောကဇာတ်ခုံကိုနံဘေးက၊ နောက်ကတဝကြီးကြည့်ထားဟန်တူသည်။ ကြည့်ပြီးတွေ့ရသမျှကို ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ဖြင့်အန်ချထားသည်။ ဘယ်အချိန်အခါက သွားကြည့်လိုက်မှန်းမသိ။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် လူ့လောကဇာတ်ခုံကို ဤမျှ ထင်းထင်းကြီးမြင်ခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်”လို့ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း လောကဇာတ်ခုံကို ရှေ့တည့်တည့်က ကြည့်ဖို့မွေးဖွားလာတယ်လို့ အောက်မေ့မိခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့မှ ကျွန်မဟာ ကျွန်မနေရာ ဘယ်နေရာဆိုတာကိုသိခဲ့

ပါတယ်။ လောကဇာတ်ခုံကို ကန့်လန့်ကာဘေးနဲ့ ဇာတ်ခုံနောက်ကပဲ ကြည့်ရမယ့်ဘဝပါလားလို့သိပါတယ်။

ဒီလူ့လောကကို စာရေးသားဖို့ ခေတ္တအလည်ရောက်လာတဲ့ ကျွန်မဟာ ကဝဇာတ်လမ်းများကို ရှေ့ပွဲခင်းလောက်ကသာ ကြည့်တတ်ခဲ့ရင် ကျွန်မစာပေဟာ အပေါ်ယံရှုပ်ရှုပ်ကလေးပဲဖြစ်မယ်။ အမှန်တရားကို သရုပ်ဖော်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဇာတ်ကြည့်တဲ့နေရာမှာ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့မနေနဲ့။ ဇာတ်ဆရာကတော်ရဲ့ ဆေးလိပ်လည်း မီးညှိပေးသင့်ပေး၊ မင်းသမီးကပြီး ကန့်လန့်ကာနောက်ပြန်ဝင်လာရင် ထဘီခေါက်ပေးသင့်ပေး၊ စစ်သူကြီးဇာတ်စင်ရှေ့ထွက်ရမယ့်အခန်းရောက်ရင် ဓားတိုဘာတို ယူပေးသင့်ပေးလို့သွန်သင်လိုက်သူကတော့ ကျွန်မရဲ့မိခင် ဒေါ်သိန်းတင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မာနကြီးတဲ့ သူ့သမီးကို ဇာတ်ခုံတစ်နေရာမှာထားခဲ့ပြီး သူကတော့ လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။

“ပွဲကြည့်လို့ အကောင်းဆုံးနေရာကတော့ ကန့်လန့်ကာ ကြားပဲ”လို့ နေရာချထားသူကတော့ ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုကြီးဦးနုပါပဲ။ ကျွန်မငယ်ငယ်က အရွယ်မရောက်တရောက်မှာ မီးဖိုထဲဝင်လာပြီး “မိခင်ရ ငရုပ်သီးထောင်းရင်းနဲ့ပဲ မင်းဘဝကို အချိန်ဖြုန်းတော့မှာလား”လို့ သူမေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းဟာ ကျွန်မဘဝကို တစ်စခန်းသစ်စေခဲ့တာပါပဲ။ သူကတော့ မေ့ချင်မေ့သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မအဖို့ ဒီကားလုံးကြားယောင်ပြီး အမြဲကြိုးစားတာပါပဲ။

အရွယ်ရောက်လို့ ဇာတ်စဉ်နောက် (သို့မဟုတ်) ကန့်လန့် ကြားက ကျွန်မခေတ်ရဲ့ ဇာတ်ထုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါရော၊ ဖဆပလ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးဇာတ်ထုပ်ကြီးနဲ့ တိုးနေပါရော။

အပြင်ကန့်လန့်ကာမှာတော့ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ လွမ်းစရာတွေကို တခမ်းတနားကပြသွားတာပါပဲ။ ကျွန်မကန့်လန့် ကာကြားက မြင်ရတာကတော့ အားတက်စရာနည်းနည်းပဲ တွေ့ရ တယ်။ ဇာတ်ခုံနောက်မှာက တစ်ခန်းတစ်ခန်းမထွက်ခင် ပြောင်း ဆန်နေကြတာတွေမြင်ရတော့ သိပ်ရင်မောတာပဲ။ ကျွန်မ မြင်ရတာတွေ ကို နိုင်ငံရေးလိုမရေးပဲ “လူတို့သဘောသည် ဤသို့ပါတကား” ဆိုတဲ့ လူကိုလေ့လာခြင်းအနေနဲ့ပဲ ကျွန်မရေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အသစ်ကိုတွေ့ရင် တွဲဖက်အနှစ်နာခံလာတဲ့ အဟောင်းကို ပစ်ရက်သောသူကိုရည်ညွှန်းပြီး “ခံပွင့်ကိုသုံးခဲ့ပြီး စံပယ် ပေါ်လတော့ ခံပွင့်ကိုပစ်ရက်လေခြင်းလို့ ကျွန်မတော့ လူ့လောက ကိုသံဝေဂယူမိပါတယ်။

“ဘိန်းစားရေချမ်း”မှာဆိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ရေချမ်း ကို လူဆိုးကြီး၊ လူယုတ်မာကြီးလို့ ထင်မြင်ကြပေမယ့် ရေချမ်းဟာ တကယ်တော့ သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ လူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အရ လူဆိုးကြီးသာနေ ဇာတ်စင်ပေါ်စခန်းသွားခဲ့ရတဲ့ သူတော်စင်တွေကို ကျွန်မရည်ညွှန်း ခဲ့ပါတယ်။

“ရွှေတမာ”ကတော့ ဝတ္ထုထဲကပါတဲ့ ရှေးကဗျာဟောင်း လေးကို ကျွန်မသဘောကျခဲ့တယ်။

“မဲလေီပင်ပျိုဇောက်၊ ပေါက်လာတဲ့ ရွှေတမာ၊ ခါးချက် ကနာ၊ ရေစီးရယ်တစ်ခါ၊ ရေသာရယ်တစ်လှည့် သူများလိုတို့မရိုင်း တယ် တိုင်းသိပါရဲ့”

အဲဒီကဗျာလေးကိုက တိုတိုနဲ့အဓိပ္ပာယ်သိပ်ထိရောက် တာပဲ။

တို့များဟာ တို့အလှည့်ရောက်လာလို့ ခါးနိုင်တဲ့အင်အားရှိ ချိန်မှာတောင် အခါကြီးခါးတဲ့သူများကို လက်စားပြန်မချေပါဘူး။ သူများလိုတို့မရိုင်းပါဘူးဆိုတဲ့ ရိုးရိုးလေးပြောပုံမှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို အပြည့်အဝဖော်ပြပါတယ်။

အတု့အလှည့်တွေနဲ့ သံသရာရှည်ပြီး သတ်ပြီးရင်းသတ်နေ ကြတဲ့ ဇာတ်ခုံကို မြင်ရတာမောတဲ့ကျွန်မဟာ “ရွှေတမာ”ကို ရေး ခဲ့ပါတယ်။

“နှင်းဆီမွေ့ရာ”ကတော့ လူတွေဟာ အာရုံငါးပါးကို အသိ ဇာတ်တွေကြွယ်ဝလေသမျှ အတွေ့ကိုသာယာလေလေ ဒုက္ခများလေ လေဆိုတဲ့သဘောကို ရည်ညွှန်းပါတယ်။

အခြားဝတ္ထုတိုများကိုလည်း ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုစီနဲ့ ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ကြိုကြိုက်မှပဲ ပြောပြပါမယ်။

ဘဝကိုမြင်ရုံနဲ့မပြီးသေးပါဘူး။ ပရိသတ်ကိုတင်ပြတဲ့နေရာမှာ ပရိသတ်မနေကို ချောချောကြီးကျအောင် ဝတ္ထုရေးပုံကို ပထမဆုံး သင်သူများကတော့ ဆရာဦးတင့်တယ်နဲ့ ဆရာဦးသန်းဆွေပါ။ အတု ခိုးတာကတော့ မြင်သမျှ။ တွေ့သမျှစာပေသမားများထံက အားလုံး ယူခဲ့တာပါပဲ။

ဘဝမှာတော့ ခရီးတစ်ကွေ့ ရောက်ရပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ ဘဝအတွေ့အကြုံလေးတွေကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘာဝတိုင်းကြီးနဲ့ စာပေဗိမာန်ပညာရှင်များရော၊ ကျွန်မရဲ့ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ ကိုရော အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်လေတော့ တစ်ခါတစ်ခါစာရေးရာမှာဒေါမနုဿစိတ်နဲ့ ဣန္ဒြေမရဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အမြင်ကို တင်ပြရာမှာ နှစ်ဘက်စွန်းသို့မရောက်စေပဲ မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျရမယ်လို့ မေမေကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မ စာပေကိုထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အားလုံးကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။

ခင်နှင်းယု
(၁၉၆၁-ခု)

နိဒါန်း

ဝတ္ထုတိုဟူသော ပုံအရေးအသားကို “ကာလပေါ်” ဟု သမုတ်ကာ မြန်မာများအတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်။ ယုံသော် ဝတ္ထုတို သဘောပါကင်သည့်ပုံပြင်များကို ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာများသည် လူမျိုးအနေနှင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါမှစ၍ပင် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြောဟောကြားလာခဲ့ကြပေသည်။ ရှေးရှေးတုန်းက အစချီသည့်ပုံပြင်များကို အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊ အဘွားတို့သည် သားငယ်သမီးငယ် မြေးငယ်များအား ယခုတိုင်အောင် ပြောပြလျက်ရှိကြသည်။ ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ကယ်ရိတ်သွားသည်မှအစ မဗေဒါရေခပ်သွားသည်အထိ နှစ်ခြိုက်စရာဇာတ်ကောင်များ၊ စိတ်ဝင်စားစရာအဖြစ်အပျက်များနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့် ပုံပြင်ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ကိုယ်ပိုင်ရတနာသိုက်ကြီးတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မြန်မာများ၏ ကိုယ်ပိုင်ပုံပြင်ဘဏ္ဍာတိုက်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း မြန်မာများကိုယ်တိုင်ကသာ ကြံစည်တီထွင်ခဲ့သည့် ပုံပြင်များ သက်သက်ဖြစ်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကိစ္စများသည် တစ်နေရာတစ်ဌာနတည်းကွင် ရပ်တည်နေသည်မဟုတ်။ သမိုင်းတွင် ဆော်မပေါ်မီကပင် ကမ္ဘာရှိလူမျိုးအချင်းချင်း ဆက်ဆံမှုရှိသည်နှင့်အမျှ လူ့ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းများ၊ ကြံစည်အားထုတ်မှုများ၊ ပညာရပ်များသည်လည်း ကူးလူးပြန့်နှံ့ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် လူ့စိတ်နှလုံးသားမှ

ပေါ်ပေါက်ကြစေဖန်တီးသမျှကို မည်သည့်လူမျိုးကမဆို စတင်ကြစည်ခဲ့သည်ဖြစ်စေကာမူ ကိုယ်ပိုင်တံဆိပ် ခေါ်နိုင်ထားရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူပေါင်းများစွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည့် အယူဝါဒဘာသာကြီးများ ပြန်နဲ့ခဲပုံကိုကြည့်လျှင် ဤစကားမှန်ကြောင်းသိရပေမည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းများ၏ သမိုင်းကိုပြန်ပြောင်းကြည့်ပါလျှင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် တွေ့ရမည်။ စက္ကူနှင့်ယမ်းမှုန့်သည် ရှေးခေတ်တရုတ်ပြည်တွင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ အနောက်နိုင်ငံဒေသများသို့ တစ်စတစ်စပြန့်သွားပြီးလျှင် စက်မှုလက်မှုတိုးတက်ခဲ့သော အနောက်နိုင်ငံများက ထုတ်လုပ်မှု စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းကြောင့် ယင်းစက္ကူနှင့်ယမ်းမှုန့်ပင် ခေတ်သစ်တရုတ်ပြည်သို့ အသွင်သစ်ဖြင့်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ “ကာလပေါ်စက္ကူချောနှင့်တန်ခိုးအင်အား ကြီးမားလှသည့်ယမ်းမှုန့်မှာ တရုတ်တို့အတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်လာရသည်။ နက္ခတ်ပညာ၊ သင်္ချာပညာများမှာ အရှေ့တိုင်းမှ အနောက်တိုင်းသို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ တိုးတက်ဖန်တီးတီထွင်မှုအမျိုးမျိုးကြောင့် အသွင်သစ်ဖြင့် အရှေ့တိုင်းသို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ အရှေ့တိုင်းသားများက အနောက်တိုင်းသားများထံ တပည့်ခံ၍ နက်နဲသည့်ပညာရပ်များအနေနှင့် သင်ကြားယူကြရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာသုံးနေသည့် ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၁၀ အထိ ဂဏန်းသင်္ကေတအမှတ်များသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ 1, 2, 3 မှ 10 အထိ ဂဏန်းများနှင့်မူလက အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယဒေသမှအရှေ့ဘက်မြန်မာနိုင်ငံသို့လည်း ဤဂဏန်းအရေး

အသားသည်ပြန်ခဲ့သည်။ အာရပ်လူမျိုးများမှတစ်ဆင့် အနောက်တိုင်းသို့လည်းပြန်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ ကလက်ခံသုံးစွဲကြသောအခါ အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းဖြစ်သွားသည်။ အနောက်တိုင်းသားများ ကမ္ဘာအနှံ့ စိုးမိုးသော ခေတ်ရောက်လာသောအခါ အရှေ့တိုင်းသားများသည် 1, 2, 3 ဟုရေးရမှ မြင်ရမှအရသာရှိသလို ထင်မိကြသည်။

အိန္ဒိယဒေသနှင့် တရုတ်ဒေသများသည် လူ့ယဉ်ကျေးမှု အဆောင်အယောင်များ၊ ပညာရပ်များကိုသာ မွေးထုတ်ရာဒေသကြီးများမဟုတ်။ ပုံပြင်များကိုလည်း ဖန်တီးတီထွင်ခဲ့သည့်ဌာနကြီးများဖြစ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယပုံပြင်များသည် အရှေ့ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်သို့လည်းကောင်း ပြန့်စက်သွားသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရှင်မွေခွန်း၊ မင်းနန္ဒာလိုပုံမျိုး ရှေးဟိန္ဒူပုံပြင်ရှိသည်။ အနောက်သို့ ပြန့်သွားကာ ဂရိလူမျိုးတို့၏စာပေတွင် ဟီးရိုမင်းသမီးနှင့်လီယန်ဒါမင်းသားပုံပြင်ဟု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များသည်လည်း အိန္ဒိယဒေသမှ အရှေ့အနောက်ပြန့်ခဲ့သည်။ မြန်မာတို့၏ ရှေးပုံပြင်များထဲတွင်ပါဝင်နေသည်။ တစ်ပတ်ကျော့ကာ အင်္ဂလိပ်စာနှင့်ရေးသားပုံနှိပ်ခြုံငုံမာတို့ထံ ပြန်ရောက်ရာ အိန္ဒိယဒေသဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များဟု ဖတ်ရပြန်သည်။

ဝတ္ထုတိုဟူသည်ကို မြန်မာတို့အတွက် အသစ်အဆန်းကာလပေါ်အနေဖြင့် ဖတ်ကြရ၊ ရေးကြရသော်လည်း မြန်မာတို့၏ သွေးတွင် ရှေးကတည်းကပင် ဝတ္ထုတိုပိုးကလေးများ ဝင်ရောက်စွဲလပ်လျက်

ရှိခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုဟုအမည်မှည့်ခေါ်ခြင်း၊ အသိအမှတ်ပြုခြင်းမခံရသော်လည်း ဝတ္ထုတိုသဘောပါဝင်သည့် စာပေများကို မြန်မာတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာရောက်လာသည့်အချိန်၊ စာပေအက္ခရာတင်သည့်အချိန်မှစ၍ ဖတ်လာ၊ မှတ်လာ၊ နှစ်ခြိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်များကို ဘာသာရေးအမြင်ဖြင့် မကြည့်ပဲ၊ စာပေအမြင်ဖြင့်ကြည့်ပါက ဝတ္ထုတိုများဟု ခေါ်နိုင်ပေသည်။ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်နိပါတ်များကို ဝတ္ထုတိုဟုသမုတ်ခြင်းဖြင့် နိမ့်ချစော်ကားလိုက်သည်ဟု မယူဆစေလိုပါ။ ဝတ္ထုတိုဟုခေါ်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်များ ဘုရားဟောမဟုတ် စိတ်ကူးသက်သက်ပုံပြင်များဟု အဓိပ္ပာယ်မရောက်စေလိုပါ။ တရားစာပင်ဖြစ်သော်လည်း အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့်သဘောကို ကြည့်ပါက ဝတ္ထုတိုပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရပေမည်။ မြန်မာတို့၏စိတ်ထဲတွင် ဝတ္ထုဆိုလျှင်တိုသည်ဖြစ်စေ၊ ရှည်သည်ဖြစ်စေ ရောက်တတ်ရာရာ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများကို ဖွဲ့နွဲ့ရေးထားသည့်စာဟု အခွဲအလန်းရှိတတ်သည်။ ကာမဂုဏ်လုံ့ဆော်သည့် လောကီစာပေများကိုသာ ဝတ္ထုဟုခေါ်ရမလိုယူဆတတ်ကြသည်။ တရားစာကိုဝတ္ထုဟု မသမုတ်ရဟု တားမြစ်လိုကြသည်။ ဤအယူအဆ မမှန်ကန်ကြောင်း စလေဦးပုည၏ဝတ္ထုများကသက်သေပြလျက်ရှိသည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထု၊ ကာကဝိလ္လိယဝတ္ထုအစရှိသည့် ဦးပုညဝတ္ထုများမှာ ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် ဘာသာရေးသင်ခန်းစာပေးလိုသည့် တရားစာများဖြစ်သော်လည်း သဘောအားဖြင့်ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့၏ စာပေသမိုင်းတွင် ဤငါးရာ

ငါးဆယ်ဇာတ်တော်များနှင့် ဦးပုည၏ဝတ္ထုများမှအပ ဝတ္ထုတိုဟု ခေါ်နိုင်သည့် စာပေများရှားပါးခဲ့သည်။ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်နိပါတ်များသည် ပုဂံခေတ်၊ အင်းဝခေတ်မှစတင်၍ ပေပုရပိုက်များနှင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ပါဠိမြန်မာရာဇာရေးသားများသည် ဦးပုညသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်နောက်ပိုင်းတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဤခေတ်များကြားထဲတွင် ဝတ္ထုတိုဟူ၍ မယ်မယ်ရရပြဇရာမှာ ကျွန်တော်သိသလောက်ဆိုလျှင် တောင်ငူခေတ်တွင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသတွင်သာတွေ့ရှိနိုင်သည်။ ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသမှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဇင်းမယ်တက်မှရောက်ခဲ့သော်လည်း မူရင်းမှာတိဘက်မှသက္ကဋ္ဌာဘာသာဖြင့်ရေးထားသည့် ဒွိယာဒနကျမ်းစာဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသသည် တစ်နိုင်ငံမှတစ်နိုင်ငံသို့ ဘာသာစကားတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ စာပေကူးလူး ပြန့်ပွားတတ်ခြင်း၏ သာကတစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်ယခုဖော်ပြသည့် စာပေများအပြင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်အထိ မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ဝတ္ထုတိုဟုခေါ်ဆိုနိုင်သည့် အရေးအသားများ ရှိချင်မှရှိပေမည်။ ဥပမာ-ကြမ္မာဒိက်မင်းကြီးဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဟုခေါ်မည်ဆိုက ခေါ်နိုင်ပါသည်။ မြန်မာစာပေအသွင်နှင့် နှ့်စပ်သူမဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်အနေနှင့် ဤမျှသာသိပါသည်။ ခုံတော်မောင်ကျတမ်း ဖြတ်ထုံးစသည့် ဖြတ်ထုံးများကိုလည်းဝတ္ထုတိုဟု ခေါ်ဆိုလိုက် ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခြုံ၍ကြည့်ပါက မြန်မာစာပေကို ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ ဝိသတ်၊

ရာဇဝင်သမိုင်းနှင့် တရားစာများအသွင်ဖြင့်သာ အများအားဖြင့် တွေ့ရှိရပေသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်အဆုံး အင်္ဂလိပ်အစဉ်းတွင် ခြောက်ပြားတန်ပြဇာတ်များ အလွန်ခေတ်စားခဲ့ရာ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝတ္ထုတို၏ ရှေ့ပြေးများဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာဖတ်သူများသည် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ကြသည်။ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ခြင်း၊ ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများထဲတွင် ဒဂုန်ဦးဘတင်၏ ဖခင်ပြန်ဆိုသော ပသိပုံပြင်များမှာ အဦးဆုံးဖြစ်သည်ဟုယူဆရပေမည်။ ၁၉၁၀-ပြည့်နှစ်က ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်လောက်မှစ၍ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းနှင့်တိုင်းကျိုးသတင်းစာစသည့် စာ-နယ်-ဇင်းများထွက်ပေါ်လာရာ ဝတ္ထုတိုရေးလိုသူများအတွက်အခွင့်ကောင်းရရှိလာလေသည်။ ပိန်းနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ညာဏ၊ ဇေယျ၊ သစ္စာ၊ ဒဂုန်ရွှေများဟူသော ကလောင်အမည်များမှာ ထိုခေတ်ကထင်ရှားလာသည့် ဝတ္ထုတိုရေးဆရာများဖြစ်သည်။ မြန်မာဝတ္ထုတိုအရေးအသားတွင် ရှေ့ဆောင်ကျေးဇူးရှင်ကြီးများဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းတို့နောက် မဟာဆွေ၊ ဇေနု၊ သုခ၊ သခါ၊ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးစသည့် စာရေးဆရာကြီးများလည်းပေါ်ထွက်လာကာ ဝတ္ထုတိုကို မြန်မာတို့နှစ်ခြိုက်စွဲလန်းသည်ထက် စွဲလန်းအောင်ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ပိန်းနင်းမှအစ ယင်းစာရေးဆရာကြီးများရေးဖွဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများတွင် ကိုယ်ပိုင်

စိတ်ကူးဖြင့် တီထွင်ခဲ့သည်များလည်းပါရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုများကိုမြန်မာအကြိုက်နှင့်ဆီလျော်အောင် ပြောင်းလဲပြုပြင်ရေးသားထားသည်လည်းပါရှိသည်။ ဤနေရာ၌ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုများကို ဆီလျော်အောင်ဘာသာပြန်ခဲ့သည်ဟုဆိုကာ မှားရာရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဘာသာပြန်ခြင်းဟူသည် မူရင်းစကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ဖြစ်စေ၊ ချွင်းချွန်ကျဉ်းချွန်ဖြစ်စေ၊ အခြားဘာသာစကားသို့ ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့သည့် ဝတ္ထုရေးဆရာများသည် ဤသို့ဘာသာပြန်ခြင်း သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတို၏ဇာတ်ကြောင်းဇာတ်ကွက်ကိုသာယူ၍ မြန်မာအမည်၊ မြန်မာဇာတ်ကောင်၊ မြန်မာပတ်ဝန်းကျင်၊ မြန်မာအမူအရာ အပြောအဆိုများနှင့်တစ်ဖြစ်လဲ ဖန်တီးရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုများကိုမှီး၍ ရေးခဲ့သည်ဟုဆိုကာ ပိုမိုမှန်ကန်တိကျပေမည်။

၁၉၃၀-ပြည့်နှစ်လောက်ကစ၍ စစ်ဖြစ်သည်အထိ ခေတ်စမ်းစာပေများပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ သိပ္ပံမောင်ဝ၊ ကက္ကသိုလ်မောင်သန့်စင်၊ ဇော်ကျီ၊ မင်းသုဝဏ်၊ သိန်းနေနွယ်(ဦးသိန်းဖေမြင့်)၊ သိပ္ပံစိုးလှတို့မှာ ကျော်ကြားလာပြီးလျှင် မြန်မာဝတ္ထုတို အရေးအသားတွင် တစ်မူတီးလာစေသည်။ အခန်းသစ်တစ်ရပ် ဖွင့်လိုက်သည်ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပေမည်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို မမှီပဲ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးဖြင့် ရေးသားခြင်း ပိုမိုများပြားလာသည့်အပြင် ဝတ္ထုတိုရေးရာ၌ စာရှုသူအား ဖြေဖျော်မှု၊ စိတ်အာရုံရှင်လန်းစေခြင်းကို အဓိကမထားပဲ စာပေသဘောသက်ဝင်ခြင်း၊ အစအလယ်အဆုံး အချိုးအစားကို တိကျသင်ရပ်ခြင်းတို့ကို

အဓိကထားကာ ရေးလာကြသည်။ ထိုစဉ်က လူ့လောကမဂ္ဂဇင်း ကလည်း ပျော်တော်ဆက်အနေဖြင့်မဟုတ်ပဲ၊ စာပေအနေဖြင့်ရေးသား သည့်ဝတ္ထုတိုမျိုးကို စာဖတ်သူပရိသတ်ကလက်ခံလာအောင် အထောက် အပံ့ပြုခဲ့သည်။ စစ်ပြီးခေတ် ဝတ္ထုတိုရေးသူများအနက် သာဓု၊ တင့် တယ်၊ သော်တာဆွေ၊ ဒဂုန်တာရာ၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ အောင် လင်း၊ မြသန်းနှင့် ခင်နှင်းယုတို့သည် စာဖတ်ပရိသတ်၏ နှစ်ခြိုက် လက်ခံမှုကို ကောင်းစွာရရှိသူများဟု ယူဆရပေသည်။ ထိုစာရေးဆရာ များအနက်အများစုမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို မှီသည့်အခါမှီ၍ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးဖြင့်ရေးသည့်အခါ ရေးသူများဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သိရသမျှ ဆိုလျှင် ခင်နှင်းယုသည် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုများကို မှီ၍ရေးလေ့မရှိ။ ကိုယ်ပိုင်စိတ် ကူးသက်သက်ဖြင့်သာ ရေးသူဟုထင်ပါသည်။ အခြား စာရေးဆရာများထဲမှလည်း ဤသို့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး သက်သက်ဖြင့်သာ ဖန်တီးလေ့ရှိသည်။ သာဓုလည်းထိုနည်းတူ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး သက်သက် ဖြင့်ရေးသူဟုထင်ပါသည်။ အခြားစာရေးဆရာများထဲမှလည်း ဤသို့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့်သာ အစဉ်အမြဲရေးသူများရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ အတိအကျ ခွဲခြားသိသာ နိုင်ရန်ခဲယဉ်းပေသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှစ၍ လွတ်လပ်ရေးခေတ်တိုင်အောင် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်၍နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ ယင်းတို့ကိုမှီ၍ ရေးသား သော မြန်မာဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်၍သဘောကျကြသည်။ အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတိုကိုမမှီသော်လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုသွားမျိုးကို အတုမယူဘဲ

အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတို၏ အသွင်သဏ္ဌာန်အတိုင်း အတုယူကာ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးဖြင့် ရေးသားသည့် မြန်မာဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်၍နှစ်သက် လက်ခံကြသည်။ သို့ဖြစ်ရကား မြန်မာလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုဟူသော စာအမျိုးအစား၏စစ်ဖြစ်ဖြင့် သဘောသကန် များ၊ အင်္ဂါရပ်များအကျဉ်းအားဖြင့် ပြန်ပြောင်းသုံးသပ်လျှင် သင့်လျော် မည်ထင်ပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံသားတို့က ယခုအခါတွင် ဝတ္ထုတိုဟု အမည်သညာပေး၍ သတ်မှတ်လက်ခံထားသည့် စာပေအရေးအသား မျိုးသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၁၂၅ နှစ်ခန့်ကမှ စတင်ထွန်းကားလာ သည်ဟုဆိုရပေမည်။ ၁၉ ရာစုနှစ်အတွင်းကမှ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုတိုဟု တိတိကျကျခေါ်နိုင်မည့် အရေးအသားမျိုးကိုသာ ဝတ္ထုတိုဟု ကန့်သတ်ပိုင်းခြားပါမှ ဤသို့ဝတ္ထုတို စတင်ပေါ်ပေါက်လာ သည့် အချိန်ကာလကို ၁၉ ရာစုနှစ်အတွင်းကဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ် ချက်သည်မှန်ပေမည်။ ၁၉ ရာစုနှစ်မတိုင်မီက စာရေးဆရာကြီးများ သည် ဥရောပတစ်ခွင်တွင် ပုံပြင်အတိုများရေးခဲ့ရုံသာမက သူတို့၏ ပုံပြင်များကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက နှစ်ခြိုက်လက်ခံ ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ ယခုတိုင်လည်း နှစ်ခြိုက်လက်ခံလျက်ရှိသည်။ သို့သော် စာပေပိရီယတ် ပြုသူပုဂ္ဂိုလ်များက ဤပုံပြင်များသည် ဝတ္ထုတိုမဟုတ် ပုံပြင်တိုတို သာဖြစ်သည်ဟုယူဆခဲ့ကြသည်။ “ရတု”ဟုဆိုလျှင် သတ်မှတ်လက်ခံ ထားသည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့်ညီညွတ်မှသာလျှင် “ရတု” ဟုဆိုနိုင် သကဲ့သို့ ဝတ္ထုတိုဆိုလျှင်လည်း စာပေသမားများက အသိအမှတ်ပြု

လက်ခံထားသည့် အင်္ဂါရပ်များဖြင့် ညီညွတ်မှသာ ဝတ္ထုတိုစစ်စစ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝတ္ထုတို၏ရေသောက်မြစ်ကားပုံပြင်များ ပင်ဖြစ်သည်။ ၁၆ ရာစုမှ ၁၉ ရာစုအစအထိ ဥရောပတစ်ခွင်တွင် စာရေးဆရာကြီးများရေးသားခဲ့သည့် ပုံပြင်များကို ဝတ္ထုတို၏ ရှေ့ပြေး များဟု ခေါ်လိုက်ခေါ်နိုင်ပေသည်။ ၁၆ ရာစုနှစ်အစပိုင်းတွင် အီတလီ ပြည်၌ ပုံပြင်ရေးဆရာကြီးများ ထွန်းကားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ အီတလီ ပုံပြင်များသည်ဥရောပတစ်ခွင်တွင် ကျော်ကြားလာကြသည်။ ၁၆ ရာစု နှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ယင်းအီတလီနှင့် ပြင်သစ်ပုံပြင်များကို အင်္ဂလိပ် များက ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေရာ၊ အလွန်လူကြိုက်များလာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာအချို့က အတုယူ၍ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးဖြင့် ပုံပြင် ရေးလာကြသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စာပေတွင် ပုံပြင်သည် ကဗျာနှင့် ပြဇာတ်လောက် ထိုစဉ်က ထိထိရောက်ရောက်မတွင်ကျယ်ခဲ့။ အဆင့် အတန်းမမြင့်ခဲ့။ ၁၈ ရာစုနှစ်ကျမှပင် ပုံပြင်အတိုများကို အားတက် သရောရေးကြပြန်သည်။ ဝတ္ထုရှည်ခေတ်လည်း ပေါ်လာပြီဖြစ်ရာ ဝတ္ထုရှည်ရေးသူများက ပုံပြင်အတိုများကိုလည်းရေးကြသည်။ ၁၉ ရာစု နှစ်အစပိုင်းတွင် စကော့ဒစ်ကင်းစသည့် စာရေးဆရာကြီးများက နှစ် ခြိုက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပုံပြင်အတိုများ ရေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော်ယခု ခေတ်စာပေဝေဖန်သူ၊ ဝိဗြိုဟ်ပြုသူများက ယင်းပုံပြင်များသည် ပုံပြင် များသာဖြစ်သည်။ တိုပင်တိုငြားသော်လည်း ဝတ္ထုတိုဟု မခေါ်နိုင်ဟု ဆိုကြသည်။

ဝတ္ထုတိုဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်အပ်သည့် အရေးအသားမျိုးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စတင်ရေးသားသူများက နသန်းနီယံ၊ ဟော်သွန်း (Nathaniel Hawthorne, 1804-64) နှင့် အက်ဂါအယ်လန်ပိုး (Edgar Allan Poe 1809-49) ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ပင် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးပင် ၁၈၄၅-ခုနှစ်လောက်တွင် ဝတ္ထုတိုများကို စတင်ရေးသားကြသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဝတ္ထုတိုမှာခေတ်စားလာသည်။ ယခုလည်း လှိုင်လှိုင်ကြီး ခေတ်စားနေသည်။ ဤခေတ်စားမှုတွင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တို့၏ပယောဂ လည်းပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာများ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အီတာလျံ၊ စပိန်စသည့် ဥရောပနိုင်ငံသားစာရေးဆရာများ၊ အမေရိကန်စာရေးဆရာများ၊ အမြောက်အမြားရေးကြသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာများသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာများ လောက်မကျော်ကြားလှပေ။ စာဖတ်ပရိသတ်၊ စာပေသမားများ၏ နှစ်သက်လက်ခံခြင်းကို အမေရိကန်စာရေး ဆရာများလောက်မရရှိနိုင် ချေ။ ဝတ္ထုတိုနယ်တွင်(ဝါ) ဝတ္ထုတိုဟူသော စာပေအမျိုးအစားတွင် အမေရိကန်စာရေးဆရာတို့က ရှေ့ဆောင်နိုင်သည်။ သူတို့ဝတ္ထုတို ရေးရာ၌ စံပြထားသူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ ပြင်သစ်စာရေးဆရာဂိုး၊ ဒီ၊ ဖိုပါး ဆွန်းနှင့် ရုရှားစာရေး ဆရာကြီးကွန်းချက်ကော့ဖြစ်သည်။ ဤစာရေး ဆရာကြီးနှစ်ဦး၏နည်းများကို အမေရိကန်ဝတ္ထုတိုရေးသူများသည် နှစ်ခြိုက်အားကျကြသည်။

ဝတ္ထုတို့၏စစ်မြင်ကို အရိပ်အမြွက်အားဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးနောက် ဝတ္ထုတို့၏အင်္ဂါရပ်များကို လေ့လာကြည့်လိုပါက စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါအယ်လန်ပိုးက “ဝတ္ထုတို့ဟူသည် အာရုံကျက်စားမှုတစ်ခုထီး တည်းသာရှိရမည်။ “တစ်တိုင်တည်းဖတ်နိုင်လောက်အောင်တိုရမည်” ဟုဆိုခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတွင် အဖြစ်အပျက်များသည် အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်။ စာရေးဆရာ၏ တင်ပြချက်တို့သာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်။ စာရေး ဆရာက စာဖတ်သူအာရုံကျက်စားစေလိုသော သဘောတစ်ရပ်၊ အချက်တစ်ချက်၊ သုံးသပ်ချက်တစ်ခုကို မူတည်ပြီးလျှင် ယင်းလိုရာ အချက်သို့ရောက်အောင် သဘောပေါ်လွင်အောင် အဖြစ်အပျက်ကို ဖန်တီးရမည်ဟု အက်ဂါအယ်လန်ပိုးက ၁၈၄၂-တွင်ရေးခဲ့သည်။ ယခုတိုင်ဝတ္ထုတိုရေး ဆရာများသည်အတိုင်း လိုက်နာရပေသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်ရမည်။ သို့မဟုတ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတည်းကိုသာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာအဓိက ထားရမည်။ သို့မဟုတ် စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ စိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးတည်း၌ သာ အာရုံကျက်စားရမည်။ ယင်းသည့်အင်္ဂါရပ်များရှိပါမှ ဝတ္ထုတိုတစ်ခုခု ကိုစာပေအနေဖြင့် လက်ခံနိုင်ပေမည်။ ဤသို့တစ်ခုတည်းသော အာရုံ ကျက်စားမှုရှိရမည်ဆိုရာ၌ ဝတ္ထုတိုတွင် တန်ဆာဆင်မှု၊ အရောင်ခြယ်မှု မရှိရဟုမဆိုလိုပေ။

ဤစာအုပ်ပါ ခင်နှင်းယု၏ အခြားဝတ္ထုများသည် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ “ခန္ဓာနှင့်အာရုံ”ကို ဖတ်ကြည့်ပါက မကျော်မလွန်နိုင်

သောပြောင်းလဲမှုသဘောတရားကို ထင်းထင်းကြီးတွေ့ရမည်။ “ရွှေတမာ”၌ စာဖတ်သူအာရုံသည် ခွင့်လွှတ်မှု၌ကျက်စားသည်။ “နှင်းဆီမွေ့ရာ”သည် ဘဝ၏အသိ ဉာဏ်ပေါ်လာမှုနှင့် ယှဉ်တွဲသည့် ဒုက္ခအစစ်ကိုပေါ်လွင်စေသည်။ “ဘိန်းစားရေချမ်း”၌ အခြေအနေမှန်နှင့် အပေါ်ယံအမြင်ကွာခြားပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ အခြားဝတ္ထုတိုများ တွင်လည်း ဤသို့ပင် အမှန်တရားကိုရှာလိုသည်။ လူဆိုတာဒီလိုပဲ ဟု“ခံ့ခွံ”တွင် ခင်နှင်းယုက ပြလိုသည်။ ခင်နှင်းယုသည် တရားမဟော စကားဖြင့် အဆိုးနှင့်အကောင်းကို ခွဲခြားညွှန်ပြခြင်းမပြု၊ ပြစ်တင်ရှုတ် ချခြင်းမလုပ်၊ တရားစီရင်သလို သူ့ဇာတ်ကောင်များအား ဒဏ်မခတ်၊ အပြစ်မပေး၊ လူ့လောကဇာတ်ခုံတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှ၊ ဟန်ဆောင်သမျှ၊ မတရားပြုသမျှကို နံဘေးကထိုင်ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံနောက်က ကြည့်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်က ကြည့်ဟန်မတူ။ ရှေ့တည့်တည့်က ပွဲကြည့်သူသည် ဇာတ်ဆောင်များငိုလျှင် လိုက်ငိုမည်၊ ရယ်လျှင်လိုက် ရယ်မည်။ မင်းသား၊ မင်းသမီးခြယ်လှယ်ဝတ်စားထားမှု၌ မိန်းမောနေ မိမည်။ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းသူကို ကြောက်မည်။ နှိပ်စက်သည့်ပုဏ္ဏား ကိုကိုန်ဆဲမိမည်။ ဇာတ်ခုံနောက်နံဘေးမှကြည့်ကာ ဘီလူးခေါင်းနောက် တယောင်ထုံးကလေးတွင် ဆံဖြူကျိုးကျဲရှိနေသည်ကိုမြင်သည့် ပုဏ္ဏား တကားချပ်အကွယ်တွင် ကလေးကိုမုန့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ မင်းသမီးပက်ခနဲ ထွေးလိုက်သည့်တံတွေးနှင့်အတူ ပစ္စည်းထိန်းက ဆဲလိုက်သည့်အသံကြားရမည်။ ခင်နှင်းယုသည် လူ့လောကဇာတ်

ခုံကို နံဘေးကနောက်က တဝကြီးကြည့်ထားဟန်ရှိသည်။ ကြည့်ပြီး တွေ့ရသမျှကို ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့် အန်ချထားသည်။ ဘယ်အချိန်အခါ ကများသွားကြည့်လိုက်မှန်းမသိ။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် လူ့ လောကဇာတ်ခုံကို ဤမျှထင်းထင်းကြီးမြင်ခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်။ မိန်းမသားဖြစ်လျက်နှင့်ပင် ဘဝတွင်နံ့နံ့စပ်စပ်လျှောက် ပုံရသည်။ ကြည့်တတ်လျှင် မြင်တတ်သည်ဟု သူကပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောနိုင်ပေသည်။ ဘဝတွင် လျှောက်သွားနေဖို့မလို ထိုင်လျက်ကပင် ပန်းချီးကားချပ်လိုဖြစ်လျက်ရှိသော ဘဝကိုမြင်နိုင်ပါသည်ဟုဆိုလျှင် လည်းမှန်နိုင်ပေမည်။

အမှန်တရားကို ရှာနေသူခင်နှင်းယုသည် ဘဝ၏အစိတ် အပိုင်းများကို တစ်ခုစီသုံးသပ်ကာ စာဖတ်သူအား ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လျှင် အမှန်တရားတစ်ခုကို အာရုံကျက်စားစေသည်။ အချို့ဝတ္ထုတွင် “အခြေ အနေအရ” ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖော်ပြမလိုပုံရသည်။

“ကျွတ်-မုံး-ဝင်”ပုံထဲကလို တစ်ဦးလျှင် တစ်မျိုးစီယူဆ ကြတော့မည်အန္တရာယ်ရှိသည်။ မမြင်နိုင်သောအရာတွင် တရားဟော လိုဟန်တူသည်။ ဤတစ်ပုဒ်တွင်သာ ဤသို့ကရုဏာ ဒေါမနဿသံပါ သည်။ ဤစာအုပ်ပါ အခြားဝတ္ထုတိုများသည် အပြစ်ကင်းသလောက် ဖြစ်သည်။ “ဝတ္ထုတိုဟူသည်တိုရမည်။ အာရုံပြန့်ကြမှုမရှိပဲ အချက်တစ် ချက်ပေါ်တွင် စူးစိုက်နိုင်လောက်အောင် ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်ဆောက်တည်

ထားနိုင်ရမည်” ဟူသော အင်္ဂါရပ်များညီညွတ်ပါသည်။ “ခံပွင့်”သည် ဤအင်္ဂါရပ်များနှင့် အညီအညွတ်ဆုံးဟု ထင်ပါသည်။ “တန်ခိုးတော် ရွှင်၏ကျလေသောမာန”တွင် ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦးပေါ်တွင် အာရုံအနည်း ငယ်ပြန့်စရာရှိသည်မှတစ်ပါး နက်နဲသော စိတ်လှုပ်ရှားခံစားနိုင်စေ သည်။

ဝတ္ထုတိုမှန်သမျှတွင် “မြင်ကွင်း”ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဇာတ် ကြောင်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ သုံးတန်သောအစိတ်အပိုင်းရှိရာ၊ ခင်နှင်းယု၏ ဝတ္ထုတိုများတွင် ဤအစိတ်အပိုင်းသုံးခုလုံးကို အချိုးအစားညီစွာရေး ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဝတ္ထုတိုဟူသည်တွင် မြင်ကွင်းဖော်ပြချက်မှာ အရေးတကြီးမဟုတ်လှ။ ဇာတ်ဆောင်ကို သရုပ်ဖော်ခြင်းမှာ အရေး အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းဇာတ်ကွက်၏ အခြေခံဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်များသည်လည်း အရေးမကြီးလှပေ။ ဤအချက်ကို ခင်နှင်းယု၏ “အတက်နှင့်အဆင်း”က ထင်ရှားစေသည်။

မြင်ကွင်း၊ ဇာတ်ဆောင်နှင့်ဇာတ်ကွက်ဟု ခွဲခြားဝေဖန်ခြင်းပြု နိုင်သော်လည်း တကယ်စင်စစ်မှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ခုကို ဖတ်သည့်အခါ ခွဲခြား၍ဖတ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ခြုံ၍သာအရသာခံတတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ပါဝတ္ထုများကို ဤသို့ခြုံ၍ အရသာခံနိုင်သဖြင့် ဝတ္ထုတို ကောင်းများပီသပါပေသည်။ ယုတ္တိရှိသည့် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ အရေး အသားနိုင်နင်း ညက်ညောသည်။ စကားထောင့်သည့် အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်

မျှပင်မပါ။ ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုတိုတိုင်းတွင် စဖတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိုအလျောက်ဝတ္ထုထဲသို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သရုပ်ဖော်ထားသည့် ဇာတ်ဆောင်များ၊ အဖြစ်အပျက်များကို ယုတ္တိတန်သည်ဟု စာဖတ်သူကလက်ခံနိုင်သည်။ တမင်တကာ ဆင်ထားသည့် အကွက်များမပါ။ တွန်း၍ရေးရသည့်အကွက်များမပါပေ။ ဝတ္ထုတို၏ အရေးကြီးဆုံးသော အနုပညာသဘောဖြစ်သည့် လူ့သဘာဝ၊ လောကကြီး၏သဘာဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ နက်နဲထိုးထွင်းမြင်နိုင်စွမ်းသည် သတ္တိခင်နှင်းယု၌ရှိသည်။

အမှန်တရားကို ရှာနေသော ခင်နှင်းယုသည် ဆက်လက်ရှာနိုင်ပါစေ။

မျိုးမင်း

ခန္ဓာနှင့်အာရုံ

မရွှေဇင်သည် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်လော၊ ကံတရားကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်လောမဝေခွဲနိုင်။ သို့သော်ထိုအိမ်ကြီးကိုရောက်လာသည်မှာ သူ့အလွန်ကံကောင်းလာပြီဟု ထင်မြင်ယူဆရပေမည်။

အိမ်ရှင်မှာ မစ္စတာလျူးဖြစ်သည်။ လျူး၏ဇနီးကလည်း ချောမွေ့လှပသူဖြစ်လေသည်။

ရွှေဇင်သည် အိမ်အခန်းတိုင်းကိုရောက်၏။ အိမ်၏ရနံ့သည် သင်းယုံ့နေသည်။ အခန်းတိုင်းရှိ ပန်းအိုးငယ်များမှ ပန်းပွင့်များက ပင် လော၊ အမွှေးတိုင်ကပင်လော တွေးဆ၍မတတ်ပေ။ ရနံ့များသည် အိမ်သားများ၏စိတ်ကို အားတက်ရွှင်လန်းစေပေသည်။

လူမျိုး၏အခန်းကို သွားရာတွင် ကြမ်းပြင်ထက်ရှိ ကော်စောမှာ ကတ္တီပါမွေးလိုနူးညံ့သည်။ ရွှေဇင်သည် ခြေထောက်အရသာရှိတိုင်း ကော်စောကိုပွတ်တိုက်၍လျှောက်၏။ နံရံများသည် အပါနရောင်ဖြစ် သည်။ မရွှေဇင်၏စိတ်ကူးထဲတွင် အကယ်၍ သူသာအိမ်ရှင်ဖြစ်လျှင် တော့ အခန်းနံရံများကို ခိုဥရောင်သုတ်မည်။ မီးလုံးများကလည်း အပြာနုနုကလေးဆိုလျှင် အိမ်ခန်းသည် ဘယ်လောက်အေးချမ်းနေမည် နည်း။ ဒါပေမယ့် သူ့သခင်များသည် တရုတ်ဖြစ်၍ ပန်းရောင်နှင့်အဝါကို သာ အသုံးများကြသည်။

သူသည် လူမျိုးတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက်သာ အစေအပါးဖြစ်၏။ တစ်အိမ်လုံး၏ အစေခံထဲတွင် သူ့အသက်သာဆုံးဖြစ်ပေသည်။ လူမျိုးတို့ ထံမင်းစားခန်းတွင် သူသည်အပါးမှ ထိုင်ရုံပဲထိုင်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ကောင်စနစ်ကောင်စ ဝင်လာသော ပိုးကောင်နှင့်ယင်ကောင်တို့ကို ညင်သာစွာယပ်ပေးရသည်။

နံရံတွင်ကပ်ထားသော မီးပုံးအိမ်များသည် ပန်းရောင်ဖြစ်၍ မီးရောင်ကလည်း နှင်းဆီပန်းရောင်သွေးလို လင်းနေသည်။ ထမင်းစား ပွဲဘေးရှိ မှန်ဘီရိုကနီမိုပေါ်တွင် ပန်းသီးနှင့်သဗျက်သီးတို့၏ ရနံ့ကလည်း ချိုချိုလေးသင်းနေသည်။

လူမျိုး၏ဇနီး ထမင်းစားပြီးလျှင် သူသည် လက်ဆေးခွက်ထဲ သို့ အော်ဒီကလုံး ၃ စက်၊ ၄ စက်ခန့်ထည့်ပေးရသည်။

ရွှေဇင်အဖို့ အားလုံးအံ့သြစရာကောင်းနေသည်။

နေ့နေညည အစဉ်လိုပင် သာတောင့်သာယာရှိလှပါလား။

ညနေစောင်းလျှင်တော့ ရေခဲစိမ်းထားသော စထရော်ဘယ်ရှိ

သီးများကို (နက်စ)နို့နှစ်မလိုင်များရော၍မွှေးပြီး ဖန်ပန်းကန်နှင့် အဆင် သင့်ထည့်ပြီးသားကို ရွှေဇင်ကယူသွားရသည်။

လူမျိုးတို့ဇနီးမောင်နှံသည် အိမ်နောက်ဘက်ခြံထဲရှိ မြက်ခင်း ပေါ်တွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်များနှင့် အေးချမ်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အင်းလျားရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသော လေအေးကလည်း ရွှင်လန်း စရာကောင်းလှသည်။

ရွှေဇင်သည် သစ်သီးပန်းကန်ကို အလယ်စားပွဲပေါ်သို့ချပေး လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပန်းကန်ငယ်များနှင့်သူ့သခင်များသို့ထည့်ပေး လိုက်၏။ ကန်စောင်းကို နောက်ခိုင်းထားသော အိမ်ကြီးမှာ ယခုလို တည်ရတော့လည်း အနောက်နေခြည်များထဲတွင် လှပ၍နေပေသည်။

သူနှင့်ထားသော မြက်ခင်းကို ရွှေဇင်က အရသာခံကြည့် နေပြန်သည်။

“မြက်တွေကလည်း နူးညံ့နေတာပဲ”

သူသည် စိတ်ထဲမှ စကားပြောနေမိ၏။ ယမန်နေ့ကမှ ဖြတ် ငြိမ်းဖြစ်၍ မြက်များကလည်း စိမ်း၍ညီနေသည်။

ရွှေဇင်သည် အနားတွင်ရပ်ရင်း အင်းလျားဂျာနီဘက်သို့ မျှော် ခြည့်နေ၏။

ရွက်ဖြူများသည် ကန်ရေပြင်တွင် ညင်သာစွာရွေလျားနေ သည်။ ရေသည် ပြာ၍ကမ်းစပ်ကစိမ်းသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခြည်က စိမ်းရောင်လက်သွားပြန်သည်။ မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ရွှေဇင် သည် ခဏမျှမှိန်းနေလိုက်သည်။

မနက်တိုင်းတွင် ရွှေဇင်သည် လျှူးနှင့်သူ့ဇနီးအခန်းသို့ အစောဆုံးသွားရသည်။ လျှူးတို့သည် အမေရိကန်ဆန်သော တရုတ်မျှားဖြစ်၍ တစ်ခန်းစီအိပ်ကြသည်။

ကွေကာအုပ်နှင့်နို့ကျိုထားသော ပူပူနွေးနွေး ၂ ပန်းကန်ကို လျှူးတို့အိပ်ခန်းများသို့ အမြဲတန်းသွား၍ပို့ရသည်။

သူသည် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာကိုမျှမလုပ်ရပဲ အစဉ်သပ်သပ် ရပ်ရပ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဇင်သည် ကြာလေလေ လှပချောမွေ့ လာလေသည်။

နံနက်တွင် လေများကလည်း လန်းဆတ်နေသည်။ သူသည် ကွေကာအုတ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချ၍ လျှူးအိပ်ခန်းမှ နောက်ဖက် ပြတင်းကုန်လှိုက်၏။ အင်းလျားရေပြင်ပေါ်မှ လေတို့သည် ပြတင်းမှ ဖြတ်ဝင်လာကြသည်။

“အေးဟေ့ ကောင်းလိုက်တဲ့ လေအေးပဲ”

လျှူးသည် သဘောကျစွာပြောလိုက်၏။ ရွှေဇင်ကမူ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူသည် ဝရန်တာသို့ထွက်၍ အောက်သို့ငုံကြည့်၏။

“နင်းဆီပန်းတွေ ဟယ်”

ပန်းရောင်စုံများ ပွင့်နေသည်မှာ အပေါ်ကစီးကြည့်မှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်ချင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုအိမ်ကြီးကို ဆောက်ရသည်မှာ တစ်သိန်းကုန်သည်ဟု သိရသည်။ တစ်သိန်းဆိုသည်မှာ သူနှင့်အလှမ်းကွာလှသည်။ သို့သော် ထိုအိမ်ကြီး ရှင်အဖြစ်ကိုတော့ သူ့ခံယူလိုလှသည်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ထိုအိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်ရပါမည်လဲ။ စိတ်ထဲမှ မခွဲမခွာပဲ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်နိုင်ဖို့ သူသည် ထာဝရဆုတောင်းမိ၏။

ဝရန်တာ အခန်းတွင်းဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။ လျှူးသည် ဖြည်းဖြည်းပင် ကွေကာအုတ်ကို သောက်နေသည်။ အငွေ့များသည် ပန်းကန်မှလွန်၍ လျှူးမျက်နှာသို့ တိုးကာဟပ်နေသည်။

ရွှေဇင်သည် စားပွဲနားသို့ ကပ်၍သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အနားတွင်ရပ်၍စောင့်နေသည်။ အပြင်တွင် နေခြည်များမြူးစပြု လာသည်။

ပြတင်းမှ နေခြည်များကြောင့် အခန်းနံရံ၏အဝါရောင်မှာ တောက်ပနေသည်။ လျှူးသည်ရွှေဇင်မျက်နှာကိုကြည့်၏။

“မင်းပါးလေးတွေက နင်းဆီသွေးလိပ်”

ရွှေဇင်သည် ပြုံးရမည်လား။ ဘာလုပ်ရမည်လားမသိ။ လျှူး၏ စကားကို ကြောင်၍နားထောင်နေသည်။ လျှူးသည် ကုလားထိုင်မှထ၍ ရွှေဇင်မေးစရာကို ကိုင်ကာဆွဲ၍ မျက်နှာကိုမော့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်ပါးကို လိမ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရွှေဇင်မနာပေ။ သူသည် ငြိမ်၍နေ၏။ ရင်များကခုန်၍ လက်များကတုန်နေသည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ရွှေဇင်သည် ပန်းကန်ကိုယူ၍ အခန်းတွင်းမှ ဖြည်းညှင်းစွာ ထွက်လာသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိ။ သူသည် အကယ်၍ ဤအိမ်ကြီးတွင် ထာဝရနေသွားရပါက လျှူးအားပါးကို သာမက ရွှေရင်ကိုပဲ အပ်ရအပ်ရ သူကျေနပ်မိမည်ဖြစ်သည်။

လျှားသည် မစ္စလျှားနှင့် ညတိုင်းသွားနေကျပွဲနှင့် ဟိုတယ်များသို့ မသွားတော့ပေ။ သူသည် အိမ်၌ပျော်လာသည်။ ရွှေဇင်နှင့် မြူးနေပေတော့သည်။

သူအိမ်၌ကြာကြာပျော်၍လာမှုကြောင့် ရွှေဇင်တွင် ပဋိသန္ဓေရှိလာတော့သည်။ ရွှေဇင်သည် သူ့အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းဖို့ သတိမရပေ။ သူသည် ပူပန်ရန်ကိုလည်း ကြိုတင်မတွေးခေါ်မိပေ။

သို့သော်နောက်ဆုံး ဝမ်းနည်းရတော့သည်။ သူ၏ဝမ်းနည်းခြင်းမှာ ကလေးတိတ်တိတ်ပုန်းရှိရ၍မဟုတ်ပေ။

လျှားကသူ့ကိုတောင်းပန်၏။ ဤအိမ်ကြီးမှထွက်ခွာ၍ အဝေးတွင် ကလေးမွေးဖို့ သူ့ကိုတောင်းပန်သည်။ လျှားသည် ငွေများများပင် ရွှေဇင်ကိုပေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ အိမ်ကြီးကိုခွဲရ၍ သူဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရွှေဇင်သည် မပေါ်သေးသော သူ့သန္ဓေကိုအသာငှား၍ သူမက မောလှသော အိမ်ကြီးမှထွက်ခဲ့သည်။ မစ္စလျှားကိုမူ ရွှေဇင်မိဘများက လင်ပေးစားလို၍ ရွှေဇင်တောသို့ပြန်သည်ဟု လျှားက အကြောင်းပြလိုက်၏။

ဒီလိုနှင့်ပင် ရွှေဇင်ဇာတ်ထုပ်က ပြီးခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရွှေဇင်သည် ထိုအိမ်ကြီးကို အိမ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရတိုင်းငိုမိသည်။

ရွှေဇင်၏ကံအကြောင်းပေတည်း။ သူ့တွင် သားလေးရလာလေပြီ။ လျှားသည် ထိုသတင်းကိုကြားကြားချင်း ရွှေဇင်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ ကလေးရော၊ ရွှေဇင်ကိုရော သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွားသည်။ သူ့မိန်းမကို လျှားကပြောပြပြန်သည်။

“ရွှေဇင်ယောက်ျားဆုံးသွားပြီ။ တို့များ သူ့သားကလေးကို မွေးစားရအောင်”

လျှား၏သားသည် လျှားလိုပင် ခြုံငုံတိလှပပေသည်။ မစ္စလျှားသည်ကလေးကိုချစ်၏။ သူတို့သည် ကလေးကို အမွေစားအမွေခံမွေးပေးမည်။ ယောက်ျားကလေးဆိုသည်မှာ တရုတ်လူမျိုးများအတွက် အဖိုးတန်လှသည်။

“စာချုပ်စာတမ်းနဲ့မွေးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေဇင်ဒီမှာရှိနေရင် ကလေးက သူ့ကိုသာချစ်မှာ။ ရွှေဇင်ကိုတော့ ဒီအိမ်မှာမထားနိုင်ဘူး” လျှား၏မိန်းမကဆို၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေဇင်သည် ဒုတိယဗွီသွားနောင်ရေးကိုငဲ့ကာ အိမ်ကြီးပေါ်ကိုမှ ခြေမချခင် ထွက်ခွာလာခဲ့ရပြန်သည်။ နည်းနည်းတော့ ရွှေဇင်အဖို့ ကြောင်တောင်တောင် ဟာတာတာဖြစ်နေသည်။ သူ့ချစ်သော အိမ်ကြီးတွင် သူ့သားသည်မြူး၍ နေရှာပေမည်။ သည်အကြောင်းကပင် သူ့အတွက်ကျေနပ်စရာကောင်းမည်။ သူသည် အဝေးတွင်နေရင်း အချိန်များကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

စစ်ပင်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။

ကုန်လွန်သွားကြသော နွေနှင့်မိုးဦး ဆောင်းစသည်တို့ကိုပင် သူသတိမထားမိ။ နှင်းမှုန်များကိုပင် မကြည့်နှုတ်မက မိုးဦးကိုလည်း လွှမ်းမတ်တော့ပေ။ တကယ်တော့ သူ့အစဉ်သာယာသော အသည်းနှလုံးသည် သားနှင့်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုဟာများနှင့်ဝေးကွာ၍နေရသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပေ။

ယခုတော့ ရွှေဇင်သည် မျက်စိရောင်များပင် မိတောက်ပ

တော့ဘဲဆံ့ရောင်များကလည်း ကြောင်လာသည်။ ရွှေဇင်သည် အို၍ လာခဲ့ပေပြီ။

သူ့အမှတ်မထားသော နွေဦးတစ်ညနေတွင် လျှူးနှင့်သူ့သား သည် သူ့အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ ဖွားရွှေဇင်သည် ကြိုးစား၍ သူ့သား ကိုကြည့်သည်။ သားသည်သူ့ကိုဖက်၍ နင်းလိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံး တွင် မျက်ရည်များစို့လွှဲလာ၍ သူ့သားကိုရေးရေးပဲမြင်ရသည်။ သူ့သား သည် ထွား၍လှပသော သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။

“သားဟာ အမေ့ကို မှတ်မိတယ်နော်”

ဖွားရွှေဇင်၏ လက်များသည် သား၏ပခုံးကိုဖက်ထားသည်။ သူ့လက်များသည် ဝါဖျော့၍နုနေသည်။ ပြာသောအကြောများသည် တီကောင်များ အရေပြားပေါ်တွင် ယှက်၍နေကြသည်။

“ရွှေဇင် မင်းသားကို တို့များအကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ ကိုယ့်မိန်းမလည်း ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင်”

ဖွားရွှေဇင်သည် လျှူးကိုမော့ကြည့်၏။ လျှူးပထမဆုံး လိမ်ခဲ့ သော သူ၏ရွှေရောင်ပါးမိုးများသည် ယခုလျော့ရဲ၍ ချိုင့်နေသည်။ လျှူးကအိုမင်းသွားပြီးဆိုပေမယ့် စိတ်များကမအိုပေ။ အရည်အသွေးမှာ ရွှေဇင်လောက် မမိုနိသေးပေ။ သို့သော် လျှူးမှာလည်း အတော်အို၍ နေပေပြီ။

“အမေနေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ ခုအမေ့ကို ကျွန်တော်တို့ လာခေါ်တာ။ ကျွန်တော် အင်းလျားစောင်းက အိမ်ကြီးကို အမွေရ တယ်”

“အိမ်ကြီး...”

အိမ်ကြီးဆိုသော အသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွှေဇင်၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် တောက်ပလာသည်။ သူသည် ကြိုးစား ၍ပြုံးသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးသည် မလှတော့ပေ။

လျှူးတို့ သားအဖသည် ဖွားရွှေဇင်ကို အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ယခုတစ်ခါ ရောက်လာခြင်းသည် ယခင်လို အစေ ခံရွှေဇင်အဖြစ် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပေ။

သူဌေး၏မိခင်၊ သူဌေးကတော်အနေနှင့် ဖွားရွှေဇင် ပြန်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖွားကို သူတို့တွဲ၍ ခေါ်လာကြသည်။ လှေကားတစ်ထပ် ခြင်းဖြည်းညှင်းစွာ သူတက်နေသည်။ အခန်းများကို ဖြတ်လာစဉ် ကရော လှေကားကိုတက်နေစဉ်ပါ သူသည်နံရံများကို ဂရုစိုက်ကြည့် သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှ သဲကွဲစွာမမြင်ရပေ။

ယခင်က လျှူး၏အိပ်ခန်းတွင် သူ့အတွက်အိပ်ရာပြင်ထား သည်။ အဖွားသည် အခန်းသို့လျှောက်နေစဉ် ယခင်က သူ့အရသာခံ၍ နင်းသောကော်ခေါင်ပြင်ကို ပွတ်လျှောက်၏။ နူးညံ့မှုကို သူ့ပြန်လည် ခံစားကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်များသည် ကော်ဇော၏ နူးညံ့မှုကို အရသာခံ၍မရပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထပ်၍ပွတ်ကြည့်သည်။

“ငါ့ခြေထောက်တွေ ထုံနေပြီထင်တယ်”

အခန်းထဲရောက်၍ အိပ်ရာထဲတွင်လှဲရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့လျှောက်ကြည့်၏။ နံရံများသည် ယခင်ကလို အဝါချောင်သုတ်၍ ပန်းနုရောင်မီးပုံးများ ထွန်းထားသည်။ လင်းနေသော အခရောင်မှလွဲ၍ သူ့မျက်လုံးသည် အဝါနှင့်ပန်းရောင်ကို မသိကွဲပေ။

“အဖေ စထရော်ဘယ်ရီနဲ့ သဗျက်သီးဘယ်ဟာ စားမလဲ”

သူ့သားသည် ယုယစွာမေး၏။

ရွှေဇင်ဘာဝတုန်းက ဖန်ပန်းကန်ထဲတွင် မြင်ခဲ့ရသော ရေခဲစိမိ ထားသည့် စထရော်ဘယ်ရီသီး နီနီလေးများကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

“စထရော်ဘယ်ရီသီး စားချင်တယ်”

သားသည် ယခင်ကလိုပဲ ရေခဲစိမိ၍ နီနီများဆမ်းကာ ပန်းကန်နှင့်ထည့်၍လာသည်။

“အမေ တစ်လုံးစားကြည့်နော်”

ဖွားရွှေဇင် ပါးစပ်သို့ ဇွန်းငယ်နှင့်ခပ်၍ထည့်၏။ အဖွားသည် ဖြည်းဖြည်းလေးဝါးနေသည်။ စထရော်ဘယ်ရီသီးကလည်း ဘာအရသာ မှမပေါ်၊ ချဉ်တင်တင် ခါးခါးကြီးဖြစ်နေသည်။ ဝါးရင်းစိတ်ပျက်လာ သည်။

အမှန်တော့ စထရော်ဘယ်ရီသီးက မခါးပေ။ အိုမင်း သောသူ၏ လျှာများကသာ အကြည်ဓာတ်ပျက်၍ အရသာမပေါ် နိုင်ပဲ ခါးနေတော့သည်။ သူသည် စိတ်ပျက်၍ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ မှိန်းနေသည်။ အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲမှနှင့်ဆီပွင့်များကလည်း လှပ

နေသည်။ သဗျက်သီးများ၏ အနံ့ကလည်း ပန်းရနံ့နှင့်ရော၍ မွှေးနေ သည်။ တစ်ခန်းလုံး ယခင်ကလို သင်းယုံယုံ ရနံ့နှင့်လွှမ်းနေသော်လည်း အဖွား၏နှာခေါင်းတွင် ဘာမှမထူးခြားပေ။ အဖွားသည် ဘာအာရုံမှ ခံစား၍မရတိုင်းမှိန်းနေ၏။ သူ့ဘဝကို ပြန်တွေးကြည့်သည်။ ဟိုတုန်းက ကကြောင်းများ တွေးကြည့်ရသည်ကမှ အရသာရှိချင်ရှိဦးမည်။

သို့သော် ဘာကိုမျှ စူးစိုက်၍တွေးမရပါတကား။ စဉ်းစားရင်း ပျောက်ချင်တာတွေပျောက်၊ တခြားရောက်ချင်တာတွေ ရောက် စူးစိုက် ၍တွေးလိုပင်မရ။ သူသည် အာရုံကြောများကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင် တော့ပေ။ အဖွားသည် ငိုချင်လာမိသည်။

သူဌေးမိခင်ဖြစ်လာသည့်အတိုင်း လှပနူးညံ့သော လုံချည်များ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည်ရောက်လာကြသည်။ အရိုးဂေါက်ကပ်ဖြစ်နေ သော တင်ပါးတွင် ဘာလုံချည်မှလည်း မနူးညံ့ပေ။ လျှူး၏မွေ့ရာ ထက်၌ ငြိမ်ငြိမ်လေးအသာလှဲနေ၏။ အမှန်တော့ အဝတ်ဝတ်ထားပေး ၍သာ လူနှင့်တူနေသည်။ အဝတ်မရှိလျှင် အရိုးရုပ်ကို မွေ့ရာပေါ်တွင် တင်ထားသည်နှင့်တူသည်။

အစေခံမိန်းကလေးသည် သူ့ကိုဆေးလာတိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မိန်းကလေးသည် ဝရန်တာတွင် သွား၍ရပ်၏။ အင်းလျား ရေပြင်သည် ငြိမ်၍မြရောင်လွှမ်းနေသည်။ ရွက်လှေများသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ရွေ့လျား နေသည်။ မိန်းကလေးသည် ခဏတွေ၍ကြည့်ယင်းမှ အဖွားဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ အဖွားသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲမြဲပင်။ ခါးဝတ်လုံချည် နှာလျှောကျနေသည်။

ခွက်၍ဝင်နေကာ နို့တွဲတွဲဖြစ်နေသော အဖွား၏တင်ပါးသည်

ဖြေးဖိုဝ်သွင်

၄၂

စပရင်မွေ့ရာပေါ်တွင် အရုပ်ဆိုးနေသည်။ မိန်းကလေး သည် အနားသို့ ကပ်၍ လုံချည်ကိုဆွဲဝယ်လိုက်၏။

“တင်ပါးကြီးက လှလဲမလှဘူး”

တိုးတိုးပြော၍ ပြုံးမိသည်။ ပြတင်းမှလေများသည် ယခင် ကလိုပင် ဖြည်းဖြည်းလေး ဝင်လာကြသည်။ အိမ်ကြီးကမူ ယခင်က လိုပင် သာတောင့်သာယာရှိပေသေး၏။

အဖွားကမူ အားလုံးသော အရသာများကို မခံစားနိုင်တော့ ပေ။ ယခုအချိန်အခါကျတော့မှ ထိုအာရုံများမှာ ဘာများအသုံးကျ ဦးတော့မည်နည်း။

၁၉၅၃၊ မတ်လ

ရွှေစာမာ

အကယ်၍သာ သမီးလေးခင်မာလာ မွေးဖွား၍မလာပါလျှင် လည်း ဦးထွန်းအေးတို့အဖို့ ထိုမျှစိတ်ပူပန်မည်မဟုတ်ပေ။

ယခုမူ သမီးလေးကို မွေးသည့်နေ့မှစ၍ သူသည်အစဉ် ဖုန်ခွဲရသည်။

ယခုညလိုအခါမျိုးတွင် အိပ်လိုပင်မရလောက်အောင် စိတ်မှာ လှုပ်ရှား၍နေပေသည်။ သူ့သမီးလေးသည် အသက်(၂၀) ပင်ပြည့်တော့ သည်။ ထိုအနှစ်(၂၀)ကာလပတ်လုံး သူသည် စိတ်ပင်ပန်းမှုဝေဒနာကို အစဉ်ခံစားလာခဲ့ရပေသည်။

အိပ်ခန်းမှထ၍ ဘေးတံခါးမကြီးမှသူသည် ခြံတွင်းသို့ ဆင်း ထာခဲ့သည်။

မိုးဦးဖြစ်၍ လေထဲတွင် မိုးသက်နဲ့သည် ပါလာခဲ့လေ သည်။ အိမ်ထဲတွင် ပူအိုက်သလိုဖြစ်နေပေသည်။ သူသည် စံပယ် ရံများဘေးရှိ ခုံတန်းပေါ်တွင်ထိုင်၍ လေကိုမှန်မှန်ရှူ၍နေသည်။

မိုးသားများ မရှိသေးခင် လသည်ဝင်းပစ္စာသာနေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် စံပယ်ပွင့်များပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ လရောင်ဖြင့် ပွင့်အာလာကြပြီဖြစ်သော စံပယ်၏ငွေဝတ်လွှာများမှာ ရက်ရက်စက် စက်ပင်လှပနေပေသည်။ ချိုအေးသောရနံ့သည် သူ့ဝန်းကျင်ဝယ် သင်းပျံ့နေ၏။ သစ်ရွက်များလည်း ငွေရောင်တောက်၍ ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှား၍နေပေသည်။

ထိုကဲ့သို့လှပသောညများတွင် သူသည် မခင်သူနှင့် တွေ့ခဲ့ သည်မဟုတ်ပါလော။ နူးညံ့ပြေပြစ်သော ယဉ်ယဉ်လေး နှင့်ချောမွေ့ သောမခင်သူ၏မျက်နှာကို လရောင်အောက်တွင် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

တီးတိုးစွာနှင့် နီးနှောနေကြသည့် ချစ်သူစကားသံတို့မှာ ထိုစဉ်က နှစ်သက်၍မဆုံးခဲ့ပေ။

ယခုလို စံပယ်ရုံးနားမှာတော့မဟုတ်ပေ။ သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ စဉ်က မခင်သူတို့ခြံထဲရှိ ယုဒနပင်အောက်မှာဖြစ်ခဲ့သည်။ လရောင်မှာ ယုဒနရွက်များကြားမှ လက်၍ထင်နေသည်။ ညဉ့်၏လေတွင် ယုဒန ပွင့်ရနံ့များသည် သင်းပျံ့လှသည်။ များသောအားဖြင့် သူကချစ်စိတ်မွန် တတ်သည်။ မခင်သူလေး၏ လိမ္မာမှုကြောင့် သူတို့ကျူးကျူးလွန် လွန်မဖြစ်ကြ။ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ငယ်ရွယ်သူ ချစ်သူချင်း ယခုလိုတိတ်ဆိတ်သော ညတွင်

တွေ့ရသည်မှာ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းဖွယ် ကောင်းသလောက်၊ ကြောက် စရာ အခြေအနေတိုးကိုလည်း ဖန်တီးပေးနိုင်သည်။

မခင်သူက ဓမ္မဆန်ပေသည်။ များသောအားဖြင့်လည်း ဓမ္မ ကြောင်းကို ယှဉ်၍ပြောတတ်၏။

သူသည် မခင်သူ၏ပါးနုနုလေးကို သူ့ပါးနှင့်အပ်၍ ချစ်စိတ် မွန်တိုင်း ပြောချင်ရာပြောခဲ့သည်။

“မေမေတို့က သဘောမတူလဲ ခင်ကိုမောင်ကရအောင်ယူမှာ ပဲ။ ခုတောင် နောက်ကောလိပ်မှာ ၃-နှစ်ပဲနေရတော့မယ်”

သူသည် ဒါတွင်မက ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်းကိုလည်း ဋီကာချဲ့တတ်သေးသည်။

သို့သော် မခင်သူကမူ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် လမ်းကိုမော့ကြည့် ထင်းပင် ဓမ္မဆန်ဆန် ပြောတတ်သည်။

“လူတွေတောင်မှ မမြဲကြပါဘူးမောင်။ အချစ်ဆိုတာလဲ သခါရပါပဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှာ မုန်းချင်လဲမုန်းပေမပေါ့။ ဘယ်နှယ့်လုပ် ပြီး မောင်ဟာခင်ကိုတစ်သက်လုံးချစ်ရမယ်လို့ ခင်ကပြောနိုင်မလဲ။ ပြီးတော့လဲ ခင်နဲ့မောင်က ခုမှတွေ့ကြတာ။ မိဘဆိုတာ တစ်သက်လုံး ခြစကျွေးမွေးပြီး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။ မိဘစကားကိုတော့ ဘယ် တော့မှမလွန်ဆန်ခဲ့ပေါ့”

မခင်သူက ထိုလိုမျိုး ပြောလိုက်လျှင် သူသည် ဆတ်ဆတ် ခါနာတတ်သည်။ သူ့ယောက်ျားပီသကြောင်း၊ သစ္စာမဖောက်ကြောင်း တို့ တသိကြီးပြောတတ်သည်။

ဒီလိုပြောလျှင်လည်း မခင်သူက ပြုံးပြီးလေးပင်နေတတ်သည်။

ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းတွင် သူသည်မခင်သူအား သစ္စာဖောက်ခဲ့သည်။ မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်၍ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး နွဲ့နွဲ့ရိုက် ယူလိုက်သည်။

အတိတ်များသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာတိုင်း သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် ပြင်းပြလာသည်။

သူပင် ယခုဦးထွန်းအေးဖြစ်၍ မခင်သူလည်း ဒေါ်ခင်သူဘဝကို ရောက်၍နေပေသည်။

ပထမတော့ သူသည် မခင်သူအချစ်ကို ဖောက်ဖျက်လိုက်စဉ်က သစ်ရွက်တစ်ရွက် ခြွေပစ်သလောက်ပင် စိတ်ထဲတွင်အမှတ်မထားခဲ့။

သို့သော် ခင်မာလာ မွေးလာသည့်နေ့တွင် “သမီးလေး” ဆိုလိုက်ကတည်းက ရင်ထဲတွင် ထိန်းခနဲဝင်ဆောင်လိုက်သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား” သူသည် ဘုရားပင်တမိသည်။ မခင်သူအပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့သလို၊ မခင်သူစိတ်ဆင်းရဲအောင် သူလုပ်ခဲ့သလို သူ့သမီးလေးအပေါ် တစ်စုံတစ်ယောက်က စော်ကားမှုကို သူ့အင်မတန်မှ စိုးရိမ်လာသည်။

သူ့မှာသမီးနှင့်ဖြစ်လာပေပြီ။ သူသည် ယခုတော့တွေးခေါ်တတ်လာရပေမည်။ အခြေအနေက သူမတွေးရင်လည်း မဖြစ်တော့ပေ။

ခင်မာလာမှာ ပန်းလေးလိုလှသည်။ သည်လိုလှလေလေ သူကစိတ်ပူလွန်းလေဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အား သမီးအတွက် စိုးရိမ်ကြောင်း ကိုပြောပြတတ်သည်။

“ဪ . . . ဒက်ဒီနဲ့ကွယ် သမီးလေးကလိမ္မာပါတယ်”

သူ့ဇနီးမှာ ခေတ်ဆန်သူပီ သူ့ကိုဒက်ဒီဟုခေါ်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပိုဆိုးသွားသည်။ မခင်သူသည်လည်း လိမ်လိမ်မာမာနှင့် မိုးရိုးသားသားပင် ဖြစ်သည်။

လရောင်မှာ အနည်းငယ်မှိန်သွား၍ သူ့အတွေးကို ရပ်နားလိုက်ကာ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးသားများ တက်လာ၍မိုးခွဲလေးများပင် တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ကျလာသည်။ ထိုင်နေရာမှ ထရင်းပင် သူမချစ်တော့ပြီဖြစ်သော မခင်သူကို သတိရနေပြန်သည်။ သူသည် မိုးစိုမှာစိုး၍ မခင်သူကို ယုစနပင်အောက်မှာ ထွေးနေတတ်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း သူဝင်ခဲ့သော ဘေးတံခါးမကြီးမှာ ရပ်၍မှီးမှိန်နေသော လရောင်နှင့်ပြင်ပကို လှမ်း၍ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဟင်” သူ့အသံများပင် ထွက်သွားသည်။ သူ့မြင်ရသည်မှာ တကယ်မှပင် ဟုတ်ပါလေစ။ တကယ်တော့ တကယ်ပဲဖြစ်သည်။

ပီတောက်ပင်အောက်တွင် ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းမလေး နှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်၍ ဖက်ထားသည်။ တစ်ဘက်မှဝင်နေသော လရောင်ဖြင့် မိန်းကလေးကို သူ့ကောင်းစွာမြင်ရသည်။ မိန်းကလေးမှာ သူ့သမီးခင်မာလာပင်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားမျိုးသည် သူ့သမီးကို ယုယ

စွာနမ်း၍ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ မကြာခင်ပင် သမီးလေးခင်မာလာ မှာမှောင်ရိပ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သူသည်ကြိုးစား၍ အိပ်ရာခန်းသို့ ရောက်အောင်လာရသည်။ ပြီးလျှင် အိပ်ပျော်အောင် မနည်းလုပ်နေရသည်။ သူ့ရဲ့ချောက်ခံနေ ရသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဝဋ်လည်ပြီဟု ထင်နေသည်။

“ဘုရား သိကြားမလို့ မခင်သူအပေါ် ငါစော်ကားမိတာ တွေဟာ သမီးလေးအပေါ် မကျရောက်ပါစေနဲ့”

သူသည် ကတုန်ကယ်ပင် ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဒေါ်ခင်သူ၏ ခင်ပွန်းမှာ ဦးအောင်ကျော် ဖြစ်သည်။ Collective Farming ကို ပုံဖော်နိုင်ရန်အတွက် ဦးအောင်ကျော်မှာ သူငယ်ချင်းများနှင့် စုပေါင်း၍လုပ်ငန်းတစ်ခုကို တည်ထောင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ကောက်ပဲသီးနှံ ရောင်းဝယ်ရေးလိမ္မတ်တက်တွင် မန်နေ ကျာဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် ဆန်စပါးတွင်မက ကြက်ငှက်မွေးမြူရေး နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် စည်သူတိုင်းလုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရာတွင်အတော် တိုးတက်လာပေသည်။ သူသည် လယ်သမားတွေနှင့်လည်းရောနှော နေသည်။ ကျွဲနွားတွေနှင့်လည်း နေတတ်သည်။

ယနေ့နံနက်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သော်လည်း ဦးအောင်ကျော် သည် အစည်းအဝေးတစ်ခုအတွက် မနက်အစောကြီးပင် သွားစရာ ရှိလေသည်။

သူ့အဝတ်အစားလဲနေစဉ်ပင် ဒေါ်ခင်သူသည် အနီးသို့ရောက် လာလေသည်။

ဒေါ်ခင်သူမျက်နှာကြည့်ရသည်မှာ နှမ်းနေပုံရသည်။

“ခင်ညတုန်းက အိပ်လို့မရဘူးလား”

ဒေါ်ခင်သူမှာ ညကတကယ်ပင် အိပ်၍မရပေ။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး သားအကြောင်း စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“ခင်ကလဲကွာ သားကမယ်တော့ပါဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုရင် အိပ်မယ်အကောင်ပါ။ ညက လယ်မှာမဟုတ် ပါဘူး။ သူပြန်လာလို့ အိပ်ချင်နေသေးရင်းလည်းနေပါစေ၊ မအိပ် ရင်တော့ ၉ နာရီလောက်ကျရင် ကားနဲ့အစ်ကိုကြီးဆီ လွှတ်လိုက်နော်။ အစ်ကိုကြီး ခုတော့လမ်းလျှောက်သွားမယ်”

ဦးအောင်ကျော်သည် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်သွားတော့ သည်။ ဒေါ်ခင်သူမှာ မြဲအတွင်း လမ်းလျှောက်ရင်းပင် သားအကြောင်း ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အထူးသဖြင့် ညကဦးထွန်းအေးကို တစ်ညလုံး သတိရနေသည်ဆိုလျှင် ပိုမို၍မုန်ပေလိမ့်မည်။

“ခင်ရာတစ်ခါတော့ အတွေ့ခံစမ်းပါ။ မောင့်သူငယ်ချင်း အိမ်မှာဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရှိတယ်ဆိုပြီး၊ မောင်ညဘက် သူငယ်ချင်း အိမ်မှာအိပ်ရင်း ခင်နဲ့လာတွေ့မယ်”

ဦးထွန်းအေးသည် သူ့ကိုဒီလိုပဲပြောခဲ့သည်။ မိဘများကို လည်း ဆွမ်းကျွေးကိုအကြောင်းပြ၍ အိမ်မှထွက်လာတတ်သည်။ သူ့သားလေးရော ညကများ သူ့ချစ်သူဆီသွားနေမည်လား။

ဦးထွန်းအေး၏ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ဦးထွန်းအေးအား ကြိုးစား၍မေ့ဖျောက်ပစ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်သူအဖို့မှာ တသက်သက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

သားဦးလေးပင် အသက် ၂၄-ကျော်ခွဲ၍ ယခုနှစ်ဆိုလျှင် B.Sc အောင်တော့မည်။ သူကတော့ ဦးထွန်းအေးကို မမေ့နိုင်ပေ။ ဒေါ်ခင်သူမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းသူဟု ဆိုရပေမည်။

ဦးအောင်ကျော်က သူ့အားငုံထားမတတ် ချစ်ရှာသည်။ မခင်သူအပေါ်မှာ သစ္စာရှိပေသည်။ တကယ်ယောက်ျားပီသပေသည်။

“ခင်ရယ်ကိုယ့်ကိုမှ သူကမချစ်တော့ပဲဟာ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲ မခံပါနဲ့ကွ” ဒေါ်ခင်သူက တစ်ခါတလေ ဝိုင်၍နေလျှင် ဒီလိုပဲ ဦးအောင်ကျော်က ပြောတတ်သည်။ ဦးအောင်ကျော်သည် ဒေါ်ခင်သူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အားလုံးသိသူဖြစ်သည်။

“မေမေ”

သားခေါ်သံကြား၍ အတွေးရပ်ကာ ဒေါ်ခင်သူမှာ ခြံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟော... သားပြန်လာပြီလား”

ဒေါ်ခင်သူသည် ရှေ့သို့တိုး၍ သားကိုဖက်ခိုက်သည်။

“ဖေဖေရော မေမေ၊ ကိုအေးဖေတို့ သားကိုလိုက်ပို့တယ်။ ခြံကပဲ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ညှော်သည်တွေ ဖြိုနိမ့်ရဦးမယ်” စကားပြောနေသော သားမျက်နှာကို ဒေါ်ခင်သူက အကဲခတ်သလို ကြည့်ရှု၏။

“ဖေဖေ အစည်းအဝေးသွားတယ်။ ဒီနေ့ မေမေ နို့ထမင်း ကျိုထားတယ်။ ကဲ... ကဲ... လာ”

ဒေါ်ခင်သူသည် သားကိုထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ နို့ထမင်းနှင့် ကော်ဖီပြင်ခိုင်း၍ သူ့သားအနီးမှာထိုင်နေသည်။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်မှာ ပြတင်းမှစင်၍ အခန်းထဲ တွင်လင်းနေသည်။

နံနက်၏ နေရောင်ခြည်သစ်လို သူ့သားမျက်နှာသည် တောက်ပနေသည်ဟုထင်သည်။

စားပွဲပေါ်မှာ နှင်းဆီဖြူကဲ့သို့ သူ့သားမျက်နှာသည် နုပျို ထက်ဆတ်နေသည်ဟု သူကထင်သည်။

ကျော်သူသည် နို့ထမင်းသောက်ရင်း တစ်ချက်မျှသန်း လိုက်သည်။

“သား ညကကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူးထင်တယ်” ဒေါ်ခင်သူမေးလျှင် ကျော်သူသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားရာမှ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ပြန်ပြော၏။

“အိပ်ရပါတယ်မေမေ၊ မနက်က ၄ နာရီလောက်ထရလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်သူစိတ်ထဲ ထင်သွားတော့သည်။ ဟုတ်ပါသည် ညက သူ့သားအိပ်ရမည် မဟုတ်ပေ။

“ခင်နဲ့တွေ့တဲ့ညဆို နောက်နေ့မနက်ကျ သိပ်အိပ်ချင်တာပဲ။ အိပ်မယ့် မောင့်မှာတစ်နေ့လုံး ဟန်ဆောင်နေရတယ်။ နေ့ခင်းအိပ်ရာ အပေါ်တို့က ညကအိပ်ပျက်လား ဘာလားစစ်မှာစိုးလို့”

ဦးထွန်းအေးနှင့် သူတုန်းက ဒီလိုပဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ခေတ်များပြောင်းလဲသည်နှင့်အမျှ ဝတ်စားတန်ဆာ အနုပညာကိတုများပြောင်းလဲသွားကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

ချစ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ပြောင်းလဲပေလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဦးထွန်းအေးနှင့်ဒေါ်ခင်သူ့ ငယ်စဉ်ကချစ်ခဲ့ကြသလိုပင် ကျော်သူသည်လည်း သူ့ချစ်သူနှင့် ချစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲပါလေ သားခဏမှိန်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်။ မေမေတော့ မင့်ဖေဖေဆီ ကားနဲ့သွားကြို့ဖို့ ဝင်းမောင်ကို ပြောလိုက်အုံးမယ်”

ဒေါ်ခင်သူသည် နောက်ဘက်လှေကားမှ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ “ညက သိပ်လှတာ။ လကလည်းဝင်းနေတာ။ သားမှာတော့ ချစ်သူရှိနေပြီလေ” ဒေါ်ခင်သူ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေတော့သည်။ ကားလွှတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်လာ၏။

သူ့သား အိပ်နေသောအခန်းသို့ ဝင်သွားမိသည်။ ကျော်သူသည် မအိပ်သေး စောင့်ခြံ၍ ပက်လက်လှန်နေသည်။ ပြတင်းမှ လေအေးများသည် အထဲသို့ဝင်လာနေသည်။

ညက ခင်မာလာနှင့်တွေ့ခဲ့သောအချိန်များသည် နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်နေသည်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း ခင်မာလာ ပါးပြင်နုလေးကို မွှေးခွဲရသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာသည်။ သူသည် စောင့်ကိုလှစ်၍ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

“မေမေ” သူလန့်သွားသလိုအော်လိုက်၏။ ဒေါ်ခင်သူမှာ သူ့ဘေးတွင် မားမားကြီးရပ်နေသည်။

“သားတော့ အိပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်ခင်သူက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

ကျော်သူ မလိုတော့ပေ။ မျက်နှာလည်း မထားတတ်သလို ဖြစ်လာတော့၏။ မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း မေမေ၏ ပြုံးပြုံးကြိုးဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ “သားညက ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်”ဟု ပြောသလိုဖြစ်နေတော့သည်။ သူသည် ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်၏။

“မေမေ”

သူ့ဘေးတွင် ဒေါ်ခင်သူမှာ ထိုင်နေသည်။

“သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

ဒေါ်ခင်သူမတုန်လှုပ်ပါ။ နဂိုကပင် ခိုင်မိပြီးဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့ ဘယ်သူလည်း။ ရှေ့နှစ်ဆို သားလည်း ကျောင်းထွက်ရမှာပဲ”

“သားယူမယ့် မိန်းမက ခင်မာလာတဲ့။ လယ်ဝန်ဦးထွန်းအေးသမီးပဲ”

“ကိုထွန်းအေးသမီး ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်သူမှာ ဒီတစ်ခါတော့ အတော်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့ဘဝတွင် တဖန်ပြန်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်သော်မှ မဆိုင်လိုတော့ ဖြစ်သော ကိုထွန်းအေးသမီးကိုမှ သူ့သားက သွား၍ချစ်မိပေမည်။

“သားဖေဖေ လာတော့တိုင်ပင်သေးတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်သူသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည်။

ဦးအောင်ကျော် ပြန်လာ၍ ထမင်းကျွေးနေသော်လည်း သူ့စိတ်မပါလှပေ။ ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း သူ့အိပ်ခန်းကို တက်လာ တော့သည်။

ဦးအောင်ကျော်မှာ နောက်မှဝင်လာ၍ဒေါ်ခင်သူနှင့် အတူ ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေသည်။

“ခင် နေမကောင်းပြန်ဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်။ အိပ်ချင်လို့”

“ခင်က သားကိုစိုးရိမ်လွန်တာကိုး။ သားအိပ်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်ခင်သူ စောင်တစ်ထည်ကိုခြုံကာ လှဲအိပ်ရင်း ပြတင်း ဘက်ကိုငေးနေသည်။

“သားမှာ ချစ်သူရှိပြီ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သူ့ရှေ့နှစ်ဆန်းမှာ လက်ထပ်ချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ညက ခင်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား။ သူ မအိပ်ဘူး”

“ဘာကွဲ့ သားကမအိပ်ဘူး”

ဦးအောင်ကျော်သည် ဒေါ်ခင်သူပန်းကို ဆွဲ၍မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလောက်လှတဲ့ညမှာ သားဟာ ခင်မာလာ ကို သွားတွေ့တာပေါ့။ ခင်မာလာက ကိုထွန်းအေးသမီးတဲ့။ ခင်တော့ ဖြင့် ကလေးတွေကိုလည်း သနားတယ်။ ကိုထွန်းအေးကိုတော့ မျက်နှာ ချင်းမဆိုင်ချင်တော့ဘူး”

ဦးအောင်ကျော်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေရာမှ သူ့ဇနီးကို ဆွဲယူပွေ့ယင်း...

“ခင်မာလာကို အစ်ကိုကြီး မြင်ဖူးပါတယ်။ ပညာလည်း တော်သားပဲ။ လိမ္မာပါတယ်တဲ့။ သတင်းတော့ကြားဖူးပါတယ်။ သားက မေတ္တာရှိနေပြီပဲကွယ်။ ခင်ရယ်တစ်ခု စဉ်းစားစမ်းပါ။ ကိုထွန်းအေးက ခင်ကိုသစ္စာဖောက်ပြီး နွဲ့နွဲ့ရီကို ယူသွားတုန်းက ခင်ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရသလဲ။ သူ့မိဘတွေဘက် လိုက်သွားတာပဲမဟုတ်လား။ ခုလည်း သားကများမယူရင် ခင်မာလာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရ မလဲ။ စဉ်းစားလေ။ တို့များတရားမျှ တဲ့မိဘဖြစ်အောင် ကြိုးစားရ မှာပဲခင်”

ဒေါ်ခင်သူသည် ငြိမ်သက်၍ပင်နေ၏။

ဦးထွန်းအေး၏ ဂနာမငြိမ်ရောဂါမှာ အိပ်ရာထဲကပင်ထ၍ မရပေ။ နေ့ခင်း ၁၂-နာရီထိုးလေပြီ။ သူ့အမိနဲ့အတိုင်း ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီမှာ သမီးကိုစစ်ဆေးနေသည်။ မကြာခင်ပင် သူ့ဇနီးသည် အခန်းထဲသို့ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကိုင်ရင်း ဝင်လာသည်။

“ကဲ ဒက်ဒီရယ်၊ စိတ်သိပ်ပူမနေပါနဲ့။ ထစမ်းပါဦး”

ဦးထွန်းအေးကို အိပ်ရာမှအသာဆွဲထူလိုက်သည်။

“ဒီမှာဒက်ဒီ သမက်လောင်းကို ကြည့်စမ်း မာမီအကုန် နှိပ်စားပြီးပြီ။ မန်နေဂျာသူဌေးလေး ဦးအောင်ကျော်၊ ဒေါ်ခင်သူရဲ့ သားပေါ့”

ဦးထွန်းအေးသည် ဓာတ်ပုံကိုကိုင်ရင်း တုန်သွားသည်။ မေးရိုး
ကားကား နားရွက်ကြီးကြီးနှင့် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းသည်။ အမေ
တူသားပင်ဖြစ်သည်။

“ကောင်လေးက သူ့မိဘတွေကို ရှေ့နှစ်ဆန်းမှာ လက်ထပ်ဖို့
ပြောမယ်တဲ့။ ဒက်ဒီမပူနဲ့တော့။ ဒီကောင်လေး ရိုးတာ၊ တော်တာ၊
ပိုက်ဆံရှိတာတွေဟာ အန်တီမြင့်စာရင်းထဲမှာ ရှိပြီးသားပါ”

အန်တီမြင့်ဆိုသော အဒေါ်ကြီးမှာ လူကုန်ထဲမှဆိုးမကြီးဖြစ်
သည်။ အထက်တန်းလွှာသားသမီးများကို စာရင်းလုပ်၍ ဖလှယ်နေ
သောမိန်းမကြီးဖြစ်သည်။ B.C.S Class (1), Class (2) များကိုလည်း
သူ့စာရင်းထဲတွင် တွေ့နိုင်လေသည်။

ဦးထွန်းအေးသည် အခုထိလှုပ်မရ။ သို့သော် စိတ်အနည်း
ငယ်တော့ အေးသွားလေသည်။ သူ့ကိုစော်ကားမည့်သူ မဟုတ်သည်
ကိုပင် ဝမ်းထဲမှာကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။

“အေးလေ ဦးအောင်ကျော်နဲ့လည်း ဒက်ဒီနဲ့ခင်သားပဲ ခုံစမ်း
သေးတာပေါ့ မာမီ”

“အံ့မယ် ဒက်ဒီရယ် အန်တီမြင့်လက် လွှဲလိုက်ရင်ပြီးတဲ့
ကိစ္စပါ”

“မခင်သူနဲ့ တူလိုက်လေကွယ်”

သူသည် သူ့ဇနီးကိုပင် ပြောနေလေသည်။

ဒေါ်ခင်သူတို့က ဆင်းရဲသူများမဟုတ်ပေ။ ခင်မာလာနှင့်
မောင်ကျော်သူလက်ထပ်ရေးမှာ ချောမော၍လာလေသည်။

ယနေ့စေ့စပ်သည့်နေ့ဖြစ်လေသည်။ ပရိသတ်များ အသီးသီး
ဆပြန်သွားကြလေပြီ။ ဦးအောင်ကျော်မှာလည်း ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နီနှင့်စကား
ဆက်ဆံကျနေလေသည်။

ဒေါ်ခင်သူသည် ယွန်းသေတ္တာငယ်တစ်ခုနှင့် စာတစ်အိတ်ကို
ဦးထွန်းအေးအားပေးခဲ့၍ နှုတ်ဆက်ကာထွက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ အစ်ကိုကြီးရေ ခင်တို့ပြန်ကြဦးစို့။ ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နီ”

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နီမှာ ပြုံး၍ကျန်ရစ်သည်။ ဦးထွန်းအေးသည် ကားပေါ်
သို့တက်သွားသော ဒေါ်ခင်သူဇနီးမောင်နှံကို ငေးနေသည်။

ဦးအောင်ကျော်၏ မေတ္တာစစ်ကို ခိုလှုံရသော ဒေါ်ခင်သူမှာ
ဆန်းဆတ်နုပျိုလျက်ရှိသေးသည်။

ရိုးသားသောအလှသည် ဘယ်တော့မှ မရိုးဆိုသလိုပင်
ဒေါ်ခင်သူသည် မရိုးသောအလှဖြင့် လှနေပေသေးသည်။

ဦးထွန်းအေးသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၍သေတ္တာလေးကို
ခွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် စာများဖိုင်တွဲလျက် တွေ့ရသည်။ ငယ်စဉ်က
သူရေးခဲ့သော “ချစ်သမျှကို” စာများဖြစ်လေသည်။ တော်ပေသည်။
သူတော့ မခင်သူစာများကို မြီးမြှိုက် ပစ်ခဲ့လေသည်။ စာများအောက်မှ
သူလှပျိုတုန်းက ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

သူသည် နောက်ဆုံးလက်ထဲရှိ စာအိတ်ကိုဖောက်၍ ဖတ်
လိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင်ကား ဒေါ်ခင်သူလက်ရေးဖြင့်

မဲလီပင်ပျိုအောက်

ပေါက်လာတဲ့ ရွှေတမာ

ခါးချက်ကနာ

ရေစီးရယ်တစ်ခါ

ရေသာရယ်တစ်လှည့်

သူများလို တို့မရှိင်းတယ်

တိုင်းသိပါရဲ့။

ထိုကဗျာကလေးပဲ ပါလာလေသည်။

“ရေးတော့ မခင်သူ ရေးတော့။ ရေးနိုင်ပါတယ် မောင်က
ခါးခွဲမိပေတာကို”

သူသည် ကြေကွဲစွာပင် ပြောလိုက်ပါသည်။

၁၉၅၃၊ ဧပြီ

နှင်းဆီဗွေ့က

“ညီညီဟာ လူ့ဘဝကို အမှောင်နဲ့စခဲ့တာပဲ ဆရာမ”

ညီညီ၏ဖခင်သည် ဆရာမ ပထမဆုံးရောက်သည့်နေ့က
ညီညီအကြောင်းကို ဤစကားနှင့်စခဲ့လေသည်။

“သူ့ကိုတွေ့တဲ့အခါ ညီညီဟာ ဘယ်လိုလူကလေး လည်း
ဆိုတာ ဆရာမသိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် သားကလေးအပေါ်မှာ
ဆရာမဟာ နားလည်နိုင်ပါစေ၊ သည်းခံနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါ
ဘယ်ဆရာမ”

“ကျွန်တော့်ခြံဝင်းမှာတော့ ဆရာမပျော်ပါလိမ့်မယ်၊ ခြံနောက်
ဖက်မှာလည်း စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခြံဝန်းကို

ဖြောင့်မတ်သော

လည်းလာကြည့်ပါဦး။ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ဟောဒီ ပြတင်းကကြည့်ပါ။ ကဲ...ညီညီကို သွားခေါ်အုံးမယ်”

ညီညီဖေဖေသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ဆရာမသည် သူ့ညွှန့်ပြခဲ့သော ပြတင်းမှခြံဝင်းကို လှမ်း၍ကြည့်၏။ မိုးဦးဖြစ်၍ မြက်ခင်းများလည်း စိမ်းလန်းစပြုလာကြသည်။ အိမ်နောက်ဖက်တွင် တောအုပ်ညိုညိုလေးသည် စမ်းချောင်း၏တစ်ဖက်တွင်ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့တွင်မျှော်မဆုံးသောလယ်ကွင်းကြီးမှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ ထိလှနိုးဖြစ်နေတော့သည်။

ဆရာမသည် ကြည့်ရင်း ညီညီအကြောင်းကို တွေးမိ၏။ တော၏သဘာဝကို နှစ်သက်သည့်အတွက် ညီညီအားစာပြရန် အလုပ်ကိုလက်ခံမိသည်။ သို့သော် ညီညီသည် ဘယ်လိုကလေးဆိုသည်ကို ဆရာမသည်မသိပေ။

လယ်ကွင်းကို ဖြတ်၍လာသော မိုးဦးလေးသည် ရနံ့တစ်ခုကိုဆောင်ယူခဲ့၏။ ဆရာမသည် လေကိုရှူရှိုက်ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် သံသယများကင်းရှင်းသွားသလို လန်းဆတ်လာ၏။ လေသည်အေး၍ လတ်ဆတ်၏။ မွေး၏။

လေထဲတွင် စကားဝါပန်းရနံ့များပါလာပေသည်။ ခြံအရှေ့ဘက်ထောင့်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင်ရွှေပွင့်လေးများ ကြွေနေကြသည်။ အပင်ထက်တွင် စကားပွင့်များသည် ရွှေဝတ်လွှာများ ကိုခြံ၍နေကြ၏။ လေတိုက်လိုက်တိုင်း မိုးဝါကောင်လေးများ ပျံ၍လာကြသလို၊ ပွင့်ဖတ်ဝါများသည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကြ၏။ ပင်ခြေတွင် မြက်ခင်းကစိမ်း

၍ ပန်းပွင့်ကားဝါနေသည်။ အစိမ်းတွင် အဝါဖောက်ထားသော မြေကော်စောက်ကို နှစ်သက်မိ၏။ တကယ်ဆိုတော့ ဤအိမ်ဝင်းသည် သာယာလှပသောရွာခင်းတစ်ခုဖြစ်၏။

“ဆရာမရေ...ဟောဒါ ကျွန်တော့်သားညီညီ”

ဆရာမသည် အခန်းတွင်းသို့ လှည့်လိုက်၏။ ဆရာမဆီသို့ ဖေဖေက ညီညီကိုဆွဲခေါ်လာ၏။ ညီညီသည် ဘာကိုကြည့်နေပါလိမ့်။ ဘာကိုမျှ ကြည့်ပုံမပေါ် သူ့မျက်လုံးများသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ မပေါ်ပေ။

ဆရာမသည် ညီညီ လက်ကိုလှမ်း၍ ဆုပ်သောအခါ ညီညီသည်ငြိမ်၍နေ၏။

“ဒါဟာ...သားရဲ့ဆရာမပဲ။ သားဟာ နောင်ကိုမပျင်းတော့ဘူး”

ညီညီသည် ဖြည်းဖြည်းဖြူး၏။ ဆရာမရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်ကြပ်နှင့်မောသလိုဖြစ်နေ၏။

“ဆရာမ ခြံဝင်းကို သဘောကျပြီမှတ်လား။ အမှန်တော့ ညီညီသည် ဒီအလှတွေကို ဘာမှမမြင်ပါဘူး”

ဆရာမသည် သူ့တပည့်ဖြစ်ရမည့် ညီညီအကြောင်းကို သိ၍ လာသည်။ ညီညီသည် ဆရာမဘက်တိုးလာရင်း ဆရာမလက်ကို သူ့အိုးနှင့်ပွတ်၏။

“ကျွန်တော့် ဆရာမလက်ဟာ သိပ်နုတာဘဲနော်”

ဆရာမသည် ဝမ်းသာသွား၏။ ညီညီသည် အတွေ့တွင် အတော်ကျွမ်းကျင်၏။

“ကျွန်တော် မျက်စိမမြင်ဘူး ဆရာမရဲ့။ ဘယ်တုန်းက မမြင်တာလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့အခန်းကို သွားရအောင်”

ဆရာမသည် ညီညီက ယခုလို သူ့ဘဝကို ဖွင့်ထုတ်ပြော လိုက်သောအခါ ပို၍ဆွေးသွား၏။

“ကဲ... ဆရာမလဲ အပန်းဖြေရအောင် ညီညီအခန်းထဲ သွားမယ်။ ညီညီနဲ့ တစ်ခန်းထဲပဲ ဆရာမဖို့ ပြင်ထားတယ်”

ညီညီ အဖေကပြော၏။

ဆရာမသည် ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ ညီညီအခန်းထဲ ရောက်သည်အထိ ရင်ထဲမှာဆိုနေသည်။ ညီညီ ဖေဖေထွက်သွား ချိန်တွင် အခန်းလေးမှာ တိတ်၍ကျန်ရစ်သည်။ ညီညီသည် ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်းမျက်နှာကပြုံးနေသည်။

“ဆရာမက ကျွန်တော်နဲ့နေရင် ပျော်မှာလား”

“ပျော်မှာပေါ့။ ညီညီပျော်ဖို့အတွက် ဆရာမလာခဲ့ဒါပဲ”

“ညီညီနဲ့နေရင် ပျော်မယ်”

သူသည် ခဏငေးရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့ညီလေး၊ ညီမလေးတွေကတော့ ညီညီနဲ့နေရတာ မပျော်ဘူးတဲ့။ သူတို့အားလုံး စမ်းချောင်းဘက်ကို ကစားရအောင်သွားတယ်။ ညီညီနဲ့ ဘယ်သူမှမကစားကြဘူး။ ညီညီ ကလည်း ဘာကိုကစားရဲမှန်းမသိပါဘူး”

“ညီညီ မေမေကော”

“မေမေ နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်။ ညနေကျရင် ဆရာမနဲ့တွေ့ရမှာပေါ့”

ဆရာမသည် ညီညီဘေးတွင်ထိုင်ရင်း စိတ်မောမိ၏။ ညီညီ မျက်နှာသည် ချစ်စရာကောင်းပေမယ့် မျက်လုံးများသည် အရောင် တင်းမဲ့နေ၍ မျက်နှာသည်တန်ခိုးမရှိပေ။ မျက်မမြင်စာကိုလည်း ဆရာမကမတတ်။ ဤကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်၍ စာသင်ရမည်။ ဘယ်လို ဝင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့နေရှာသော ကလေးငယ် အဖော်ဖြစ်ရသည်ကို သူဝမ်းမြောက်၏။ ညီညီသည် သူ့ကြောင့် သွားရွှင်လာပေပြီ။

ညီညီတွင် ညီညီမေမေနှင့်တွေ့ပြီး ဆရာမသည် အိပ်ရာကို အစောကြီးဝင်၏။ သူသည်မအိပ်ရ။ ညီညီခုတ်ကို ထလာသည်။ ညီညီသည် မအိပ်သေးပေ။ ပါးစပ်မှ သီချင်းကိုညည်းနေ၏။ သူ့သီချင်း သံလေးမှာအေးလှသည်။

“မောင်လေးရေ ထပါတော့၊ ရောင်နီလာလှပေါ့”

“ညီညီသီချင်းဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဆရာမသည် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၍ လက်ကလေးများကို ဆုပ်ပေးသည်။ ညီညီသည် ပြုံးနေ၏။

“သီချင်းတွေက အများကြီးရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကို နားလည်မသိဘူး”

“ဘာကိုလည်း ညီညီ”

“အကုန်လုံးကို ပြောတာပေါ့။ ရောင်နီလာလှပေါ့ဆိုတာ ဘာလဲဆရာမ။ ကိုကိုကပြောတော့ မိုးလင်းခါနီးရင်ကောင်း ကင်ကနီ လာတယ်တဲ့။ ကောင်းကင်ဆိုတာဘာလဲ။ နီတာဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ဘုရား... ဘုရား” ဆရာမသည် ရင်ထဲမှဘုရားတမိ၏ ထိုကြောင့် ညီညီဖေဖေက သူ့သားသည် အမှောင်နှင့် ဘဝကိုစနဲ့သည့် ဟုဆိုခြင်းပေပဲ။

“ညီညီ အခုအသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“၁၂-နှစ်လို့ ဖေဖေကပြောတယ်။ ညီညီဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်ဘူး။ မိုးလင်းတယ်ဆိုတာကော ဘာလဲဆရာမ။ ပြီးတော့ “နေ” ဆိုတာကကော”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဆရာမသည် ညီညီမေးခွန်းများကို ဘယ်လိုမှစဉ်း မဖြေတတ်ပေ။

“ဒီည ညီညီ အိပ်လိုက်အုံးမယ်နော်။ နက်ဖြန်မှ ဆရာမ အားလုံးပြောပြမယ်”

“တကယ်လားဟင် . . . အို ညီညီတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ သူတို့က ညီညီနဲ့စကားမပြောချင်ဘူးတဲ့။ မနက်ကျရင် သူတို့သွားတဲ့ စမ်းချောင်းဆိုတာကိုပဲ ဆရာမနဲ့ညီညီနဲ့သွားမယ်။ စမ်းချောင်းဆိုတာ ကော ဘာလဲဆရာမ။ အေးလေ မနက်ကျတော့မှပဲပြောပါ။ ဆရာမ အိပ်တော့နော်”

ညီညီသည် စိတ်ပျော်လွန်း၍ စကားကို သွက်သွက်ကြီးပြော နေသည်။ သူ့ကလေးအတွက် ဆရာမစိတ်မောမိ၏။ ညီညီသည် လူကောင်းကလေးပေပဲ။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် အိပ်ပျော်သွား၏။

မနက်ကော်ဖီသောက်ချိန်တွင်မူ ညီညီသည်စားပွဲဝိုင်းတွင် စကားအများဆုံးပြောလာ၏။ သူ့မျက်နှာသည် ရွှင်ရွှင်ပါးပါးလေးများပင် သွေးရောင်လွှမ်းလာသလို ထင်ရသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် သူတို့ သားကလေး ယခုလိုရွှင်လာသည်ကို အတော်ဝမ်းသာမိ၏။ မောင်နှမ တွေအားလုံးလည်း ညီညီကိုအံ့သြနေသည်။

“ညီညီဟာ အရင်တုန်းကဆို အင်မတန်တိတ်ဆိတ်တာပဲ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မကလည်း ကလေးများပြီးမမာတော့ သူ့အပေါ်မှာ သိပ်ပြီးအရေးမပေးနိုင်ဘူး။ သူ့အဖေကလည်း မြို့နဲ့တောကို ကူး နေရာတာနဲ့ မအားဘူး။ ညီညီ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ်နေတာဟာ ကျွန်မတို့မှာ အပြစ်မကင်းပါဘူး”

ညီညီအမေသည် သူ့အပြစ်များကို ဖွင့်ဟဝန်ခံ၏။ အားလုံး ကလေးများ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်ကို ညီညီကကြား၏။

“သူတို့ သွားကြပြီဆရာမ၊ ညီညီတို့လည်း အပြင်ထွက်ရ အောင်နော်”

ဆရာမသည် ညီညီခေါ်ရာသို့ လိုက်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲ တွင် ညီညီအတွက် အစီအစဉ်ကို တီထွင်နေ၏။ သူ့မိဘများ ဘာသင်

ဖိုးခေါ်လာသော်လည်း ယခုအိမ်ကြီးကို ရောက်ချိန်တွင် စာပေ အကြောင်းကို ဘာကိုမျှမပြောသေးပေ။ မျက်မမြင် စာသင်နည်းကို မတတ်ကြောင်း၊ ညီညီမေဖေကို ဖွင့်ဟပြောပေမယ့်လည်း ဘာမျှ မပြောကြ။ ညီညီပျော်အောင်သာ လုပ်ပေးဖို့ ပြောကြ၏။ သူသည်နာနီ လုပ်ရမည်လား။ ဘာကိုမျှမမြင်ဘူး၊ ဘာကိုမျှမသိသော ကလေးစိတ် ကိုတယ်လိုပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ရပါ။ စိတ်၏ပျော်ရွှင်မှုဆိုသည်မှာ ဘယ် အပေါ်မှာတည်ပါလိမ့်။

မြင်ခြင်းအပေါ်တွင်တည်၍ ရယ်မိ၏။ ဝိုင်းမိ၏။ ဝိုင်းမိ၏။

ကြားခြင်းကလည်း စိတ်နှလုံးကို ပြောင်းသေးသည် မဟုတ် ပါလော။

အတွေ့အထိများကကော့...

ဆရာမခေါင်းထဲတွင် အလင်းရောင်သည် ပြက်ခနဲဝင်လာ သည်။ ညီညီကိုတွဲ၍ မြက်ခင်းပေါ် လျှောက်လာချိန်တွင် ဆရာမသည် ညီညီအတွက် နည်းသစ်တစ်ခုကို တီထွင်လိုက်သည်။ ညီညီစကား ပြောတတ်ခြင်းကပင် ဘဝမဆုံးသေးကြောင်းကို ဖော်ပြနေ၏။

“ညီညီနဲ့ ဆရာမ စကားဝါပင်ကြီးအောက်ကို သွားရအောင် နော်။ အခုနေလမ်းလျှောက်တုန်း ဆရာမတို့ ဖိနပ်ချွတ်ထားရအောင်”

ညီညီသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍မြက်ပေါ်နင်းလာသည်။ ဖိုးဦး ကျစပြုပေမယ့် မြက်ခင်းတွင် ရွှံ့များသိပ်မရှိပေ။ လေများသည်အေး၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိမ်းလမ်းစိုပြည်လှသည်။ စကားဝါ ပွင့်တို့သည်

လည်း ဖိုးဦးကိုကြည့်၍ပွင့်နေကြပေပြီ။ တောအုပ်ဘက်ဆီမှာလည်း မိုင်း၍ နေသည်။ ရှေ့လယ်ကွင်းဘက်မှာမူ နေခြည် သည်ခွေးရုံဖြာကျနေ သည်။ တောပန်းရနံ့လေးများမှာလည်း လေထဲမှာတစ်ချက်တစ်ချက် ရော၍ပါလာ၏။ ဩကာသလောကသည် သာယာစိုပြည်လှပါတကား။ ခြံစည်းရိုးတွင်လည်း တောနှင်းဆီအရိုင်းများမှာ ဆယ်နှစ်ရာသီပွင့်နေ ကြသည်။ သစ်ရွက်များပေါ်တွင် ညကရွာထားသော ဖိုးစက်များသည် နံနက်နေခြည်နှင့်တွေ့ကြပြန်လေသည်။ လေဝှေ့လိုက်တိုင်း ပုလဲပွင့် များလို ကြွေ၍ကျလာကြပြန်၏။

“လှလိုက်တာကွယ်”

ဆရာမသည် ရင်ထဲမှ နှစ်သိမ့်မှုကို ဖွင့်လိုက်မိ၏။

“ဘာကိုလဲဟင် ဆရာမ။ ဘာလှတာလဲ”

ဆရာမသည် ရင်ထဲတွင် ဆိုသွား၏။ ညီညီလက်များကို ညှစ်၍ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘာပြောရမည်ကို မတွေးတတ်ပေ။ သူတို့သည် စကားဝါပင်အောက်ကို ရောက်၍လာကြသည်။

“ကဲ ခဏထိုင်ရအောင်နော်။ ညီညီ ဖိနပ်ချွတ်လျှောက်တော့ ညီညီခြေထောက် ဘယ်နှယ်လဲဟင်”

ညီညီသည် မြေကိုစမ်း၏။ မြက်ပင်ကလေးများကို လက်နှင့် ထိကြည့်၏။

“ကျွန်တော့် ခြေထောက်အောက်မှာ သူတို့ရှိတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုင်ကြည့်စမ်း။ အဲဒါလေးတွေက မြက်ပင်

လို့ခေါ်တယ်။ သူတို့ကြောင့် ညီညီခြေထောက် မနာတာ ပေါ့”

ညီညီသည် ခြေထောက်နှင့်ရော၊ လက်နှင့်ရော၊ မြက်ကို စမ်း၏။ အရင်တုန်းက ခြံထဲဆင်းချိန်တွင် ဖိနပ်ကို အမြဲစီးထားရ၍ သူသည် မြက်ပင်၏နူးညံ့မှု အတွေ့အထိကိုမသိပေ။ မြက်ရွက်၏ အရှည်ကိုခွဲ၍ ကြည့်ပြန်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မြက်ခင်းကို ဘာရောင် များဆိုးကြည့်မည်မသိပေ။ သို့သော် မြက်ပင်၏ အနေအထားကိုမူ လက်နှင့်စမ်း၍ စိတ်ကူးတွင် ပုံသဏ္ဌာန်ကို မှတ်မိနေလေပြီ။

“အဲဒီ မြက်ပင်လေးတွေဟာ ဘယ်လောက်ရှိလဲ။ ဟောဒါ ကကော ဘာလဲဟင်”

ညီညီသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကြွေကျနေသော စကားစိ ပန်းတစ်ပွင့်ကို စမ်းမိ၍ မေးခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒါကို စကားဝါပန်းလို့ ခေါ်တယ်။ နမ်းကြည့်စမ်း ညီညီ”

ညီညီသည် ပန်းပွင့်လေးကိုနမ်းရင်း၊ မျက်နှာရှင်လာသည်။ သူ့နှာခေါင်းသည် ရနံ့ကိုအာရုံခံစားတတ်လေပြီ။ သူသည် ပွင့်ဖတ်ကို အထပ်ထပ်စမ်းကြည့်၏။

“ဒီအပွင့်လေးက မြက်ထက်နုတယ်။ မွှေးလည်းမွှေးတယ် နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လေထဲမှာမွှေးနေတာပေါ့။ အဲဒီ ပန်းရနံ့မွှေးပြီး လေကအေးလာရင် မိုးဦးကျတယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့”

“မိုးဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဆရာမ”

“ကောင်းကင်က ရေတွေကျလာတာပေါ့”

“ကောင်းကင်”

ညီညီသည် ကောင်းကင်ဆိုသော စကားလုံးအတွက် သံသယ ခံရှာပေမည်။ သို့သော် သူသည် ကောင်းကင်၏အပြာကိုသော်လည်း ကောင်း၊ စကားဝါပွင့်၏ အဝါကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ်လိုမှ နားလည် လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ညီညီကို စကားဝါပင်စည်းအောက်တွင် ရွှေ့ထိုင် ထားချိန်တွင်မူ ညီညီသည်ပင်လုံးကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်၏။ ဆရာမသည် ညီညီကိုထားခဲ့၍ ခြံစည်းရိုးမှ တောနှင့်ဆီပွင့်တစ်ပွင့်ကို သွား၍ရှာ သည်။ ဆရာမသည်ပြန်လာ၍ နှင်းဆီပွင့်ကို ညီညီလက်ထဲထည့် လိုက်သည်။ သူသည် အတွေ့သစ်တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူ့လက် ချားသည် နှင်းဆီပွင့်နှင့် စကားဝါပွင့်ကိုယှဉ်၍ ထပ်ကာထပ်ကာ ကိုင် ကြည့်၏။ ပန်းပွင့်လေးများသည် သူ့လက်ထဲတွင် ကြေမွလာသည်။ တစ်ဖက်ချင်းပွင့်ဖတ်ရှိသော စကားဝါပွင့်နှင့် ပွင့်ဖတ်အထပ်များသော နှင်းဆီ၏သဏ္ဌာန်ကို ညီညီက စမ်းသပ်၍သိလေပြီ။ နှင်းဆီရနံ့နှင့် စကားဝါရနံ့ကိုလည်း သူခွဲတတ်သည်။ ခဏအကြာတွင် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ရွာလာ၏။ ဆရာမသည် ညီညီကို မိုးရွာထဲလျှောက်စေချင်၏။

“ညီညီ ပြန်စို့”

ညီညီသည် ပန်းပွင့်များကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထား၏။ သစ်ပင် အောက်မှအထွက်တွင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးပေါက်များကျလာသည်။

“ဟာ ဘာတွေလဲဆရာမ ချိုးတဲ့ရေတွေလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါမိုးရေပေါ့။ ဆရာမ ခုနကပြောတဲ့ မိုးရွာတယ်ဆိုတာလေး။ ကောင်းကင်က ကျလာတာပေါ့”

ညီညီအဖို့ ယနေ့တွေ့သမျှမှာ အထူးအဆန်းများ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိမ်ထဲရောက်ချိန်တွင်မူ ကလေးများသည် အိမ်ထဲမှာ အော်ဟစ်ကစားနေကြသည်။

“ပုတ်သင်ညို အပျိုလိုချင်ခေါင်းညိတ်”

ညီညီသည် သူ့အခန်းထဲရောက်သည်အထိ တခြားကလေးများအော်သလို “ပုတ်သင်ညို အပျိုလိုချင် ခေါင်းညိတ်” ဟူ၍အော်လာသည်။ အဝတ်အစားများကိုလည်း ဆရာမလဲပေးချိန်တွင် ညီညီသည် တွေးနေပြန်သည်။

“ပုတ်သင်ညို ဆိုတာပါလဲဟင်”

သည်မေးခွန်း၏အဖြေမှာ နည်းနည်းမျှ မလွယ်ပေ။ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်နှိုင်းပြရအောင်လည်း ညီညီသည် ဘာကောင်ကိုမျှ မမြင်ဘူးပေ။

“ဘာလဲဟင် ဆရာမ”

“အကောင်လေးတစ်ကောင်ရဲ့အမည်ပဲ။ သူ့ခေါင်းက စိမ်းပြီး သူ့ကိုယ်က သစ်ရွက်ခြောက်အရောင်လိုပဲ”

“ဘာ... ဘာ စိမ်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

ဆရာမသည် အမှားကိုပြောမိပြန်သည်။ ညီညီအတွက် အဖြေမှာအရောင်နှင့်ပြော၍မရ။ လက်နှင့်ထိတွေ့မှ ညီညီက သိပေမည်။

“နေအုံးကွယ်၊ ညီညီအတွက် ဆရာမ တဖြည်းဖြည်းပြောပြမယ်နော်”

“ပုတ်သင်ညိုဟာ ညီညီတို့အိမ်က ကြောင်လေးလို လား”

ဪ ဒုက္ခပေပဲ။ ညီညီ၏ စိတ်ကူးပန်းချီတွင် ပုတ်သင်ညိုပုံကို ဘယ်လိုများ ဆွဲထားပါလိမ့်။

“မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပုတ်သင်ညိုဟာ ကြောင်လို တိရစ္ဆာန်မျိုးထဲမှာပါတယ်”

နေ့လယ်တွင်မူ မိုးသည်း၍ ညီညီတို့အပြင်သို့ မထွက်ရပေ။ စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ သွားချင်ကြောင်းကိုသာ ပူဆာနေသည်။ နေသာသော တစ်ညနေတွင်ပိုရန်ကို ဆရာမက ကတိပေးမှ ညီညီသည်ငြိမ်ငြိမ်လေးလှဲနေ၏။

ညီညီကို ပုံလေးများ စမ်း၍ပြောသောနေ့တွင် ဆရာမမှာ စိတ်မောလှ၏။

“ရှေးရှေးတုန်းက အဘိုးကြီးနဲ့ အဖွားကြီးရှိတယ်”

“အဘိုးကြီးဆိုတာ ဘာလဲ”

“ညီညီတို့ ဖေဖေသိပ်အသက်ကြီးသွားတော့ အဖိုးဖြစ်တာပေါ့။ အဖိုးကြီးဆိုရင် လက်တွေ့ဟာ ညီညီတို့လို တင်းမနေဘူး။ လျော့နေတယ်။ ခါးကြီးက စန့်မနေဘူး ကုန်းနေတယ်။ ညီညီလိုလည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ပါးစုတွလည်း ဖောင်းမနေဘူး။ ပိန်နေတယ်”

ဆရာမပြောသမျှ ညီညီသည် သူ့ကိုယ်ကိုစမ်းစမ်းကြည့်၏။ အဖိုးကြီးဆိုသည်ကို သူ့ဘယ်လို သဘောပေါက်ရာမည်ကိုမသိပေ။

“သူတို့မှာ သိပ်လှတဲ့သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“လှတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အို မေ့လို့၊ မေ့လို့ ညီညီ။ အဲဒီသမီးလေး အသားတွေ ဟာ စကားဝါပန်းရဲ့ ပွင့်ဖတ်လို နူးညံ့နေတာပဲ”

“ဪ”

ယခုအခါတွင်မူ ညီညီသည် နှိုင်းယှဉ်ချက်များနှင့် သူ့ပုံထဲမှ မိန်းကလေးပုံကို ဖော်နေလေပြီ။

“သူ့ကိုယ်ကကော စကားဝါပွင့်လိုမျိုးလား”

“မွေးတာပေါ့”

ပုံပြောစကား အတော်ပင်ခက်ခဲ၏။ သို့သော် နောက်များတွင် ညီညီဖေဖေသည် အရပ်များတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝယ်ပေး၏။ ညီညီသည် သူ့အခန်းထဲတွင် စီထားကာ လက်နှင့်စမ်း၍ ဆရာမကို ပြောပြ၏။ ပန်းပွင့်မျိုးစုံကိုလည်း ကိုင်၍နမ်းကာ အမျိုးအမည် ခွဲပြသောနေ့တွင်မူ ဆရာမသည် ဝမ်းသာလာ၏။ ပုံထဲတွင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ပါလျှင် ညီညီသည် ဆင်ရုပ်ကိုစမ်း၍ နားထောင်၏။ မင်းသမီးအကြောင်း ပါလျှင် မင်းသမီးရုပ်ကလေးကို စမ်းကြည့်ရင်းနားထောင်၏။ ပုံပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ညီညီက နားထောင်တတ်လာ၏။ ဝတ္ထုလေးကို ဖတ်ပြလျှင်လည်း ညီညီကနှစ်သက်၏။ သို့သော်ဝတ္ထုများတွင် လောက အလှနှင့်လူအလှများကို ဖော်ပြချိန်တွင်မူ အရောင်အဆင်းတို့အတွက် ညီညီသည် စိတ်မကူးနိုင်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရဲပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ သည် ဝတ္ထုများကိုပြင်၍ ညီညီကိုပြောပြရ၏။ နူးညံ့ခြင်း၊ ကြမ်းခြင်း

မွှေးခြင်း၊ နံ့ခြင်း၊ အသံသာခြင်း၊ မသာခြင်းတို့ နှင့်သာ ဝတ္ထုလေးများ ပုံလေးများကို တန်ဆာဆင်ရ၏။

နွေဦးပေါက်ချိန်တုန်းကမူ စမ်းချောင်းဘေးတွင် ညီညီ သည် နှစ်သိမ့်နေ၏။ ရေစီးသံကိုလည်း သူ့သိပြီ။ စမ်းရေကိုလည်း လက်နှင့် ထိကြည့်၏။ ရေစပ်သို့ဆင်းရသောအခါတွင်လည်း သူပျော်လာသည်။ ဥဩထိသီချင်းဆိုသံတွင် ညီညီသည် ကြည်နူးလာတတ်သည်။ စမ်းချောင်းတစ်ဘက်ကိုကူး၍ တောစပ်သို့ သွားစဉ်တွင်းလည်း ညီညီ သည်သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးများကို ကိုင်ကြည့်၏။ သစ်ရွက်များကို စမ်းကြည့်၏။

အမှန်တော့ ယခင်ကလို သူဦးနှောက်သည် ခြောက်သွေ့၍ ဟင်းလင်းမနေတော့ပေ။ ပန်းပွင့်များ၊ ရနံ့များ၊ စမ်းချောင်း၊ တော အုပ်၊ ငှက်ကလေးများအသံဖြင့် စိုပြည်ရွှင်လန်း၍လာသည်။

နှောက်တစ်နှစ်ဆောင်းဦးပေါက်တွင်မူ ကရမက်ရနံ့များကို စင်သူမှတ်မိနေလေပြီ။

“ဆရာမရေ လေတွေကလည်း အေးတယ်။ စကားပန်း ကလည်းမွှေးလာပြန်ပြီ။ မိုးကျပြီထင်တယ်နော်”

နောင်နှစ်မိုးဦးကျချိန်တွင် ညီညီသည် ယခုလိုပြောလာ၏။ ညီညီစိတ်လေးများသည် ခံစားတတ်လာပြီကော။ ဆရာမသည် ကျေနပ် မျှော်ရွှင်မိ၏။

ညီညီနှင့် ဆရာမအတူနေ၍ လေးနှစ်မြောက်သောနေ့ တွင်မူ တစ်အိမ်လုံး အံ့သြကြရပြန်၏။

“ဖေဖေ ကျွန်တော် ညတုန်းက ဝတ္ထုရေးထားတယ်”

“ဟေ”

ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ညီညီကိုအရူးလေးဟု ထင်ကြ၏။ ဖေဖေက အံ့သြ၍ အမေ့မျက်လုံးများကမူ တောက်ပလာသည်။

“သားဟာ ဝတ္ထုရေးတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ခုတိုတိုလေး ရေးတယ်။ နောက်ဆိုရင်ဆရာမ ဖတ်ပြတဲ့ ဝတ္ထုတွေလို အရှည်ကြီးရေးမယ်”

ဖေဖေသည် ရင်ထဲမှ ဘုရားတစ်ပါးသည်။

“ညီညီပြောတာ ဟုတ်သလား ဆရာမ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ညတုန်းက သူ့ပါးစပ်က ပြောပြတာကို ကျွန်မက လိုက်ရေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာစီစာကုံးပုံကရေးစဆိုတော့ နည်းနည်းလိုသေးတယ်။ စကားပြောသလိုပဲ ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဖေဖေတို့က သားကို မယုံဘူးလား။ ဆရာမရယ် အခန်းထဲ မှာသွားယူပြီး ဖတ်ပြလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အားလုံးရှိပါတယ် ဖေဖေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုဟာ ဆရာမဖတ်ပြတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေ ထက်တောင် ဆန်းသေးတယ်”

မှန်၏။ ညီညီ၏ဝတ္ထုထဲတွင် အရောင်နှင့်မြင်နိုင်သော အလှ များမပါပေ။

“ကျွန်တော် အခုအသက် ၁၆-နှစ်ရှိလာပြီ။ ဖေဖေ မြင်သလို မမြင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စမ်းချောင်းလေးလည်းရှိတယ်။ မန်းပွင့်တွေလည်းရှိတယ်။ ပုံတွေလည်း ရှိပါတယ် ဖေဖေ”

ညီညီသည် ယခင်ကလို မယုံမရဲ အားလျော့နေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပြီကို အမေကသိ၏။ ဆရာမ သည် ညီညီဝတ္ထုတိုကလေးကို ယူလာ၍ စားပွဲတစ်ခု လုံးကြားအောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖတ်ပြ၏။ အမြင်အာရုံမပါသော ညီညီ၏ဝတ္ထုကားစု လေပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ ခရီးလမ်းစဉ်ရယ်လို့မရှိပါဘူး။ ဘယ်မှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မသိတော့ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားချင်ဘူး။

ကျွန်တော့်အနီးမှာ ရေစီးသံတွေ ကြားနေရတော့ စမ်းချောင်း နားမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီး တစ်ခုရဲ့ပင်စည်ကိုမှီနေတုန်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် သစ်ရွက်တွေက ကြေကျနေတယ်။ လေကလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုက်နေတော့ ကျွန်တော့်အသားတွေဟာ အေးနေတယ်။

ကျွန်တော်ခြေသံတစ်ခုကို ကြားရတယ်။ လေထဲမှာလည်း နှင်းဆီပန်းရနံ့ဟာ ဆုပ်ကြလိုက်သလို တစ်ပြိုင်နက် မွှေးလာတော့ ရင်ထဲမှာ အေးသွားတာပဲ။ အမွှေးနံ့ဟာ ကျွန်တော့် စိတ်တွေကို ချွင်လာအောင်လုပ်ပေးတယ်။ ခြေသံရှင်ဟာ ဒီနှင်းဆီနံ့ကို ယူလာတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော့်အနားကို လာနေတာ ဘယ်သူလဲဗျာ”

ကျွန်တော်မေးလိုက်ရင်ပဲ အသံတစ်ခုဟာ ကျွန်တော့်အနား ကပေါ်လာတယ်။ သူ့အသံဟာ ဥဩဝှက်သံထက် သာယာပါတယ်ဗျာ။ အေးပြီးတော့ အသံဟာနွဲ့လွန်းလို့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမော့လို့က်သွား တာပဲ။

“ကျွန်မ မနှင်းဆီပါ”

“မနှင်းဆီ အင်း နှင်းဆီ ရနံ့တွေကလည်း သိပ်မွှေးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့တစ်ဘက်က နှင်းဆီပွင့်ရဲ့ပွင့်ဖတ် တွေကိုဆက်ပြီး ချုပ်ထားတာပေါ့။ ရှင်တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်နေလဲ။ မိုးချုပ်လှပြီ”

“မိုးချုပ်တာကိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ့်လောကမှာ မိုးချုပ်တာနဲ့ မိုးလင်းတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး”

သူ့အသံဟာ တိတ်သွားပြီး အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကျွန်တော် ကြားရပြန်တယ်။

“ရှင်က မျက်စိမမြင်ပဲကိုး။ ဒီမှာပဲနေရစ်မှာလား”

“ကျွန်တော်က ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စမ်းချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ဟိုတော အုပ်ဘက်ကို ကျွန်မသွားမလို့၊ အတူလိုက်နိုင်ပါတယ်”

“အတူ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သိပ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ

သူ့အသံကို နှစ်သက်တယ်။ သူ့ကိုယ်က အမွှေးရနံ့မှာလည်း ကြည်နူး မိတယ်။ ကျွန်တော်နောက်ဆုံးသတိပြုမိတာကတော့ သူ့နောက်ကို သိပ်လိုက်ချင်တာပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို တွဲခေါ်ရင်တော့ ခင်ဗျားနောက်ကိုလိုက်ပါ ရစေ”

“လာပါလေ၊ ကျွန်မတွဲခေါ်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်လက်ကို လာထိတဲ့ အတွေ့ကဖြင့် နူးညံ့လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းခတ်သွားတာပဲ။ မန်းပွင့်ဖတ်ထက် နူးညံ့ ပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ခေါ်ရာကိုလိုက်ရင်း ခြေတောက်နဲ့ရေခဲတွေ တဲ့အခါ စမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်နေပြီဆိုတာသိပါတယ်။ ချောင်းဟို ဘက်ကိုရောက်ပြီးလျှောက်လာလိုက်တာ ရေစီးသံတွေကို မကြားရတော့ ဘူး။ အဝေးကနေ သစ်ရွက်ကို လေးတိုးသံတွေ ကြားရတော့ တောအုပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီလို့သိပါတယ်။

“မင်းတို့ အိမ်ရောက်လာပြီလားကွယ်”

“ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိဘူး။ ဒီတောစပ်မှာနေတယ်”

“မင်းမှာ အိမ်ရှိတယ်ဆိုတောင် အိမ်ဆိုတာ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”လို့ ကျွန်တော်က ပြောမိတယ်။

“ရှင်မောရင် ဒီမှာနားဦးပေါ့။ တောစပ်လည်း ရောက်ပြီ”

ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ်မှာ ခဏထိုင်နေတုန်း စက်ထဲကို

ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ချောက်လာတယ်။ သူပေးတာပဲထင်ပါရဲ့။ ငှက်ပျောသီးရဲ့ အရသာဟာအမေပေးတာထက် ကောင်းပါကလားလို့ စိတ်ထဲမှာထင်မိတယ်။ သူ့ခြေသံကတော့ ကျွန်တော့်အနားမှာ ကြား နေရတာပဲ။

“ကျွန်မ တဘက်ကို ခင်းပေးမယ်။ ဒီအပေါ်မှာ ရှင်အိပ် နော်”

သူဟာ ကျွန်တော့်ကို တွဲခေါ်ပြီး အိပ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် လှဲလိုက်တော့ သူ့တဘက်ကလေးဟာ ပန်းမွေ့ရာလေးဖြစ်သွားတယ်။ လေကလည်းခဲအေး၊ ပန်းရနံ့ကလည်းမွှေး၊ အိပ်ရာကလည်း နူးညံ့နဲ့ စိတ်ဟာသိပ်ပြီး သာယာတာပဲ။

ဘုရား...ဘုရား သူ့ခြေသံကို ကျွန်တော့်နားမှာ မကြား ရတော့ဘူး။ သူ့ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်။

ပန်းဖတ်လေးတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့မွေ့ရာကလည်း ဘယ်လို ဖြစ်လာပါလိမ့်။ ဆူးလေးတွေဟာ ကျွန်တော့်အသားကို စူးလာတယ်။ နှင်းဆီရဲ့သတ္တိကို ပြကြပါပကောလား။ မွှေးတယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ ဆူးလည်းရှိတယ်။ အမယ်လေး ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကို မှရွှေ့လို့ မရဘူး။ ဟာ ဆူးတွေစူးလာတယ်။

“မနှင်းဆီ မနှင်းဆီ”

ကျွန်တော် အသံကုန်ဟစ်ပေမယ့် သူ့အသံကို မကြားရတော့ ဘူး။ တောဘက်က ပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်အသံကြီးသာ ကျွန်တော် ပြန်ကြားရတယ်။ လေတွေကလည်းတိုက်လိုက်တာ ကျွန်တော့်ကိုယ် လွင့်သွားမတတ်ဘဲ။ အေးလာလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူလာခေါ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှလည်း ဆွားတတ်ဘူး။ ခုမှအိမ်ကို ကျွန်တော်လွမ်းတယ်။ အမေ့ကို သတိရ တယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း မောလာတယ်။

“ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တဲ့ သစ်ပင်ရင်းမှာပဲ ထားခဲ့ပါတော့”

ကျွန်တော် ဟစ်အော်ပေမယ့် ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်ပင်တွေ လေတိုးသံကလွဲလို့သည့်ပြင် ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။

ညီညီဝတ္ထုကား ဆုံးသွားပေပြီ။

အမေ့မျက်လုံးများသည် တောက်ပမြဲ တောက်ပနေပေ၏။ အဖေကတော့ တွေးနေသည်။ ညီညီမျက်နှာကလည်း ငြိမ်၍စိတ်ကူး နေပုံရသည်။ ဆရာမတစ်ယောက်သာ စိတ်ထဲမှာလှုပ်ရှားသလို မျက်နှာ စာလည်းကူခြေမရပေ။

“ကဲလေ မေမေ ညီညီဝတ္ထုဟာ မေမေတို့ဖတ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ နဲ့တူပါတယ်နော်”

“သားရဲ့ဝတ္ထုက ပိုပြီးဆန်းပါတယ်ကွယ်”

အမေသည် ခပ်သွက်သွက်ဖြေပေမယ့် ဖေဖေက ငြိမ်နေ သည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော် အခန်းထဲသွားချင်တယ်”

ဆရာမသည် ညီညီကို စာရွက်များနှင့်အတူ အခန်းထဲ ခေါ်သွား၏။ ဆရာမပြန်လာချိန်တွင်လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေသည်

စားပွဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ သူတို့ ရင်ထဲတွင် ဘာဖြစ်နေသည်ဟုလည်း သူတို့မပြောတတ်ပေ။

ဆရာမသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဖြည်းဖြည်းဝင်ထိုင် ရင်းအသံတိုးတိုးနှင့် သူစကားစပြောလိုက်၏။

“ကျွန်းမ ညီညီကို စာသင်တာ ဒီလောက်နဲ့ပဲတော်လောက် ပြီထင်ပါတယ်”

“ဟင်”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ဆရာမကို ပြိုင်တူကြည့်ကြ၏။

“အမှန်တော့ ကျွန်းမ သင်တာဟာ စာလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“စာမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ဂေ့နပ်ပါတယ်။ ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မသင်ချင်တာလဲ”

“ဒါထက်တိုးပြီး ကျွန်းမ မသင်တတ်လို့ပါ။ ညီညီဟာ အရွယ် ရောက်လာပြီ။ သူ့စိတ်ကူးတွေကလည်း သူ့ဘဝကို သာယာအောင် လုပ်တတ်ပါပြီ”

“သူ စာရေးချင်တဲ့အခါတိုင်း တစ်ယောက်ယောက် အနားမှာ ရှိရင် ညီညီဟာ စိတ်ကျေနပ်မှာပါပဲ”

နောက်တစ်ပတ်တွင်မူ ဆရာမသည် ညီညီ၏အိမ်ကြီးမှထွက် ခဲ့မြို့သို့ပြန်ခဲ့လေသည်။

ခြောက်လလောက်တွင် ညီညီဖေဖေထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာ၏။ စာထဲတွင် ဆရာမကို သတိရကြောင်းနှင့်ညီညီ အကြောင်းများ အများကြီးပါ၏။ ညီညီသည် မျက်စိမမြင်သည်မှာ

လွဲ၍သားများထဲတွင် အလှဆုံးလူမျိုးလေးတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်းကို မော်ပြထား၏။ ညီညီရေးခိုင်း၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးပေး ရသော ဆရာမ ထံသို့ ညီညီပေးစာတစ်စောင်လည်း ပူးတွဲပါလာ၏။ ဆရာမသည် ညီညီစာလေးကိုဖတ်လိုက်၏။

ဆရာမ

ညီညီမျက်စိမမြင်ရတာကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ အစတုန်း တာ ဆရာမသင်ကြားပြသတာတွေကို ညီညီကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဝမ်းသာမိတယ်။

အခုတော့ ညီညီဟာ ဆရာမကိုစိတ်ဆိုးတယ်။ ဝတ္ထုထဲက နှင်းဆီကို စိတ်ဆိုးသလို၊ စိတ်ဆိုးမိတယ်။ အမှန်တော့ နားလည်း ကြော။ တွေ့တဲ့အာရုံကိုလည်းမသိ၊ အနံ့လည်းမခံတတ်ရင် ညီညီ ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်မလဲ။ ခုတော့ ညီညီဟာ အတွေ့၊ အနံ့နဲ့အသံ သာယာမှုကို အလွန်ခံစားချင်တာပဲ။

ဘုရားတန်ခိုးကြောင့် မျက်စိမမြင်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ မျက်စိသာမြင်ရင် မြင်ရတဲ့အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဘယ် လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမလဲ။ မမြင်ရခြင်းဟာ ဒုက္ခတစ်ခုငြိမ်းတာပဲ။

ဆရာမရေ အရင်တုန်းကလို ဘာမှမသိတဲ့အဖြစ်မျိုးမှာ ညီညီ တို့ပြန်ထားခဲ့ပါဦး။

ဆရာမ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ။

ညီညီ

ဖြေးနုရီပွင့်

၈၂

ဆရာမသည် စာရွက်ကို ဆုတ်၍ချေပစ်လိုက်၏။

ဆရာမ စေတနာသန့်ပါတယ်။ ညီညီနှင်းဆီလို ဆူး မပါဘူး။

စကားဝါပန်းလို နူးညံ့ပြီး မွှေးပါတယ်။

ဆရာမသည် အထက်ပါ စာကြောင်းလေးသာ ညီညီထံသို့ ပြန်၍ရေးလိုက်ပါသည်။

၁၉၉၄၊ ဇွန်လ။

ဘီနိုးစားရေချမ်း

ခရီးသွားရခြင်းသည် စိန်နားကပ်ပန်ရခြင်းထက် ရင်မော
နယ်ကောင်းပေသည်။

အပြောင်းအလဲများနှင့် တွေ့ဆုံရတိုင်း စိတ်သည်လည်း ဆန်း
သစ်၍လာကာ ဘဝတွင်နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။ ဒါကြောင့်ပင်
ကုန်မသည် တတ်နိုင်သလောက် ခရီးထွက်ဖို့ပင် ငွေကိုလည်း
ဆောင်းခဲ့ပေသည်။ ခရီးထွက်ခွာသွားတိုင်းရောက်ရာမြို့နှင့် တောအရပ်
အသစ်များတွင် ကျွန်မအား အမျိုးမျိုးသော သင်ခန်းစာများကို သင်ကြား
ခွင့်ရကြပေသည်။

ထားဝယ်မြို့တွင် ရေထမ်းသမားကိုရေချမ်းက သင်ခန်း
စာစုံသင်ကြားပြသသည်ဆိုလျှင် အံ့သြကောင်းအံ့သြပေလိမ့်မည်။

ပုန်းနှစ်ခုကိုထမ်း၍ ရေရောင်းသော ကိုရေချမ်းက သင်ကြားပြသသော ဆရာဖြစ်သည်မှာ အံ့သြစရာပေတည်း။

ထားဝယ်ဗိုလ်တဲမှာ အတော်ကျယ်ဝန်း၍ သပ်ယပ် သလောက်ရေချိုးခန်းမှူ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်။ ရေချိုးကြွေ လေ့ခွက်အဖြူကြီးသည် ရေညှိစိမ်းများ ဘယ်တုန်းကကပ်နေသည် မသိ။ ဆေးကြောတိုက်ပစ်၍မရဘဲ ညှိစိမ်းစိမ်းဖြစ်နေလေသည်။

ကိုရေချမ်းသည် ရေသယ်ယူလာတိုင်း ထိုကြွေလေ့ကြီးကို တိုက်ချွတ်ဆေးပြီးမှ ရေထည့်ပေး၏။ သို့သော် ကြွေလေ့ကြီးက မြူ၍ မလာပေ။

“အစ်မရေ ဘာလိုချင်သေးသလဲ။ လိုချင်တာကိုပြော၊ ဒီရေချိုးခန်းထဲမှာ ဂမုတ်နဲ့မသွားချင်ရင် မြေစိုက်အိမ်သာ မီးဖိုချောက် ဘက်မှာရှိလေရဲ့”

သူသည် အိမ်သာကိစ္စပါမကျန် ရင်းရင်းနှီးနှီး ညွှန်ကြားပြသ ၏။ ပြန်ခါနီးလျှင်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်လေသည်။ သူ၏ထားဝယ် ဆန်သော လေးထောင့်ကျကျမျက်နှာမှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိလှပေ။ အသားကလည်း သာမန်ဖြူဖွေးသည်ထက် ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေပုံ ရလေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ရာဇဝင်ပါ ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပင် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်သိုလှောင်ထား ဟန်ပေါက် နေလေသည်။

ညနေပိုင်း သူပြန်သွားပြီးအချိန်တွင် ကျွန်မသည် သူ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ညစာစားချိန်တွင် ဗိုလ်တဲစောင့်သည် ကိုရေချမ်းအကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပြော၍ပြ၏။ သူ့စကားအ ဆိုလျှင် ကိုရေချမ်းသည် လူဆိုးကြီးပေတည်း။

“တစ်ခါတုန်းက အတော်ကိုချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားပေါ့ဗျာ။ သူ့အဖေဆိုရင် နတ်မြင်းမိုင်းကိုတောင် သွားပြီးလုပ်တဲ့လူပဲ”

ကိုရေချမ်း၏ နောက်ကြောင်းများသည် ပွင့်အန်ထွက်ကျလာ လေသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ၁၀-တန်းအထိ သင်ကြားပြီးချိန်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်သည်ဟုဆို၏။

“အဲဒီ မိန်းကလေးကလည်း ထားဝယ်မှာဆိုတော်တော် ချောတာပဲ။ ငွေကြေးကလည်း မဆိုးလှဘူး။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ကန်တော့ ဝါရဲ့။ ဒေါ်ခင်ယုကို ပြောရဦးမယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို မညားခင် ကျူးကျူး လွန်လွန်ဖြစ်ပြီး ထားရစ်ခဲ့တယ်ဗျာ။ မိန်းကလေးလည်း စိတ္တဇနဲ့ သေပါလေရော”

“အို”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်နဲ့ကိုသေတာပဲ။ နောက်တော့မှ သူ့အဖေပေးစားတဲ့ ဘိတ်သူတစ်ယောက်နဲ့ယူတယ်။ အဲဒီ ဘိတ်သူနဲ့ ယူကာတည်းက သောက်လိုက်တဲ့အရက် ဘာဆိုဘာမှမလုပ်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ဘိန်းရှူလိုက်တာ ခုဘဝ ရောက်တာပဲဆိုပါတော့။ သူ့မိန်းမ လည်း သေသွားပြီ”

ယခုလိုဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်မ၏ ကိုရေချမ်းကြီးပြီးခဲ့သော ဇာတ်လမ်းမှာ ဘိန်းစားခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်းနှင့် ချစ်သူကို စော် ကားခြင်းဟူသော အပိုင်းများသာပါငင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်တဲစောင့်ကြီးနှင့် စကားလက်ဆုံကျပြီးကတည်းက ကျွန်မသည် ကိုရေချမ်းကို ပို၍အကဲခတ်၏။ သူဌေးသားတစ်ယောက် ယောကလည်း ၁၀-တန်းဆိုသည်မှာမခေ။ လုပ်သည့် အလုပ်မှာ

ရေထမ်းသမား။ အကြောင်းအရာများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုဆက်စပ်လှပေ။ ယုံတမ်းစကား ဒုက္ခာရီတစ်ခုနှင့်တူ၍ နေပေတော့သည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်မူ ကျွန်မ၏ဇာတ်လိုက် ကိုရေချမ်းသည် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပါဝင်နေသည်ကို မကျေနပ်နိုင်ပေ။ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်လျှင် ပြာပွဲမွဲမျက်လုံး၊ ဖြူဖျော့ဖျော့အသားအရေများမှာ ဘိန်းစားဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံကြလေသည်။ ရေပုံးကိုကိုင်သော လက်များကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နိုင်လှသည်။ တစ်ခါကအရက်ကိုအလွန်အကျွံ သောက်ခဲ့ကြောင်းမှာ ဖော်ပြ၍နေပေသည်။

သို့သော် ကျွန်မ ဖော်မပြတတ်သော သူ့ဟန်ပန်များကမူ ဘယ်သူ့ကိုမှနာကြင်အောင်၊ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးကြောင်း ပြောပြနေသလိုဖြစ်နေပေသည်။ မျက်လုံးများကလည်း အရောင်မဲ့၍ တန်ခိုးမရှိသော်လည်း ကြင်နာညှာသော စိတ်ဓာတ်မှာ မျက်လုံးတစ်ထောင့်မှပေါ်နေသလို ထင်ရပေသည်။

ထိုအမှုပေါ်လျှင်တော့ ထားဝယ်မှထွက်ခွာလိုပေ။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်မူ ကျွန်မသည် ကိုရေချမ်းကိုထိုင်၍စောင့်၏။ ဗိုလ်တဲစောင့်ကိုကြိုတင်မှာထားသောကြောင့် ကိုရေချမ်းသည် နေ့လယ်ပိုင်းလာမည်ဟု ကတိပေးထားလေသည်။

သူရောက်လာချိန်တွင် တခြားညွှတ်သည်များလည်းမရှိ၍ ဗိုလ်တဲတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတော်ခွမ်းနေပြီဖြစ်သော ထားဝယ်ပိုးလဲချည်မှာ ခြေသလုံးမှအကြောထုံးလေးနှစ်ခုကို မမိုးလွှမ်းနိုင်ပေ။

“အစ်မ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူ၏အပြောအဆိုများမှာ ယဉ်ကျေးသော်လည်း သူ့ အနေနှင့် ဆေးနှပ်အောက်ကျလွန်း၍ ရင်ထဲမှာနာနေသည်။

“ရှင့်ကို ဆေးကုချင်လို့ခေါ်တာပါ”

သူသည် အားယူ၍ ပြုံးပေမယ့် မျက်လုံးများကမူ ရွှင်လန်းတောက်ပလာဟန်မရှိပေ။

“ဘာဆေး ကုမလို့လဲ”

“ကိုရေချမ်း ဘိန်းစားတယ်ဆို”

“ဒါကို ကုမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင့်ပညာတွေကို မနှမြောဘူးလား။ အလကား လူညွန့်တုံးရသလိုပဲ”

“ဒီမှာအစ်မရဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘိန်းစားအရက်သောက်လို့ လူ့ဘဝတုံးရတယ်လို့ အစ်မဘယ်လိုနည်းနဲ့သိလဲ”

စကားလုံးများကမူ သူ့အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြ၍နေပေသည်။

“ကျွန်မ ထားဝယ်ကိုရောက်ကတည်းက ကိုရေချမ်း အကြောင်းကို စုံစမ်းနေတာပဲ။ ထားဝယ်သားတွေဟာ ကိုရေချမ်းကို အသိများကြတာပဲ။ သူတို့ဆီက ရှင်သတင်းတွေ ကြားရတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်တဲစောင့်ကလည်း ပြောပြတယ်”

“ဘယ်သူပဲ မေးမေးသူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဒီလိုပဲဖြောကြမှာပေါ့”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ကျွန်တော်အရက်သောက်တယ်၊ ဘိန်းစားတယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်သူကို ကိုယ်ဝန်နဲ့ပစ်ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ”

ကျွန်မသည် ပါးစပ်ဟကာ အံ့သြသင့်နေသည်။ သူ့ကို လူတွေဘာပြောသည်ကိုလည်း အားလုံးသိထားနှင့်ပါပေကော။

“တခြားလူတွေ ပြောကြတာ ကြားရပေမယ့် ကျွန်မက ရှင့်ကို ဒီလိုမထင်ဘူး။ ရှင်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးမယ့် လူမဟုတ်ဘူးလို့ယုံတယ်”

“ဟင် ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်။ အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာအစ်မရယ်။ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ ဒီလိုပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ဘာဆေးမှမကုပါနဲ့။ ရှေးနှစ်နှစ်ဆိုရင် ရေထမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုတောင် လက်တွေကလုံးကို ကောင်းကောင်းမလို့ မရချင်ဘူး”

သူ့လက်များကို ထောင်၍ကြည့်ရင်း မျက်နှာက ရွံရှာနေပုံ ရ၏။ အသားဖြူသော်လည်း လက်ချောင်းများမှာ ခြောက်သွေ့၍ အကြောစိမ်းများသည် တီကောင်ကြီးများလွန်နေသလို အရုပ်ဆိုးကဲ့သို့။ ကြည့်နေရင်းမှ ပါးစပ်သည် ရယ်၍လာ၏။ ရယ်သံမှာသွေ့ခြောက်ခြောက်နှင့် အေးစက်လှပေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှမသတ်ပါဘူး။ အရက်သောက် ဘိန်းစား ဒါဟာကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဖျက်စီးတာဘဲ။ တခြားလူကိုတော့ ကျွန်တော်မနှိပ်စက်၊ မဖျက်စီးပါဘူး။ အေးပေါ့လေ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလက်ထပ်တဲ့ မိန်းမကတော့ လင်ကောင်း

မရတာပေါ့။ ဘိန်းစားပဲရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပိုက်ဆံထဲက ကျွန်တော် တစ်ပြားမှယူပြီး အရက်မသောက်ပါဘူး။”

“ရှင့်ချစ်သူ ဆိုတာကကော”

သူသည် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာ၏။ ခုနက ရယ်ဟန်ပေါက်နေသော ပါးစပ်များမှ စုန်စုန်ယုံယုံကြုံသွားကာ မဲ့မဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်လာသည်။ ဘိန်းစားများသည် ဝမ်းနည်းလွယ်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်နေပြီလား။ သို့သော် မကြာခင်ပင် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ တရွရွလှုပ်၍လာသည်။ လှုပ်ရှားနေသော နှုတ်ခမ်းများကြားမှ စကားလုံးများသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထွက်အံ့၍ကျလာကြပေသည်။

“တစ်ခါတလေ လူ့လောကမှာ ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းတွေ ဟာလူတွေတွေးထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ အတွေးတွေရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အင်မတန် ကြက်သီးထစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းမှန်တွေဟာ အများကြီးပဲ”

ထိုစကားလုံးများ ကြားရချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုရေချမ်းအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာမိသည်။ ထိုစကားလုံးများသည် ဘိန်းစားစကားလုံးများမဟုတ်ပဲ အဆင့်အတန်းရှိသော အသည်းနှလုံးများ သူ့ဝမ်းထဲတွင် ရှိကြသေးကြောင်း ဖော်ပြနေပေသည်။

သီသီထံသို့ လပြည့်နေ့မနက် အစောကြီးထ၍သွားရသည်မှာ ကိုရေချမ်းအပို နှစ်သိမ့်စရာဖြစ်၏။ သီသီတို့ခြံသည် ပန်းထီးများထက်အသီးအနှံပင်ကြီးများ ပို၍များသည်။

သူရောက်သွားတိုင်း ပိန္နဲပင်မှောင်ရိပ်တွင် သိသိသည် ကုပ်
ကုပ်လေးထိုင်ကာ သူ့ကိုစောင့်သည်။ သစ်ရွက်များကြားမှ လရောင်
ပြီးပြီးပြောက်ပြောက်များမှာ မြေပေါ်တွင် ပန်းဖြူပွင့်များ ကြွထားသလို
ပြန်ကျဲ၍နေကြသည်။

လရောင်၏အလှကို မှောင်ရိပ်မှနှစ်သောက်စလုံး မြင်နေ
ရသည်မှာ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစရာပေတည်း။ လေအေးများကလည်း
ခြံထဲမှပန်းရနံ့များကို ယူဆောင်လာရုံမက ဘုရားသခင်၏ နှုတ်
ကပါဌ်တော်များကိုလည်း ယူဆောင်လာပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ချိန်တွင်သိသိ၏ ဦးလေးကြီးသည်
ဘုရားခန်းတွင် အာရုံဆွမ်းကပ်ချိန်ဖြစ်ပေသည်။ လပြည့်နေ့နံနက်
တိုင်း သိသိကဆွမ်းထ၍ချက်ပေးရသည်။ ဆွမ်းထချက်ရင်း ကိုရေချမ်း
နှင့်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဒါကြောင့်သိသိသည် ကျေကျေနပ်နပ်ပင်
ဆွမ်းကိုစောစောထ၍ ချက်ပေး၏။

မာတာယတာ နိယံပုတ္တ

မာယုသာ ကေပုတ္တမနုရက္ခေ

ဝေပိ သဗ္ဗဘူတေသု

မာနသံ ဘာဝယေ အပရိမာဏံ။

တစ်ဦးတည်းသော သား၏မိခင်သည် သား၏အပေါ်တွင်
အတိုင်းအရှည်မရှိနိုင်သော ချစ်ချင်းမေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု
သကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အားလည်း မေတ္တာဖြင့်
လွှမ်းခြုံရာ၏။

ဦးလေးကြီး၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံသည်ငြိမ်သက်
အေးဆေးစွာပင် အိမ်မကြီးဆီမှ လွင့်ပျံ့လာ၏။ တဏှာဖြင့် ရောယှက်
သော ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ချစ်တင်းနိုးနှောခြင်းပင်လျှင် တရားငောက်
အသံကြောင့် ငြိမ်သက်အေးဆေး၍ တည်ငြိမ်လာသလိုပင် နှစ်ယောက်
စလုံးထင်မြင်၍လာကြပေသည်။

ဦးလေးကြီး၏ ဘုရားရှိခိုးသံသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ အချိန်
အချက်ဖြစ်၏။ ဘုရားနှုတ်ကပါဌ်တော်များအား ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး
သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဦးလေးကြီးသည် နတ်နှင့်ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်
ပြန်၏။

ဒုက္ခပတ္တာစ နိဒုက္ခာ

ဘယပတ္တာစ နိဘယာ

ထိုအပိုဒ်သို့ရောက်လျှင် ဦးလေးကြီး ပရိတ်ရွတ်ပြီးတော့မည့်
အထိမ်းအမှတ်ပင်ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာလာကြရသည်။

ကိုရေချမ်းသည် ခြံပြင်တွင်စောင့်နေသော သူငယ်ချင်းများ
ထံသို့ ရောက်ချိန်တွင်မူ အိမ်မြင့်ကြီးဆီမှ ကြေးစည်သံသည် ပျံ့လွင့်၍
လာပေသည်။

ယခုလို တွေ့ခဲ့ရသော အကြိမ်များသည် (၂၄)ကြိမ်ထက်
ခလျော့ခဲ့ပါ။ မိုးသားဖုံးအုပ်နေသော မိုးတွင်လပြည့်တွင်လည်း သိသိ
ထံသို့ မိုးသည်းကြီးတွင် အရောက်လာခဲ့၏။ ခိုက်ခိုက်တုန် အေး၍
နှင်းထူထပ်စွာကျချိန်တွင်လည်း သိသိထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

၁၀-တန်းအောင်လျှင်တော့ သိသိနှင့်လက်ထပ်ဖို့မှာ သေချာ
သောအစီအစဉ်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ သိသိကလည်း စာမေးပွဲပြီး၍
နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း လက်ထပ်ဖို့သဘောတူသည်။

ယနေ့ညတွေ့ဆုံသော လပြည့်နေ့မှာ တန်ဆောင်မုန်း
လပြည့်ဖြစ်သည်။ လရောင်ခြည်ထဲတွင် နင်းမြူများရောပါလာစမြူ
လာလေသည်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထုံးစံ
အတိုင်း ဦးလေးကြီး၏ပရိတ်ရွတ်သံကလည်း ကြား၍နေရပေသည်။
သည် ယခုတစ်ခါပို၍စကားပြော၏။

“တတ်နိုင်ရင် မောင်သီသီတို့ တန်ဆောင်မုန်းလထဲမှာပဲ
လက်ထပ်ရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာမေးပွဲပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါသီသီရာ။ ဘာဖြစ်
လို့ဒီလောက်လောတာလဲ”

သီသီကား ခေါင်းငုံ့၍နေ၏။ ဘာကိုမှမပြောပေ။ သူသည်
စောနိုင်သမျှ အစောဆုံး လက်ထပ်ရန်အတွက် ကိုရေချမ်းကို ဘယ်လို
ပြောရမုန်းမသိပေ။

နောက်လပြည့်တွင်မူ သီသီနေမကောင်း၍ သူတို့နှစ်ယောက်
မတွေ့ဆုံရပေ။ နေမကောင်းသည်ကို သွား၍တွေ့ချင်သော်လည်း ပြောင်
မတွေ့ရဲသည်မှာ မခံချီစရာပေပဲ။ သီသီထံမှစာများသာရောက်၍
လာသည်။ စာစောင်တိုင်းကလည်း သူ့ကိုတန်ဆောင်မုန်းတွင် လက်ထပ်
ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုရေချမ်းက မတွေးတတ်ပေ။ ဘာကြောင့်သီသီသည်
ဒီလောက်မြန်မြန် လက်ထပ်ချင်ပါသလဲ။ နေမကောင်းသည်မှာလည်း
အခြေအနေကောင်းလာသည်မရှိပေ။ စာထဲတွင်လည်း အိပ်ရာထဲမှာ
လဲနေသည်ဆို၏။ ကိုရေချမ်းက စိတ်ပူနေသည်။ တစ်နေ့တွင် အမေ
သည်သူ့ကိုလာ၍တွေ့၏။

“မောင်ချမ်း မင်းသီသီဆီ မသွားဘူးလား”

အမေက သူတို့အကြောင်းသိနေသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။

“ကျွန်တော်သွားရင် သူ့အဖေ၊ အမေတွေကို မျက်နှာပူ
တယ်”

“သွားသာ သွားပါ။ ကောင်မလေးက မင်းကိုသိပ်တွေ့ချင်
နေတယ်။ တော်တော်မမာဘူး”

ယခုလိုဆိုတော့လည်း ကဆုန်ပေါက်၍သာ ပြေးလိုက်ချင်
သည်။

“ဒီလိုဆို သူ့အမေ၊ အဖေတွေက အိမ်မှာတွေ့ခွင့်ပြုမှာပေါ့”

“အောင်မယ် ဒီအခြေအနေကျမှတော့ သမီးရှင်တွေကတွေ့
ဓားပါတယ် မောင်ချမ်းရယ်”

“ဟင်”

ဘယ်လိုအခြေဆိုသည်ကို ကိုရေချမ်းက မတွေးတတ်ပေ။

“ကလေးမ ကြည့်ရတာ အခြေအနေမဟန်ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ အမေ”

“အောင်မလေး သီသီရောဂါက သေနိုင်တယ်လား”

“သေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုမင်း မသိဘူးလား။
မိန်းကလေးမှာ ကလေးရှိနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟင်”

သူသည် စကားဆက်၍ပြောမရတော့။ ခုတင်ပေါ်တွင်
ဓားကပ်ရပ်လို ငုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ အမေကသူ့ကို ရှောင်
သလိုကြည့်၍ အပြင်ထွက်သွားသည်။

“ကလေး...ကလေး ဘယ်လိုလုပ်ရပါလိမ့်”

သူသည်တွေးလို့မရ။ တွေးတိုင်းခေါင်းရှုပ်ကာ ပတ်ချာလည်လာသည်။ ဘယ်လိုများဖြစ်ရခြင်းပါလိမ့်။ နောက်နေ့သီသီထံမှ ရေးလိုက်သောစာတွင်လည်း သူ့တွင်ကလေးရှိနေပြီဖြစ်၍ လက်ထပ်ပါရန် ဖွင့်ဟတောင်းပန်သော စာဖြစ်၏။

ကိုရေချမ်းသည် စာကိုကိုင်ရင်း လက်ကဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ယောက်ျားတန်မယ့် ဟစ်၍ငိုချင်သည်။ နှမြောလိုက် သည့်ဖြစ်ခြင်း။ နှမြောသည်မှ ဘယ်လိုနှမြောမှန်းမသိအောင်ဖြစ်၍ နေပေသည်။

အကြောင်းစုံပြောပြချင်၍ သူ့ထံလာရန်ကိုလည်း သီသီက တောင်းပန်ထား၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း။ သူသည် အိပ်ရာထဲမှာပင် ခွေနေ၏။ ဘယ်ကိုမျှမသွား။ ဘာမျှမလုပ်တော့ပေ။

“မင်းကလေးကို မင်းကခေါင်းရှောင်ချင်သလား”

အမေက လာ၍ဆူတိုင်း သူသည်ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ပေ။ နှုတ်ခမ်းများက ဆတ်ဆတ်တုန်၍နေ၏။

“ပြောချင်ပါရဲ့ အမေရယ်”

ရင်ထဲမှာတော့ ပြန်၍ပြောနေ၏။

“ဟဲ့ကောင် မင်းကောင်မလေးတော့ အရိုးပေါ်အရေတင်ပဲဆရာ။ မင်းဘာလို့သွားမတွေ့လဲ။ သူ့အဖေကြီးတွေကလည်း မင်းလာစေချင်တယ်။ ကောင်မလေးကလည်း လူရှေ့မှာတောင် မောင့်ကို ခေါ်ပါဖြစ်နေတယ်”

သီသီအကြောင်းကလည်း ကိုရေချမ်းသူငယ်ချင်းအားလုံး သို့ပျံ့နှံ့နေသည်။

အမေတို့ကလည်း ကိုရေချမ်းအတွက် စိတ်ညစ်နေပုံပေါက်သည်။ စားခိုင်းလို့လည်းမရ၊ သွားခိုင်း၍လည်းမရပေ။ လက်ထပ်ဖို့ ကိုလည်း ခေါင်းခါ၍နေသည်။

“သစ္စာဖောက် လူယုတ်မာ။ မင်းဟာ ခွေးနဲ့အတူတူပဲ”

အမေက လာဆူလျှင်လည်း ငို၍သာနေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ လူအစစ်ပါအမေရယ်”

ဒါပဲပြန်၍ပြောတတ်၏။ ဘယ်တော့မျှမငိုသောသားက ယခုအရွယ်ကြီးတွင် ငိုကြွေးချက်မဖြစ်နေတော့လည်း အဖေနှင့်အမေတို့က သူ့ကိုဆက်၍ မဆူကြတော့ပေ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် သီသီထံမှ စာရှည်တစ်စောင် ရောက်၍လာ၏။ လက်ရေးများမှာ ကသီကရီနိုင်လွန်းလှ၍ သီသီရောဂါကို သူမှန်းနိုင်ပေ၏။

နောက်နေ့တွင်မူ သီသီဆုံးကြောင်းကြားရတော့သည်။ သူသည်အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုလူနှင့်မျှ အတွေ့မခံတော့ပေ။

“အဲဒီကတည်းက အစ်မရယ် ကျုပ်ကို လူယုတ်မာအနေနဲ့ သူငယ်ချင်း တွေကလည်း ဝိုင်းပယ်ထားတယ်။ တစ်မြို့လုံးကလည်း ထက်ညှိုးတစ်ငေါက်ငေါက်ထိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော် လူသတ်သမား

ကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း မပြောနဲ့တော့။ အဲဒီကတည်းကပေတာဟာ အခုထိပါပဲ။ အဖေပေးစားတဲ့ မိန်းမကိုယူတာဟာလည်း စိတ်သက်သာမလားလို့၊ ပိုတောင်ဆိုးလာသေးတယ်။ အခုဘိန်းစားတဲ့ဘဝမှာတော့ အလုပ်လုပ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ အခုဘဝမှာပဲကောင်းပါတယ်။ ရေထမ်းပြီး ဘိန်းစား၊ ဘိန်းမိုန်းတုန်း သီသီနဲ့ အမြဲတွေ့ရတာပဲ”

နဖူးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများကိုသုတ်ရင်း ကိုရေချမ်းသည် မောဟိုက်နေသလိုဖြစ်နေသည်။ အခုထိ သူ့စကားလုံးများမှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်းသို့မရောက်သေး၍ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်ပေ။

“ဒါလောက်ညတွေမှာ သွားတွေနေတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲမယ်ဆိုလည်း လွဲလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ လူမသတ်ပါဘူး။ မစော်ကားတတ်ပါဘူး။ ဒါတွေကိုတော့ ဖွင့်မပြောချင်ဘူး။ ဖွင့်ပြောရင် ကျွန်တော့်ချစ်သူသီသီ ဂုဏ်ငယ်မှာစိုးလို့။ လူ့လောကမှာ ကျွန်တော်သာ လူယုတ်မာကြီး အဖြစ်နဲ့နေခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုဆို ဒီကလေးဟာ ရှင့်ကလေးမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သူ့ကလေးလဲ”

“မေတ္တာသုတ်ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရွတ်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ ကလေးပေါ့အစ်မရယ်။ သီသီရဲ့နောက်ဆုံးစာထဲမှာ အားလုံး ဖွင့်ရေးထားတယ်။ သူ့စာလည်း ကျွန်တော် အခုထိ သိမ်းထားတယ်”

“ဟင် ဦးလေးဆို”

“မတော်ပါဘူး။ မိဘတွေနဲ့ရင်းနှီးပြီး အိမ်မှာအတူနေလို့ ဦးလေးကြီးဖြစ်နေတာ။ ဝတ္ထုထဲဆိုရင်တော့ ချစ်သူ့ဂုဏ်ကို ဆယ်တင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်သင့်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာနာတယ်။ တဆတ်ဆတ်တုန်တယ်အစ်မရယ်။ ကိုယ်ကျတော့မတို့ရက်၊ မခူးရက်တဲ့ ချစ်သူကို အခုလိုအဖြစ်ရတာ ရင်ကျိုးတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ယူတယ်ထားဦး။ ဒီဦးလေးကြီးက ဘုရားခန်းကနေ ဘုရားမုခပါဌ်တော်တွေရွတ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ကြည့်မှာကို ကျွန်တော်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလိုခွေးမသားကြီးတွေ ယုတ်မာမှုအတွက်ကိုတော့ လက်လျှိုမခံနိုင်ဘူး။ နွားမဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်မှား တယ်ဆိုရင်လည်း သီသီကို တမလွန်လိုက်ပြီး တောင်းပန်ပါမယ်။ သမာဒေဝနတ်ကောင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကောင်းပါရဲ့။ ကဲသွားပါရစေတော့”

သူသည် ခပ်မြန်မြန်ပင် နှုတ်ဆက်၍ အောက်သို့ပြေးဆင်းသွားသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင်တော့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ဇာတ်လိုက်ကိုရေချမ်းသည် အများထင်သလို လူယုတ်မာကြီး မဟုတ်သည်ကိုလည်း ဝမ်းသာနေမိသည်။

မကြာခင် တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် လှေကားမှ ကိုရေချမ်းပြေးတက်လာပြန်သည်။

“အောက်က ဗိုလ်တံစောင့် ကိုပုက ပြောတယ်။ အစ်မက စာရေးဆရာဆို”

“နည်းနည်းပါးပါးရေးတာပါ”

“ကျွန်တော်အကြောင်း မရေးပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မေတ္တာသုတ်ဆုံးအောင်မရွတ်တဲ့ ဘိန်းစားပေမယ့် လူမသတ်တာကိုသာ အစ်မသိအောင်လို့ ပြောပြတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေတ္တာသုတ်ကို လူကြားအောင် ကြေးစည်သံ တည်ညံ့နဲ့ရွတ်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို စော်ကားသတ် နေတဲ့လူအကြောင်းတော့ ကျွန်မရေးရမှာပဲ”

သူသည်တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းများကို သိမ်းရင်း...

“ကျွန်တော်သေရင် ရေးပါ။ အသက်ငယ်ငယ်ရှိပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အိုနေပြီလဲ။ မကြာခင်သေရမှာပါ” ဟုပြောကာ နောက်ဆုံးစကားသံမှာ တိမ်ဝင်သွား၏။

ယခုတစ်ခါတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် သူသည်လှေကားမှဆင်း၍သွားသည်။

၁၃၁၆-နှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၅)ရက်နေ့တွင် ကိုရေချမ်းသေဆုံးခဲ့လေသည်။

၁၉၅၄-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ခံပွင့်

နန်းအလယ် ပန်းစံပယ် မပေါ်ခိုက်ဟာမို့၊

အလိုက်တော်တန်သင့်အောင်လို့ ခံပွင့်ကိုကုံး၊

နန်းရဝေ မန်းမြေမှာ စံပယ်လှိုင်တော့ ခံပန်းခိုင်

ယာယီရွှေတယ်၊ တောလှေရွာသုံး၊

ယုံရမှာခက်သောအကြောင်းတို့တွင် ဦးသာကျော် ကျွန်မကို ပြောသောပုံသည် သာ၍ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ သူကတော့ သူပြောသောအကြောင်းအရာများသည် ပုံမဟုတ်ဟူ၍ဆို၏။

“တကယ်ဖြစ်တာဗျာ။ မခင်လေးဟာလည်း တကယ်ရှိနေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ယာတောမှာကို ရှိနေပါတယ်” ဟူ၍ဆို၏။ သူပြော

သောပုံမှာ ရိုး၍လှပသည်။ တပေါင်းလနှင့်လည်း လျော်ကန်သင့် မြတ်လှပေသည်။ သို့သော် ရွာ၏အမည်ကိုမူ မဖော်ပေ။

နေခြည်ပျောက်ချိန်တွင် ယာတောပေါ်သို့ မြို့မှန်လေးများ သမ်းလာပုံကို ပြောပြသောနေရာတွင် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်း၍ ပန်းချီ ဆန်လှပေသည်။

ကဗျာဆရာတို့က လရောင်ခြည်ကို ငွေရောင်ခြည်ဟုဆို သော်လည်း ယာတောသူတို့၏ မျက်လုံးတွင် ရွှေရောင်လို ဝါပြေပြေသာ မြင်တွေ့၍နေရပေသည်။ အရှေ့မှလထွက်လာလျှင် လအိမ်စောင့် နတ်သမီး၏ ဆံပင်များပြေ၍လျော့ကျလာသလို လရောင်ခြည်သည် ညွတ်ပျော့၍ မြေသို့ကျလာသည်။ လရောင်ခြည်နှင့် သိမ်းပြီးစ ယာခင်း ပြင်တို့ တွေ့ထိသလို ဤလယ်ယာခင်းပြင်တို့တွင် ဦးသာကျော်တို့ ယာသမားတစ်စု သခင်ကျော်ဇေယျတို့ တွေ့ကြသည်ဟုဆို၏။

ရွာထဲမှာမူ အိမ်ရှေ့တိုင်းလိုလို ဘူးစင်ရှိ၏။ ဘူးစင်များကြားသို့ လရောင်သည် လူးလွန်၍ဝင်လာတတ်၏။ ရွာပျိုချောတို့ကို လရောင် သည် တိုးဝင်၍ ရှာဖွေနေဟန်ရှိပေသည်။ ဤရွာရှိ အပျိုချောတို့ ဘူးစင်အောက်မှာ ညဉ့်တိုင်းထိုင်နေတတ်သည်ဟုဆို၏။ ရှေးတုန်းကမူ ဤဘူးစင်အောက်တွင် ဗိုင်းငင်ကြသည်ဆိုသော်လည်း ယခုတော့ ဤရွာတွင်ဗိုင်းငင်သည်ကို မတွေ့ရသည်မှာ ကြာလှပေသည်။

ဤဘူးစင်အောက်တွင် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့် မခင်လေးတို့ တွေ့ကြသည်ဟုဆိုပြန်သည်။ သူသည် လရောင်ခြည်လိုပင် ဤယာ တောသို့တိုးဝင်လာရင်း မခင်လေးကို တွေ့ရပေသည်။

ခင်လေးမိဘများသည် ယာခင်းရှင်ဖြစ်သော်လည်း ခင်လေး သည် ယာတောတွင် ကြာကြာမနေတတ်ပေ။ မြို့မှာကျောင်းနေသည် ကများ၏။ သို့သော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်တိုင်း အမေက ယာတောသူလို နေရမည်ဟုပြော၏။

နှင်းမှုန်သိပ်သော နံနက်တွင် အစောကြီးထ၍ ဆွမ်းချက်၏။ ယာခင်းသို့ အလုပ်ဆင်းမည့်သူတို့အတွက် အမေနှင့် ထမင်းအတူ ချက်ပေးရသည်။

ညဉ့်တွင်လည်း လရောင်အောက်တွင် မြေပဲသီးများကို အခွံ ချွတ်၍ပေးရ၏။ မြေပဲခွံချွတ်နေစဉ်တွင် အမေသည် သူ့ယာတော အကြောင်းကို ခဏခဏပြောပြ၏။

“ဘယ်ကိုပဲ ရောက်နေနေ အမေတို့ဆီတော့ ပြန်လာပါ သမီးရယ်”

အမေသည် စကားပြောတိုင်း မယုံမရဲရှိတတ်၏။ အမှန်လည်း သူသည် ခင်လေးကိုမယုံ။ ခင်လေးသည် ဤယာတောကို စွန့်ပစ်၍ မြို့သို့ဝင်သွားမည်ဟု အမေကထင်၏။

ထင်လည်းထင်စရာပေပဲ။ လူတိုင်းလိုလိုက ခင်လေးသည် လှပသည်ဟုဆို၏။ ဤအလှသည် ယာတောနှင့်မတန်ဟုလည်းဆိုကြ သည်။ အမေကတော့ ထိုစကားများကိုကြားတိုင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၏။

“ခက်ပဲခက်ရချည့်ရဲ့။ ယာတောကထွက်တဲ့အလှဟာ ယာ တောနဲ့ဘာလို့မတန်ရမှာလဲ။ မိန်းကလေးမကြားပါစေနဲ့။ မိန်းကလေး ကိုယ်ဟာ ယာတောအနံ့နံနေတယ်” ဟုအမေက ပြောတတ်သည်။

ခင်လေးက ဆရာမဖြစ်ချင်သည်ဆို၍သာ အမေက ကျောင်း

ထားပေးရသည်။ မြန်မာလို အလယ်တန်းပြဆရာဖြစ် ဖြေနေဆဲတွင် ခင်လေးသည် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့်သိလာသည်။ သခင်ကျော်ဇေယျ သည် သူတို့ရွာသို့လာနေကြဖြစ်သည်မှာ ကြာပေသည်။ ခင်လေးနှင့် တော့ ယခုမှပင်တွေ့ဆုံကြပေသည်။

ခင်လေးတို့ရွာမှ ယာသမားများကို သခင်ကျော်ဇေယျက လာ၍စည်းရုံးရသည်ဆိုသည်။ ယာသမားတိုင်းလိုလိုက သခင်ကျော်ဇေယျကိုသိသည်။

ထိုစဉ်က သခင်ကျော်ဇေယျသည် မြေပဲကြော်နှင့်ရေခွေး ကြမ်းကိုသာနှစ်သက်ခဲ့ပေသည်။ ယာခင်းပြင်ပကို ကျော်မြတ်လာသော ယာတော၏လေအေးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရှုရှိုက်ခဲ့ရ၏။ ချိုအေးသော တောပန်းရနံ့ရိုးကိုသာ သူနှစ်သက်ပါသည်ဟုဆိုသည်။

အမှန်မှာမူ ဘူးစင်အောက်သည် ယာတောကိုစာဖွဲ့ရာနေရာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤဘူးစင်အောက်တွင် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့် ခင်လေး တွေ့ဆုံခြင်းကို အမေကတော့ မနှစ်သက်ပေ။

သို့သော် ဦးကျော်ကိုယ်တိုင်က၊ ‘ကောင်းသောတွေ့ခြင်း’ ဆိုသည့်အတွက် အမေက မငြင်းဆန်ပေ။ ပင်နီဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် ပခုက္ကူလုံချည်တို့မှာ သခင်ကျော်ဇေယျသည် ဤယာတောတို့နှင့် မကင်းကွာလှကြောင်းကိုပြနေ၍ အမေက ကျေနပ်ရပေသည်။ သို့သော် အမေက စိတ်ထဲမှာထင်နေ၏။

“ဘာကိုများ အမေစိတ်ထင်ရပါလိမ့်”

အမေတို့ရွာမှ ထွက်သော် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် နှင်းဆီရိုင်းပင်များ အလေ့ကျပေါက်၍နေသည်။ ဤလမ်းလေးမှပင်

သခင်ကျော်ဇေယျသည် ခင်လေးကို လှည်းနှင့်ခေါ်ဆောင်၍လာသည်။ နံနက်အစောကြီးထလာရ၍ နှင်းများမှာ လမ်းကိုမမြင်နိုင်လောက် ပိတ်ဆို့၍နေသည်။ အညာဆောင်း၏ နံနက်ခင်းလေသည် အေးစက်၍ သွက်လက်လှသည်။ ခင်လေးက သခင်ကျော်ဇေယျဘေးတွင် ကပ်၍ ကွေးကွေးလေးထိုင်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ တောပန်းရနံ့ ချိုချိုလေးများ သည် ခင်လေးကိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ သူသည် အမေအိမ်ကလေးကို မြင်ရနိုးနှင့် လည်ဆန့်၍ကြည့်သည်။ သို့သော် နှင်းများပိတ်နေ၍ အမေအိမ်ကို မမြင်ရသည့်အခါဝယ် သခင်ကျော်ဇေယျဘေးတွင်ပု၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင်မူ မျက်ရည်များက ဝိုင်း၍နေပေ သေးသည်။

အမေကတော့ ဘုရားပင်ဖြောင့်အောင် ရှိမခိုးနိုင်ပေ။ လှည်း သံပျောက်သည်အထိ နှင်းထုထဲသို့ မျှော်ကြည့်၏။

“အမေတော့ ရွာအပြင်ထွက်တဲ့လမ်းကို ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူးဖူး”ဟု အမေသည် မိန်းမဖော်လေးကို ပြောပြနေသည်။ ယခုမူ ဤလမ်းဘေးမှ သမီးထွက်သွား၍ အမေသည် ထိုတောလမ်း ရှိရာသို့ ခြေဦးမျှပင်မလှည့်တော့ပေ။

ဦးသာကျော်သည် သူ့ပုံပြင်ကို ခင်လေးလိုက်သွားသည် အခန်းတွင် ခဏရပ်၍ထား၏။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် နှင်းမှုန်များဖုံးအုပ် နေသော ယာတော၏နံနက်ခင်းကိုပင် မြင်၍နေလေသလား။ ဘာ အကြောင်းကြောင့် ရပ်နေသည်ဟူ၍တော့ ဖွင့်ဟမပြောပေ။ နောက် တစ်ခန်းဆက်တွင်မူ တပေါင်း၏ပန်းချီနှင့် ထိုပန်းချီကားအောက်တွင် လှုပ်ရှားမှုများအကြောင်း ဆက်၍ပြောပြနိုင်သည်။

တပေါင်းသည် ဟောင်း၍သစ်သောလဖြစ်၏ဟု သူက ရိုးရိုး ပင်ဆိုပါသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်သော ရွက်ဟောင်းတို့သည် မကြာခင် ကပင် မြေသို့လျောကျသက်ဆင်း၍လာကြသည်။ ရွက်အိုတို့သည် တစ်ခါကမူ အကိုင်းများထက်တွင် သူတို့၏ လှပတင့်တယ်ပျိုမျှစ်ခြင်း များကို လောကသားတို့အား ပြခဲ့လေသည်။ ကောင်းကင်လေသည် သာလျှင် သူတို့၏ ရှုရှိုက်ရာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ယခုတော့လည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီဆိုတော့ ဆိုးလိုက် သည့် ကံကြမ္မာပေပဲ။ မြေတွင်ခဏရပ်နား၍ အဘိုးအိုသည် တရား နိပ်တွင် ခိုအောင်းသလို ခဏတာတော့ မသေခင် နားလိုက်ချင်ပါရဲ့” သို့သော်ပူပြင်း၍ သွက်လက်သောလေက ရွက်အိုရွက်ဟောင်းများကို မောင်း၍ထုတ်၏။ အပင်အောက်တွင် အနားမရပဲ လေမောင်းနှင်ရာသို့ ပြေးကြရပြန်သည်။

ရွက်ဟောင်းများသည် မြေတွင်ပြန်ကြ၍ ဖရိုဖရဲ ပြေးလွှား ကြရင်း သစ်ပင်များထက်သို့ မော်၍ကြည့်၏။ အကိုင်းများပေါ်တွင် သစ်လွင်သောရွက်နုများသည် ဝတ်လွှာအစိမ်းနုများကို လွှမ်းခြုံ၍ နေရောင်ခြည်တွင် လှပလေ့။ တောတန်းဆီမှ တပေါင်းလေရှူးသည် တောပန်းတို့၏ ရနံ့တို့ကို စုပေါင်းသယ်ယူလာ၏။ ရွက်ဟောင်းကြီး များသည် ငယ်စဉ်က သူတို့ဘဝကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိသည်။ လူသားသာဆိုလျှင်လည်း မျက်ရည်တောက် တောက်ယိုလိုက်ပါ၏။ သူတို့လောကကို ထွက်ပြုစတုန်းကလည်း သည်လိုပင် တပေါင်းလ မဟုတ်ပါလော။ ပျိုမျှစ်သစ်လွင်သောအရွယ်တွင် နေရောင်ခြည်ကို လှံ၍တောပန်းရနံ့တို့ ပြွန်းသော ကောင်းကင်ပြင်ကို ရှုရှိုက်ရသည်မှာ

အဝနီဇွန်ပေတည်း။ ယခုတော့ လေတိုက်လိုက်တိုင်း ပြေးလွှားရ သည်မှာ မောလှပါတကား။

ဤသို့ အဟောင်းများ ကြွေလျော၍ အသစ်တို့မွေးဖွားချိန် ထိ ဦးသာကျော်တို့ရွာတွင် တော်လှန်ရေးသည်လည်း ပေါက်ဖွားလာခဲ့ သည်ဟုဆို၏။ တောတန်းနှင့်မဝေးသော ဤရွာပြင်လမ်းအနီးတွင် ဇွန်ကိုတိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်ရွာသားများ၏ သွေးကွက် များလည်းရှိသည်ဟူ၍ ဦးသာကျော်ကဆိုပြန်သည်။

“သခင်မိန်းမဘဝတုန်းက သူ့ယောက်ျား နိုင်ငံရေးကို လွတ် ဆွတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ခင်လေးဟာ ကျောင်းဆရာမ လေးလုပ်ရတယ်။ အမေရွာကိုတောင် ပြန်မလာနိုင်ဘူး။ ခုတော့ တော်လှန်ရေးအတွက် သူ့ယောက်ျားကိုကူညီဖို့ ရွာကိုခင်လေးပြန်လာ ခဲ့ပါတယ်”

ဤနေရာတွင်လည်း ဦးသာကျော်သည် သူ၏ပုံပြင်ကို ခပ်ဆန်းဆန်းပြော၍ပြန်၏။

ရွာအပြန်လမ်းဘေးရှိ လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ထမင်း ဆောင်းကိုရွက်ကာ ခင်လေးသည် သခင်ကျော်ဇေယျနှင့် သူတို့ရှိရာ ဆာအုပ်ငယ်အတွင်းသို့ လာရသည်ဟုဆို၏။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း တခြားရွာသားတွေကို ပို့ခိုင်း သယ်”

လက်ပံပင်ကြီးအောက်တွင် ခင်လေးခြေရာများသည် ချောင်း ခြစ်လှအောင် ခေါက်တုံ့လူးလားခဲ့ပေသည်။ ရွက်ဝါကြွေများသည်

လည်း နေရောင်ကြောင့် သွေးခြောက်ရသည့်အထဲတွင် ခင်လေး၏ ခြေထောက်အောက်တွင် ကြေမွပျက်စီးလာရပြန်သည်။

“သခင်ကျော်ဇေယျကို ခင်လေးဘယ်လိုကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်းသိချင်ရင် အဲဒီလက်ပံပင်ကြီးနဲ့ မြေကြီးကို မေးကြည့်ပါလား”

အလို ကျွန်မသည် ဦးသာကျော်စကားကို အံ့သြရပြန်သည်။

“လက်ပံပင်ကြီးနှင့် မြေကြီးကို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူဆိုတာတွေက အမှန်ကိုပြောခဲပါတယ်။ မြေကြီးကတော့ မလိမ်ပါဘူး။ သင်္ခါရတွေနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေတဲ့အကြောင်းတွေကို အစဉ်စောင့်ကြည့်နေတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်မသည် ဦးသာကျော်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်၍ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကောင်းမွန်စွာ တောက်ပနေ၍ သူ့စကားကို သံသယကင်းရှင်းစွာ ဆက်၍နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။

လူသားများ၏ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲမှုကိုလည်းကောင်း အဖြစ်မှန်စိတ်ရင်းကိုလည်းကောင်း မြေကြီးသာလျှင် အသိဆုံးဆို၏။ ရွက်ဟောင်းများကို တပေါင်းတလေပူသည် မောင်းနှင်ရှင်းအိမ်သလို တော်လှန်ရေးသည် ဖက်ဆစ်၏ဟောင်းနွမ်းဆိုးယုတ်မှုများကို အပြင်းအထန်တိုက်ထုတ်၍ ပစ်လေသည်။

ထိုသောအခါ ဖက်ဆစ်သွေးသည်လည်း ပြေသို့ကျ၏။ တော်လှန်ရေးသမားများ၏ သွေးသည်လည်း ပြေသို့ကျ၏။ သို့သော် ဘယ်သွေးစက်များသည် ဖက်ဆစ်၏သွေး ဘယ်သွေးကွက်များသည်

တော်လှန်သူတို့၏ သွေးဟူ၍ မြေကြီးသည်သာလျှင် ပို၍သိသည် ဟုဆိုပါသည်။

တော်လှန်သူတို့သည် ပြေးလွှားကာတိုက်ခိုက်ရင်း သူတို့ ခြေရာများသည်လည်း မြေပေါ်တွင်နှစ်၍နှစ်၍ ကျန်ရစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗမာလေခ ချွတ်ယွင်း၍ မှတ်တမ်းတင်သူတို့က တော်လှန်သူအစစ်အချို့တို့အား မှတ်တမ်းတွင် မတင်ရစ်မိသော်လည်း မြေကြီးကမူ ဘယ်သူသည်တော်လှန်သူအစစ်ဆိုသည်ကို သိသည်ဟုဆိုလေသည်။

တော်လှန်ရေးပြီး၍ အေးချမ်းသောအချိန်တွင် တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်သူတို့အား အခွင့်အရေးပေးခဲ့၏။ ဤအချိန်တွင်လည်း နောင်တော်ပြန်တို့က “သူတို့သည် ဖက်ဆစ်ကိုတော်လှန်ခဲ့ပါသည်” ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အခွင့်အရေးဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါ မြေကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။ မြေသားသည် ပုထုဇဉ်မျှသာတည်း။

မိုးရာသီစ၍လာလျှင် လေသည် လေပူလေရမ်းများ မဟုတ်တော့ပေ။ တောင်ဘက်မှသာ တိုက်ခတ်၍လာလေသည်။

အက်ကွဲ၍ မာကျောသောမြေတို့သည်လည်း စိုထိုင်း၍ညိုလာ၏။ ရေတွင်လည်း မိုးစက်နှင့် မြေငွေ့တို့ပါ၍လာလေသည်။

ပန်းပွင့်တို့သည်လည်း အိပ်ရာမှမိုးကြကုန်၏။ သစ်ပင်အားလုံးသည် မိုးစက်အောက်တွင် စိမ်းလန်းလာကြလေသည်။ တပေါင်းအပြင်းခြင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာပြောင်းလဲခြင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင် မိုးကြိုးကို သို့သိပ်သည်း၍ အေးချမ်းသော ဥတုလာရသည်မှာမူမတော်တည်း။

ဤသို့မိုး၏အစတွင် ခင်လေးသည် ဒုတိယအကြိမ် သခင် ကျော်ဇေယျထံသို့ လိုက်ဖို့ပြင်ရပြန်သည်။

ယခုတစ်ခါသွားရသည်မှာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၍ အမေ့ကိုခေါ်သော်လည်း အမေမလုပ်ပေ။

မိုးဦးကျစ ဖြစ်၍ ရွာလမ်းသည် ဖုန်မထူတော့ပေ။ လှည်း ဘီးသည် မြေအိအိပေါ်တွင် နစ်၍နစ်၍သွား၏။ အမေသည် အိမ်ဝယ်ပင် မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်၍ကြည့်၏။ လှည်းလမ်းကြောင်း နှစ်ခုသည် အမေ့ ရှေ့မှရှည်၍ရှည်၍ ထွက်သွားကြသည်။

ဦးသာကျော်တို့ လူစုကတော့ သခင်ကျော်ဇေယျတို့အား ရွာသားတို့ကျဆုံးသော တောတန်းလေးနားအထိ လိုက်၍ပို့၏။

ပထမတစ်ခါ ထွက်ခွာစက နှင်းဖုံးနေ၍ ရွာကိုမမြင်ရပေ။ ယခုတစ်ခါမူ မျက်ရည်ဖုံးနေ၍ခင်လေးသည် ရွာကိုမျှော်ကြည့်သော် လည်းမမြင်ရပေ။ တောတန်းမှာတော့ မိုးရေကြောင့်သစ်ရွက်များ စိမ်း လန်းလာကြ၏။

ချိုသော ပိတောက်တို့၏ ရနံ့တို့သည်လည်း တောတန်း တစ်လျှောက်တွင် လှိုင်နေပေသည်။ အားလုံးသော သဘာဝသည် မိုးတစ်ဖြိုက်ရွာအပြီးတွင် ပြန်လည်သစ်ဆန်းလာသလို ရွှင်လန်း၍နေ ပေသည်။

“အားလုံးကတော့ သစ်နေသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် လေက ခိုထိုင်း ထိုင်းကြီး အစ်ကိုရယ်” ဟု ခင်လေးကပြောလိုက်သည်။

“အေးပေါ့။ ဘယ်အားလုံးကတော့ ပြောင်းလဲမလဲကွယ်။ တစ်ခု ကတော့ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေဦးမှာပေါ့”

အားလုံးသော သစ်ပင်လေးများက ထိုးထိုးထောင်ထောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၏။ မိချောင်းနွယ်ပန်းများကလည်း ဇွေး၍နေပေသည်။ သူသည်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပန်းကလေးများကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ယခုလို အသိုင်းအဝိုင်းများမှ ခွဲထွက်သွား ခုတော့လည်း ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လိုက်မိသည်။ မြင့်သောလက်ပံပင် ကြီးကို ဖြတ်ကျော်အသွားတွင်မူ သူသည်မော့၍မကြည့်တော့ပေ။

ခင်လေးထွက်ခွာသွားပြီးမှ သူ့ကိုယ်စား အမေ့ထံသို့စာများ လာခဲ့လေသည်။ ဦးသာကျော်က ခင်လေးထံမှစာလာတိုင်း အမေ့ကို ဖတ်ပြရ၏။ စာများလာသည်မှာ တစ်စောင်နှင့်တစ်စောင် ဝေးကွာ လွန်၍ အမေသည် သူ့ကိုများ သမီးလေးကမေ့သွားပြီလားဟုထင် သည်။

စာတစ်စောင်တွင်မူ သူ့ဘဝကို ခင်လေးက ဖော်ပြလိုက်၏။ အမေရယ်...

ဟိုတုန်းကတော့လဲ သူ့နိုင်ငံရေးလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ် နိုင်အောင်လို့ ဆရာမလုပ်နေရတာနဲ့ မအားရဘူး။ အခုတော့ အမေ့ သမီးဟာ သခင်မိန်းမမဟုတ်တော့ဘူး။ အစ်ကိုတစ်ယောက် ပါလီမန် အတွင်းဝန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့်လည်း မီးဖိုချောင်ထဲက မထွက်ရလို့ အမေ့ဆီစာမရေးနိုင်ဘူး အမေရယ်။

ဒီစာရေးနေတုန်းလေ အစ်ကိုတင်းနစ်ရိုက်က ပြန်လာလို့ သမီးလိမ္မော်ရည်ဖျော်ပေးရဦးမယ်။ အစ်ကိုလေ အခုကျန်းမာရေး အတွက် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တင်းနစ်ရိုက်တယ်။

ပြောင်းလဲတာတွေကို အမေ့ကို ပြောရဦးမယ်။ အခု အစ်ကို တင်းနစ်သွားရိုက်တဲ့ အိမ်ဟာလေ ပစ္စိတို့အိမ်အမေရဲ့။ အစ်ကိုပြော တယ်။ ပစ္စိတို့ဟာ အစ်ကိုနဲ့တစ်မြို့ထဲသူငယ်ချင်းတဲ့။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုသခင်ကျော်ဇေယျဘဝတုန်းကဆိုရင် လှည့်လို့တောင်မကြည့် ဘူးတဲ့။ အစ်ကိုတို့ဟာ လူရွှင်တွေ၊ သခင်ဆင်းရဲတွေဆိုပြီး အစ်ကိုတို့ကို အဖက်မလုပ်ဖူးတဲ့။ အခုတော့ အစ်ကိုတို့ကို သူတို့အားလုံး ခင်မင်ကြ ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သမီးလည်းဝမ်းသာပါတယ် အမေရယ်။

ဦးသာကျော်သည် စာကိုခဏာရပ်နား၍ အမေ့ကိုလှည့် ကြည့် လိုက်၏။ အမေ့မျက်လုံးတွင် တစ်စုံတစ်ခု နားမလည်သလို ဟန် ပေါက်နေသည်။

ဦးသာကျော်သည် စာဖတ်စဉ် အမေက “တင်းနစ်” နှင့် “ပစ္စိ” ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိသည်အကြောင်း ဦးသာကျော်ကို မေး၍ကြည့်ရ၏။ စာကိုဆက်ဖတ်ပြန်သည်။

“နေ့လယ်ဆိုလည်း အမေရယ် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နဲ့ ကာဖီကို အစ်ကိုဆီပို့ရတော့ နေ့ခင်းမှာလည်း မအားနိုင်ဘူး။ အမေ့ဆီ ကိုလာလည်းလာချင်တယ်။ ငွေလည်းပိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်ကဖြစ်လာတဲ့အတွင်းဝန်ဆိုတော့ ကျွေးရ၊ မွေးရတာနဲ့ မနားရဘူး အမေ။ ငွေကလည်း ပိုလှတယ်မရှိဘူး”

အမေက စာဖတ်ရင်းပြုံး၏။ သမီးသည် သူ့ကိုဒါလောက် သတိရလျှင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။

ဦးသာကျော်ကတော့ သခင်ကျော်ဇေယျ သူတို့ဆီ တစ်ခေါက် တစ်လေ လာစေချင်သည့်အကြောင်း ပြော၍နေသည်။ သခင်ကျော်

ဇေယျမလာသည်မှာ သွားကတည်းက ယခုအထိဆိုလျှင် (၄)နှစ်တိတိ နှိသွားပေပြီ။ နောက်လများတွင် ခင်လေးထံမှ စာများခဏခဏ ရောက်သည်။

“အမေရယ် ခုတစ်လောတော့ အလုပ်အားတာနဲ့ စာခဏ ခဏရေးနိုင်တယ်။ အစ်ကိုက အိမ်မှာသိပ်မရှိတော့ အလုပ်အားတာပေါ့ အမေရဲ့။ သူတင်းနစ်ပိုရိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ညဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီ လောက်မှပဲ အိမ်ကိုပြန်လာတယ်”

အမေသည် ယခုတလော သမီးထံမှ စာခဏခဏလာ၍ ဆွတ်၏။ သမီးလေးများ ကိုယ်တိုင်လာလျှင် ဘယ်လောက်များ ဆွတ်လိုက်မည်နည်း။ နောက်တစ်ခါ ရောက်လာသောစာကို အမေက ငယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ရမှန်းမသိပေ။ ဦးသာကျော်ကတော့ အသံတုန်နေသည်။ ခင်လေးက စာရေးတိုင်း အစချီပုံကိုက “အမေ ဆယ်” ဟူ၍ တိုင်တည်သံလိုလို၊ အားကိုးသံ လိုလိုစ၍စ၍ ရေးတတ် သည်။ ယခုစာကလည်း အမေ့ကို တိုင်တည်သံပေလား။

အမေရယ်

သမီးရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ တပေါင်းလဆန်းရင် အမေ့ဆီကို သမီးပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ အမေ့နဲ့ဦးသာကျော် ရွာပြင်လမ်းက ပြေးကြည့်နေပါ။

“ဟယ် အမလေး သမီးလေးပြန်လာမယ်”

အမေက ထိုစာပိုဒ်ကို ကြားရချိန်တွင် ပျော်လွန်း၍ အသား ခုဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

သမီးလေး ဒီတစ်ခါ အမေ့နဲ့အတူနေသွားတော့မယ်။ အမေ

ကိုရော ယာတောကိုရော သမီးဘယ်တော့မှမခွဲဘူး။ သမီး ပြန်လာမယ် အကြောင်းကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်။

ဦးသာကျော်ကမူ စာကိုခဏရပ်ထား၏။ ဤစာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာဘယ်လိုများပါလိမ့်။

အမေရယ် ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်။ အပြောင်းအလဲဆိုတာ လောကရဲ့ဝမွတာဆိုတာ အမေသိပြီးသားပါပဲ။ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့သဘောထားဝရတရားအဖြစ် ယူဆထားတဲ့ သမီးစိတ်ကသာ မှားတာပါအမေ။

ဤနေရာတွင် အမေက ဦးသာကျော်လက်ကို ခဏဖမ်းကိုင်၍ထားလိုက်ကာ “သူဘာကိုရေးနေတာလဲကွ” ဟု မေးပြန်သည်။ ဦးသာကျော်သည် ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်ကာဆက်၍ ဖတ်ပြန်သည်။

အစ်ကိုလေ သိလား။ အစ်ကိုရယ် ပစ္စိနဲ့မနက်ဖြန် လက်ထပ်ကြတော့မယ်။ သမီးဒီမှာ ဘယ်လိုနေလို့ဖြစ်မလဲ။ သမီးမှာ အပြစ်တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ အစ်ကိုကပြောတယ်။ ဘယ်လိုအပြစ်တွေရှိသလဲလို့ သမီးသိချင်လိုက်တာ။ အစ်ကို့ကို မမေးရဲလို့ မမေးတော့ဘူး အမေ။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မသိတာကိုက သမီးရဲ့အပြစ်ပဲထင်ပါမိအဲဒီ ပစ္စိဆိုတာလေ အမေမှတ်မိမှာပေါ့။ တစ်ခါက အစ်ကိုပြောတဲ့ “တို့များသခင်ဘဝတုန်းဆိုရင် တို့ကိုလှည့်မကြည့်ဘူး။ သခင်စုတ်သခင်ဆင်းရဲတွေဆိုပြီး နှာခေါင်းရွံ့တယ်” ဆိုတဲ့ မိန်းမပေါ့အမေ။

သမီးပြန်လာခဲ့မယ် ဆက်ဆက်ကြိုပါ။

ကျွန်းမာချမ်းသာပါစေ။

သမီးခင်စေ

ဦးသာကျော်က စာရွက်ကိုကိုင်ကာ ငိုနေသည်။ အမေကတော့ ပြုံး၍နေ၏။

“သမီးပြန်လာတာဟာ မှန်တာပေါ့ မောင်သာကျော်” ဟု ဆို၏။

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ။ သူတို့ အဟောင်းကို အားလုံးများ စွန့်ပစ်ကြပြီလား။ ကာကယ်ဆို ခင်လေးဟာ သခင်ဘဝတုန်းက ဒုက္ခအတူခံပြီး လုပ်ကျွေးခဲ့တာတွေ၊ တော်လှန်ရေးတုန်းက ကူညီခဲ့တာတွေကိုတော့ ထောက်ဖို့ကောင်းပါသေးတယ်။ သူတို့ဟာ လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်တွေကို မေ့ရက်လိုက်တာ”

“အို . . . ဒါတွေ ဘာမှမပြောပါနဲ့ကွယ်။ သမီးလေးမှာ အပြစ်ရှိတယ်တဲ့။ ဒီအပြစ်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးလေး ပြန်သာတော့မယ်။ ယောက်ျားဆိုတာက သူတို့မြတ်နိုးလာရင် အပြစ်ဆောင်လိုပုံနေပေမယ့် မမြင်ဘူးကွဲ့။ မုန်းလာပြီးဆိုရင် မြူမှုန်လောက်တို မြင်းမိုရ်တောင်လို အကျယ်ချဲ့တာပဲ။ ဘုရားမလို့ သမီးလေး ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပါစေ”

အမေသည် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ဘုရားကိုလည်းတ၏။ သမီးလည်း ပြုံးသည်။ မျက်ရည်များလည်း လည်၍နေသည်။

ခင်လေးပြန်ရောက်မည့် ညနေစောင်းတွင် အမေနှင့် ဦးသာကျော်လည်း ရွာပြင်လမ်းတွင် စောင့်၍နေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ရွာပြင်လမ်းသို့ မထွက်သော အမေသည် ယခုတစ်ခါ ပထမဆုံး ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

တောတန်း တစ်ထောင်မှ လှည်းရိပ်မည်းမည်း ထွက်လာလျှင် အမေ့ရင်များသည် တဆတ်ဆတ်ခုန်၍လာသည်။ ဤလမ်းမှပင် သမီးလေးထွက်သွား၍ ဤလမ်းမှပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ နေရောင်သည် အပူရှိန်လျော့၍ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့လေးသာ တောတန်းသစ်ပင်ထိပ် များပေါ်တွင် တင်နေရစ်သည်။ ချုံတန်းများ၏ အောက်ခြေတွင်တော့ မြူများဆိုင်းစပြုလာသည်။

“ဒီနေရာမှာပေါ့အမေ၊ ရွာသားသုံးယောက်ကျတာ” ဟု ဦးသာကျော်ကပြော၏။ သူညွှန်ပြသော လက်ပံပင်ကြီးအောက်တွင် တော့ သွေးစက်များမရှိတော့ပေ။ လှည်းသည် သူတို့အနားရောက်လာ ၍ လက်ပံပင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။

ခင်လေးသည် လှည်းနောက်ခြီးမှ ခုန်ဆင်း၍ အမေ့ဆီကို ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။ အမေ့လက်များကို သူကတင်းတင်း ကွပ်ကွပ် ဆုပ်ထားသည်။ အမေ့သည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ပေ။

“သမီး ပြန်လာပြီ အမေ”

တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို အမေ့သည် ခင်လေး၏ပခုံးကိုကိုင်၍ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၏။

“နောက်တစ်ခါ ပြန်မသွားနဲ့နော်သမီး”

ခင်လေးသည် ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းညှိတ်လိုက်၏။ သူ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များသည် မြေပေါ်သို့ခုန်၍ကျသွားသည်။ ဤ မြေကွက်မှာ ရွာသားတို့ကျဆုံးစဉ်က သွေးစွန်းခဲ့သောနေရာဖြစ်သည်။

ရွာသို့ အဝင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်၍လာကြသည်။

ဤမျက်ရည်စက်များ ကျသောနေရာတွင် ယခုအခါ ခံပန်း မင်ချဲ့တို့သည် အစုလိုက်ပေါက်နေသည်ဟုဆို၏။

သို့သော် ထိုခံပွင့်များသည် ခင်လေး၏အသည်းနှလုံးကို ကိုယ်စားပြုလေသလော၊ ကျဆုံးသွားရရှာသော ရဲဘော်တို့၏ သွေးစက် ကိုပင် ကိုယ်စားပြုလေသလောဆိုသည်ကို ဦးသာကျော်က ဖွင့်ဟ၍ ပြောမသွားပေ။

၁၉၅၅၊ မတ်လ

(ဤဝတ္ထုတွင်ပါရှိသော သခင်ကျော်ဇေယျမှာ သခင် ကျော်ဇေယျနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ပါ။)

အထက်နှင့်အောက်

အကယ်၍သာ ကျွန်မသည် မနှစ်က ရွှေမန်းသင်္ကြန်ပွဲတွင် အစွမ်းကုန်ပျော်နေသော အတွင်းဝန်ဦးအောင်မြင့်အား မတွေ့ခဲ့ပါမူ မမြသွေးကို သတိရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သာမန်အားဖြင့် မမြသွေးသည် ကျွန်မ၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ယခုဦးအောင်မြင့်ကို မြင်လေလေ မမြသွေးကိုပဲ ပို၍သတိရလာလေလေ ဖြစ်ရတော့သည်။

တောက်ပသော မီးရောင်အောက်တွင် ယဉ်နွဲ့စွာကနေသော ရွှေမန်းသူတို့၏ ခြေထောက်နားဝယ် ပါးစပ်အဖြာအနွှဲ အစွမ်းကုန် ပီတိဖြစ်နေသော ဦးအောင်မြင့်ကို ကျွန်မသည် ဝင်းလိုက်ရေသဘင် အနားတွင် တွေ့ရလေသည်။ ပြီးတော့သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်

ပျော်ရွှင်စွာလက်ခုတ်တီး၍ ရယ်ပြန်သည်။ သူသည် ဝင်းလိုက်မယ်တို့ ခပ်နားချိန်တွင် ရွှေမန်းလှပျိုဖြူတို့ ရေသဘင်အဖွဲ့သို့ တာဦးလှည့်သွား ပြန်သည်။

မထွက်သာပဲ ပိတ်နေသော ကားများကြားတွင် ကျွန်မကား သည် ဦးအောင်မြင့်ကားနောက်တွင် ကပ်လျက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်မသည် ဦးအောင်မြင့် သွားရာကိုပဲလိုက်ရပြန်သည်။ ရံဖန်ရံခါ သူသည် တေးများကိုပင် အသံထွက်အောင်သီဆို၍ လက်နှင့်စည်းလိုက်ကာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၏အဆုံးသို့ ရောက်နေဟန်တူပါသည်။

ကျွန်မသည် ကြည့်ရင်းဝမ်းနည်းလာသည်။ ဦးအောင်မြင့်၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းသရုပ်များသည် ကျွန်မအား မမြသွေးအား သတိရရုံ တင်မက မမြသွေးနှင့်တွေ့ခဲ့သော အတိတ်ကိုပါသတိရစေပါတော့ သည်။

“အတက်နှင့်အဆင်းဆိုတာ လမ်းခုလတ်မှာပဲ တွေ့ကြမှာ ပေါ့အနင်းရယ်။ ကြာသွားလေ ဝေးသွားလေပဲပေါ့”

မမြသွေးသည် ဒီလိုပဲ ကျွန်မကို တည်ငြိမ်စွာပြောခဲ့ပါသည်။ သူနှင့်တွေ့ခဲ့သည်မှာ ယခုနှစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြီး ယခုလိုပဲ မိုးသက်ပါသော လေများထဲတွင် ပိတောက်နံ့သင်းချိုချိုသည် ပျံ့လွင့်နေဆဲမဟုတ် ဟိလော။ ပြာလွင့်သောကောင်းကင်တွင် မိုးသားများဆိုင်းစပြု၍ မှိုင်း ညိုညိုနောက်ခံဝယ် ဝင်းဝါသော ပိတောက်ခက်သည်ထင်း၍ ပေါ်လွင် နေတော့သည်။

မမြသွေးသည် ပိတောက်မြစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ပွင့်ဖတ်

ဝါများသည် မြေပြင်ဝယ်အနံ့ပျံ့ကြနေလေသည်။ သူသည် မှိုင်းညိုသော ကောင်းကင်ကိုငေး၍နေသည်။ ကျွန်မမှာ သူ့ကိုကြည့်ရသည်ကိုပဲ ကြည့်နူးမိသည်။ သူမနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မိုးဦး၏ ပန်းချီကားချပ်နှင့် တူလှသည်။

ကျွန်မသူနှင့်တွေ့ရသော အချိန်မှာသူနှင့်ဦးအောင်မြင်တို့၏ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကိုစကားစပြောရန် သနားနေသည်။ သူကတော့ တည်ငြိမ်၍ အေးဆေးလှသည်။ သူကပဲ စကားစပြောတော့သည်။

“အတက်နဲ့အဆင်းဆိုတာ လမ်းခုလတ်မှာသာ ခဏတွေကြတာပဲ။ ကြာသွားလေ ဝေးသွားလေပဲပေါ့ အနင်းရယ်။ ခုလိုအချိန်မှာ အနင်းနဲ့တွေ့ရတော့ အနင်းက ဝမ်းနည်းနေမှာပဲ။ တကယ်ဆိုတော့ အမှန်တရားက ခုမှတွေ့တာ”

သူသည် ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ပြောနေရာမှ သူ့လက်ပေါ်ရှိ ပိတောက်ပွင့်တွေကို ချေပစ်နေသည်။

သူသည် ငယ်စဉ်က ကျွန်မသူငယ်ချင်းများထဲတွင် အတော်လှပခဲ့သည်။ ယခုသူသည် အရွယ်ရင့်ခြင်းမှလွှဲ၍ ငယ်ငယ်ကအတူ အတိုင်းပင် ကျန်ရစ်သေးသည်။ လူကတော့ ပို၍ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကိုယ်လည်း ဘာမှမသိဘူး။ လက်ထပ်တာပဲသိတယ်။ ဒါတောင် သူငယ်ချင်းတွေက ပြောလိုသိတာ။ ခုတစ်နှစ်လောက်ရှိပြီပေါ့နော်။ လာပြန်တော့လည်း ဘာဖြစ်တာလည်း မမြဲသွေးရယ်”

ကျွန်မစကားကို သူသေချာစွာ နားထောင်ရာမှပြုံး၍နေတော့သည်။

“ခုတော့ ကိုယ်အတိတ်ကို ပြန်ဖွင့်ရလိမ့်မယ် အနင်း။ မင်းတို့ ၁၀-တန်းအောင်ပြီး ခွဲလာကတည်းက ကိုယ်ရန်ကုန်ကို လွှင့်လာခဲ့တယ်။ ၁၀-တန်းမှာ နေခဲ့ရတုန်းကလည်း အနင်းအသိပဲ။ ကိုယ်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝဟာ အတော်ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲတစ်ခါအောင်ရင် ကြိုးသာကြိုးစားရတယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကြီးက ကြောက်စရာ။ ကိုယ်တို့မိသားစုနဲ့ဆိုရင် ရန်ကုန်ဒဏ်နဲ့ မနဲ့ပဲလို့ခံရတယ်။ ဒီကြားက ကိုယ့်အမေက အိုလှပြီ။ သူက ဘယ်လောက်ပဲ လောကကို ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် စိတ်ဓာတ်သွင်းပေးပေမယ့် ကိုယ်က လူပဲ။ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ”

သူသည် သူ့စကားများကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်၍ “ကိုယ်ဟာ ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ဟိုမွေးကတည်းက သိပ်ဆင်းရဲပြီး ရက်စက်တဲ့ လူတွေလက်ထဲရောက်နေတဲ့ ကလေးလိုပဲ။ ရယ်စရာမြူပေမယ့် မရယ်တော့ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ပျော်စရာဆိုတာ ဘာမှမတွေ့တော့။ လူကသေနေတယ် အနင်း”

“ဘာ သေနေတယ်”

ကျွန်မသည် သူ့စကားကို နားမလည်လိုက်ပါ။

“အေးအေး သေတယ်ဆိုပါတော့။ ဘာကြောင့်မှ စိတ်ကို ပျော်လို့မရဘူး။ ပျော်စရာတွေဆိုလည်း သိခွင့်မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်အနားမှာ စာရေးမအဖော်လေးတွေ ရယ်မောသွားတာများပြင်ရင်

ကိုယ်ဖြင့်ကြောင်နေတယ်။ သူတို့လိုလည်း ရယ်ချင်ပါတယ်။ လွတ်လပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဟာအိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြီး ညဘက်ကျ စက်ပန်းထိုးအလုပ် လုပ်ရသေးတယ်။ မောင်လေးတွေ ကျောင်းစရိတ် ကိုယ့်အမေရဲ့ဆေးဖိုးဝါးခန့်ဟာ ကိုယ့်အဖို့မလည်နိုင်ဘူး။ လခက ၁၀၀/-ကျော်ကျော်ကိုး”

သူမသည် မျက်လုံးများကို မှေး၍နေလိုက်ရင်း အဓိပ္ပာယ် မဲ့စွာရယ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမ၏ရယ်ပုံမှာ လုံးဝအရသာ မပါလှပါ။ သူပြောသည့် “သေနေသည်” ဆိုသော စကားကို သူ့အမူ အရောက် သရုပ်ဖော်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ပြိုင်နက် ဆိုပါတော့ ကိုယ့်တို့နေရတဲ့ အိမ်ရဲ့ ကျန်းမာရေး မညီညွတ်မှုကြောင့် ကိုယ့်အမေနဲ့ မောင်လေးတစ် ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတယ်။ ကျန်တဲ့ မောင်လေး ၂-ယောက်နဲ့ ကိုယ်ပဲလိမ့်နေတာပေါ့။ ကြွေးလဲတင်၊ လူလဲဖား သွားတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလဲအောင် အတော်တင်းထားပေမယ့် ကိုယ်လည်းမတ်တတ်နာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ကိုယ်ကြီးစား ပြီးရုံးတက်ပေမယ့် လမ်းမှာအန်နေတာဟာ တစ်နာရီလုံးလုံး ရုံးတက် နောက်ကျသွားတယ်။ ကိုယ်လည်း အားတင်းပြီး ရုံးခန်းဝလည်းရောက် ရော ရုံးအုပ်နဲ့တိုးတော့ အဆူခံရတာပေါ့။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကသိပ်ဝမ်းနည်းနေတဲ့လူဆိုတော့ အခန်းပြင် ခဏထွက်ပြီး ကျူကျူပါအောင် ငိုမိတာပဲ။ ရုံးအုပ်လည်း ဘာမျှမပြော တော့ဘူး။ တော်ကြာတော့ “ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ မမြဲသွေးလို့”

ဆိုတဲ့ အသံကိုကြားတော့ ကိုယ်မော့ကြည့်မိတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူ လဲသိလား။ အတွင်းဝန် ဦးအောင်မြင့်ရယ်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကြောင်နေတာပေါ့။ သူ့အခန်းကို လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ ခေါ်တာနဲ့ ကိုယ်လည်းလိုက်သွားတယ်။ ဟိုကျသူက ကိုယ့်အကြောင်း ကို အကုန်မေးလိုက်တာပဲ”

မမြဲသွေးသည် အားတက်ဖွယ်များကို တွေ့ခဲ့ရသော အတိတ် တွက်ကို ကြိုးစား၍ဖော်နေသည်။

“ကိုယ်လည်း ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ ဒီတစ်ခါပဲ ကိုယ့်ကိုစွဲ ကို ဂရုတစိုက်မေးမယ့်သူရှိတော့ အကုန်လုံးပဲ ပြောပြလိုက်တော့ သူ့နောက်ဆုံး ဘာပြောလဲသိလား”

ကျွန်မသည် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို လက်ထပ်ပါတဲ့”

“ဟင်”

“အေး သူ့ကို လက်ထပ်ပါတဲ့။ ကိုယ်လည်း စဉ်းစားပြီး ၆-လကြာတော့ သူ့ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တယ်”

ကျွန်မသည် အတော်ပဲဝမ်းသာလိုက်သည်။ သူကတော့ ဆူးခြားသော မျက်နှာအမူအရာနှင့်ပင် ကျွန်မကို စေ့စေ့ကြည့်ရာမှ-

“အနှင်း ဘယ်လိုလဲဟင်။ ကိုယ့်လောက် ဆင်းရဲတဲ့ နိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အတွင်းဝန်တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ် လိုက်တော့၊ ဟင်...ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဦးအောင်မြင့်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တလည်းကောင်းတယ်။ မိန်းမရောဂါလည်းကောင်းတယ်။ ကိုယ့်လည်း သိပ်အလိုလိုက်တာပဲ။ သူတက်သမျှပါတီတွေနဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ ကိုယ့်ကို အမြဲခေါ်တယ်။ သူက လူထူထူများများနဲ့ဆိုပါတော့ အလွန်ပျော်တတ်တယ်။ ကိုယ်ကသေနေတာအနှင်။ အဲဒီလူတွေထဲ တိုးလို့မရဘူး။ ယုံလား။ ပွဲတွေထဲမှာဆို ကိုယ်သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့တယ်။ ကိုယ်ကပြဇာတ်တွေ ပါတီတွေ တစ်ထောင်လောက်ထက် ဟောဒီပီတောက်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေရတာလောက် အရသာမရှိဘူး။ အို ကိုယ်ဟာ မပျော်တတ်တော့ဘူးယုံလား။”

“ဝတ္ထုတွေ ဖတ်တာတောင်မှာ သူကတင့်တယ်တို့လို ခပ်ရွှေလေးတွေနဲ့ အချစ်သရုပ်ဖော်ရာမှ ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးခြယ်သွားတဲ့ စာပေမျိုးကိုမှ သဘောကျတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဟုတ်တာမဟုတ်တာထက် စာလုံးလေးတွေ နုနုလှလှနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတဲ့ အရာတာရာတို့ ဗန်းမော်တင်အောင်တို့လို စာရေးဆရာရေးတဲ့ စာပေလေးသာသဘောကျခဲ့တယ်။ ဘာပဲပြော နေနေ၊ သူတို့ရေးတဲ့စာပေတွေက သရုပ်ဖော်လိုက်ရင် ကောလိပ်က ပရော်ဖက်ဆာကြီးတွေနဲ့ ဂါဝန်ဝတ်ကျောင်းသူလေးတွေကို သရုပ်ဖော်လေ့မရှိတော့ဘဲ ဘဝတစ်ခုပဲ ပြေးပုန်းပြီး စိတ်ကူးတော့အတော်ယဉ်လို့ ကောင်းတယ်။ ဝတ္ထုဖတ်တာကအစ တောင်သဘောကွဲနေတဲ့ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မတူလိုက်တာဟာ မတူသမျှ လုံးဝမတူတော့ဘူး။ သူကလောကကို ခုမှပျော်ချင်တုန်း ရွှင်ချင်တုန်းအတက်။ ကိုယ်ကလောကကို သိပ်စိတ်ပျက်တယ်။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ရယ်လို့မရတော့ဘူး။ လောကမှာ အဆင်းဖြစ်နေပြီ

“ကိုယ်အမှားတွေပါပဲကွယ်။ ကိုယ်သူနဲ့ လိုက်ကြည့်ပါတယ်။ တစ်ခွဲတွေ ပြဇာတ်တွေ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အောင်အင်းလို့မရဘူး။ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ မြန်မြန်ပြန်ချင်တော့ ဒီပွဲတွေသွားတိုင်း သူ့ကိုယ်နဲ့ ခုန်ဖြစ်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုသနားလာတယ်။ ကိုယ်သည်းမခံနိုင်တာတွေကြောင့် သူ့ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေတာ ကိုယ်သိလာတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ခုလိုမိုးမိုင်းထဲမှာ ပီတောက်ခက်ကြီးဝင်းနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ အတော်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးလေ။ သူနဲ့ဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်တိုးလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်အမှန်သိလာတယ်။ ခုတော့ ကိုယ်လည်းရဲရဲရင့်ရင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်သူ့ကိုခွဲတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုယ်ပြောလိုက်တယ်”

“ဘာ မမြဲသွေးက စပြောတယ်”

ကျွန်မသည် အတော်အံ့သြစွာ မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ကပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ခုလည်း ဒီညနေ သူပြန်လာပြီးလို့ ကိစ္စတွေပြီးရင် ကိုယ်လည်းစစ်ကိုင်း တောင်ရိုးကို သွားတော့မယ်”

“ဟင် ဒီလိုဆို မမြဲသွေး မောင်လေးနှစ်ယောက်ကော”

“သူတို့ကိုလည်း ဘဝအမှန်ကို ကိုယ်ပြောပြတယ်။ သူတို့လည်း ကိုရင်ဝတ်ဖို့ သဘောတူကြလို့ စိတ်ချမ်းမြေ့”

“အို သုံးယောက်စလုံး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာနေတော့မယ်”

မမြသွေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ လုံးဝမထူးဆန်းသော ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် အကြောင်းလောက် ပြောနေသလို အေးစက်စက်နိုင်လှသည်။ ကျွန်မ အဖို့မှာမူ အလွန်ပင် အံ့သြ၍ထူးဆန်းနေသည်။

“အမှန်တော့ အနင်း ဘဝဆိုတာ ကိုယ်တစ်ခါက ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့စာပိုဒ်ကလေးလို့ပဲ။ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သီဟိုဠ်က မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုထဲမှာ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တယ်။ လူ့ဘဝမှာ သေခြင်းတရားကအစဉ်ကပ်နေသတဲ့။ တစ်ဖက်က ဆင်နိုင်းကြီးဟာ သူ့ကိုမြင်သွားရင် လူ့ဘဝဟာဆုံးရမယ် အမှန်ပဲ။ အဲဒီလူဟာလည်း လက်တစ်ဖက်က ဆူးတွေနဲ့သစ်ပင်နွယ်ကို တွယ်ထားရတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ပျားအုံကြီးကို ကိုင်ထားရတယ်။ ဒါကလွတ်ကျသွားရင်လည်း အောက်ကမြေဆိုးမြေဟောက်တွင်းထဲကျပြီး သူ့သေသွားမှာအမှန်ပဲ။ ဒါလောက်နီးစပ်နေတဲ့ သေခြင်းတရားတွေ ကြားထဲက ပျားအုံက တစက်စက်ကျနေတဲ့ ပျားရေရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့အရသာကို ခံစားရင်းပျော်နေနိုင်တယ် အနင်းကိုယ်တော့ ဒီပျားရေရဲ့အရသာလေးကို ခံစားပြီးမပျော်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မသည် သူ့စကားများကို နားမလည်တစ်ချက်နားလည်တစ်ချက်နှင့် နားထောင်နေမိသည်။

သူသည် တကယ်ပဲ ဘဝကိုရွံ့မုန်းသွားပြီလား။ လောကီမှာ သူ့သေနေပြီဆိုသည်မှာ မှန်မနေသလား။ ကျွန်မဝေးကွေးနေဆဲမှာပင် မိုးညိုများကြားမှ မိုးပေါက်များရွာကျလာ၍ သူနှင့်ကျွန်မ ပိတောက်ပင်ခြေမှ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုနေ့သည် သူနှင့်ကိုအောင်မြင်

အတွက်နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မအတွေးမှာ ရှေ့ကကား၏ အော်သံကြောင့် ရပ်သွားတော့သည်။ ကျွန်မရှေ့မှာ ဦးအောင်မြင်ရှိသေးသည်။ သူတို့သည် နျော်နေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဦးအောင်မြင်၏ ပြုံးချိုနှင်လန်းသော အမူအရာများကြားမှပင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝယ် တရားအားထုတ်နေမည်ဖြစ်သော မမြသွေးကို မြင်ယောင်မိသည်။

“အတက်နဲ့အဆင်းဆိုတာ လမ်းခုလတ်မှာသာ ခဏတွေကြမှာပဲ။ ကြာသွားလေ ဝေးလေပဲပေါ့ အနင်းရယ်”

သူ့ရေရွတ်ခဲ့သလိုပင် ယခုလည်း သူနှင့်ဦးအောင်မြင်မှာ ထုံးစံမနီးစပ်နိုင်တော့ပါ။

ကြာသွားလေ ဝေးလေဖြစ်ကြမည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

၁၉၅၂၊ ဧပြီလ

မမြင်နိုင်သောအရာ

ခရီးထွက်ခြင်းအားဖြင့် မမြင်နိုင်သောအရာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရှိခဲ့ပြန်လေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ် ပြီလတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချင်းတွင်းမြစ်ကို စုန်ဆင်း၍ လာခဲ့သည်။ ချင်းတွင်းသည် ကွေ့ကောက်၏။ ရေစီးသန်၏။ ကမ်းပါးသည်စောက်၏။ သို့သော် မြင်ကွင်းများသည်လှပလေသည်။

ကျောက်ကမ်းပါးအထက်တွင် စိတ်ကူးကောင်းသူသည် ဘုရားဖြူဖြူကိုတည်ရစ်ခဲ့၏။ မြစ်ကိုကွေ့၍ သင်္ဘောကရွှေသွားတိုင်း ဘုရားစေတီဖြူဖြူသည် ကျောက်ကမ်းယံထက်တွင် လည်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကမ်းပါးတို့သည် ပြေပြေလျော့

သဲသောင်ပြင်သည် မြစ်လယ်သို့ ထိတွေ့လာသည်။ သောင်ပြင် သည် အရောင်လက်လက်ထ၍ လေကလည် ပူပြင်းလှသည်။ ရေပေါ်တွင် ခရီးသွားလာနေရသော်လည်း အတွေ့သည် သဲကန္တာရနှင့်တူပေသည်။ သို့သော် ကမ်းပါးရှိအလှအပများသည် ပျင်းရိသွေ့ခြောက်သော ဤလမ်းခရီးကို စိုပြည်သာယာစေပေသည်။

သင်္ဘောခန်းထဲတွင် အိပ်စက်နားနေရခြင်းသည်လည်း နားရာမရောက်ပေ။ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျ၍ မောဟိုက်လွန်းသောကြောင့် အပြင်သို့အမြဲထွက်နေရ၏။

မော်လိုက်တွင် သင်္ဘောရပ်နားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘေးတိုက်အခန်းတွင် ခရီးသည်တစ်ဦးတက်၍ လာပြန်သည်။ ခရီးသည်သည် အကိုးအိုလူကံထံတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မလို ငယ်ရွယ်သူနှင့်စကားမှ ဆုံနိုင်ပါမည်လားဟူ၍ ကျွန်ုပ်မကတော့ တောပူပင်မိလေသည်။ သူသည် အသက် ၆၀ နီးပါးခန့်ရှိပုံ ရသော်လည်း အသားအရေမှာ စိုပြည်လတ်ဆတ်၍ ဗိုက်အနည်းငယ် ရွှဲရုံဝ၍နေလေသည်။

မျက်နှာသည် အိုကြောင်းများ ရှက်သမ်း၍နေသော်လည်း ပြည့်တင်း၍နေပေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ဖော်ရွေဟန်ပေမယ့် ချက်လုံးများကမူ အရောင်မွဲမွဲနီလွန်းသည်ဟု ထင်ပေသည်။ သို့သော် တစ်ညတွင်မူ သူ့မျက်လုံးများသည် ကောင်းမွန်စွာ မြင်ရသေးကြောင်းကို သူကစတင်၍ စကားပြောလာသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အဘတို့ စကားပြောနေချိန်တွင် မြစ်သည်လှပစွာ ဆွေရစ်၍ နေပုံရလေသည်။ နေရောင်သည် ဖျော့သွား၍ သူ၏နဖျော့

သော ပဝါနနှင့်ချေပြင်ကို လွှမ်းခြုံ၍ထားလေသည်။ လှိုင်းလေတို့သည်လည်း နေခြည်မျှင်ဖြင့် ရက်လုပ်သော ပဝါပီးကို ထိနမ်းကြ၏။ အေးစပြုလာသော လေများကလည်း လှိုင်းလေတို့ဖြင့် တိုထိကစားကြသည်။ ကမ်းပါးကြီးများသည်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အစိမ်းရောင်သန်းလာ၍ ထန်းပင်အုပ်တို့နှင့် တောတန်းတို့ကို မြင်၍လာရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်သွေ့ခြောက်လွန်းသော အပူပိုင်းကိုကျော်လွန်လာဟန်ရှိလေသည်။

သဘောသည် မြစ်အကွေ့တစ်ခုကို ကျော်လိုက်လျှင် ကျောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို သွားကနဲမြင်ရပါသည်။

ကမ်းပါးထိပ်တွင် တစ်ဆူတည်းသောစေတီသည် ကျလှဆဲဆဲနေရောင်အောက်တွင် သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိ၍နေပေသည်။ သဘောပေါ်မှကြည့်လိုက်လျှင် စေတီအဖြူနောက်ခံသည် ပြာသောကောင်းကင်ဖြစ်၍ စေတီ၏ရှုခင်းမှာ သာလွန်ပြတ်သား တင့်တယ်လှပေသည်။

“များသောအားဖြင့်ဆိုရင် အဘ-အညာဖြစ်ရိုးတစ် လျှောက်ကမ်းပါးထိပ်တွေမှာ ဘုရားတည်ထားကြတယ်နော်။ တည်သူတွေရဲ့ စိတ်ကူးတော့မသိဘူး။ ခရီးသွားသူတွေအဖို့တော့ အတော်ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်နော်”

အဘသည် မျက်ခုံးရှုံ့၍ စေတီကျန်ရှိရစ်သော သဘောနောက်ဘက်ကုန်းဆီသို့ မျှော်၍ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အေးပါကွယ်။ စိတ်ကူးလေးတွေပေါ့။ စိတ်ကူးလေးတွေက သိပ်မဆိုးပါဘူး။ များသောအားဖြင့်တော့ စေတီတွေရဲ့ဘွဲ့ဟာ လွှမ်းစေတီတို့ ဆင်ဖြူရှင်တို့ များတာပဲ”

“လွှမ်းစေတီလို ဘွဲ့ပေးတာဟာ လွှမ်းတဲ့အထိမ်းအမှတ်ပေါ့နော်။ ဆင်ဖြူရှင်ကတော့ ဘုန်းတန်ခိုးရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ထင်ကယ်အဘ”

“ကျွန်မသည် တကယ်ပင် အမျိုးတော်နေသော အဘလိုသူအား ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးလိုက်၏။ အဘသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မှီ၍ထိုင်ရင်း ဆေးတံကိုခဲနေပြန်သည်။

“ဟုတ်ပေလိမ့်မပေါ့။ မိန်းကလေးရဲ့။ တို့များမမာဆိုတာ သူတို့ရဲ့စိတ်မှာဖြစ်ပေါ်ရာကို အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုခုလုပ် လုပ်ထားတတ်ကြတာပဲ။ ဘုန်းတော်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လွှမ်းလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုအထိမ်းအမှတ် လုပ်လို့ရတာဟာ တော်တာပေါ့။ တချို့တိစ္ဆေတွေကြတော့ ဘာနဲ့မှလည်း ကိုယ်စားရည်ပြီး အထိမ်းအမှတ်လုပ်လို့မရဘူး”

“ဘယ်လိုအဘရဲ့။ အဘစကားနယ် ကောင်းလိုက်တာနော်”

ကျွန်မသည် စာရေးသူပီပီ အဘစကားလုံးများ ရွေးပုံကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျ၍သွား၏။

“တချို့အရာတွေဟာ ဘာနဲ့မှကိုယ်စားရည်မရဘူး”

ကျွန်မသည် ထပ်၍ရွတ်ဆိုပေမယ့် အဘစကားလုံးများနှင့်ထပ်တူကျ၍မသွားပေ။

“အဘတွေ့လာတာလဲကြာပြီ။ အဘအခု အသက် (၆၀)နီး နေပြီ။ အဲဒါကိုများ တစ်ခုခုအမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့လေ ပုံဖော်နိုင်လေမလားလို့၊ စဉ်းစားခဲ့တာပဲ။ အေး ဆံပင်တွေသာ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းဖြူလာတယ် အဲဒါကို တွေးလို့မရဘူး”

“အဲဒါ ဆိုတာဘာလဲ အဘ”

အဘသည် ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်မကိုမမြင် အတိတ်တစ်ခုကို ကျက်စားနေဟန်ရှိပေသည်။

“အဲဒါ” အကြောင်းကို အဘပြောပြသော အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဝတ္ထုအဖြစ် အဘစကားလုံးများကိုပြောင်း၍ပြောင်း၍ ပစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် နေလုံးသည်ကွယ်ပျောက်၍ အနောက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် အလင်းရောင်သာ ရေးရေးမျှကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

“သခင်မကို သူတို့တွေ့ချင်လို့ပါ”

မမယ်ရာသည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်ပြီး အခန်းဝမှနေ၍ပြောလေသည်။

သခင်မသည် သူ၏ကော့ဝန်းသော မျက်တောင်များကိုသ၍ နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

“မယ်ရာ”

“ဖုရား”

သခင်မကခေါ်တိုင်း မမယ်ရာသည် ဖုရားထူးရ၏။ မမယ်ရာသည် သခင်မထက် အသက်လည်းငယ်ပေသည်။ ရုပ်လည်းဆိုးပေသည်။ ဂုဏ်ကလည်းမဲ့ပေသည်။

“မယ်ရာ သူတို့အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ငါးယောက်ပါ ဖုရား”

သခင်မသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မှန်ကိုကြည့်ကာ လက်ထဲမှ သွားပွတ်တံကို ပစ်ချလိုက်၏။

“သူတို့အားလုံး ကတော်တွေပဲ မို့လား”

“လေးယောက်ကသာ ကတော်ပါ။ တစ်ယောက်ကတော့ မြေပိုင်ရှင် ဦးလူဖေသမီးလို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား”

“အေးပေါ့။ ဦးလူဖေသမီးက ဖေဖေကြီးဆီ လယ်တွေ ခေါင်ထားတာ အတိုးလျော့ဖို့ လာပြောမယ်။ ဟိုကတော်တွေက သူတို့လင်တွေရာထူးတက်ဖို့ တိုင်းမင်းကြီးဆီမှာ ပြောခိုင်းမလို့ပါ။ ထို့ အားလုံး အားလုံး တစ်ယောက်မှကောင်းတဲ့ ကောင်မတွေ မဟုတ်ဖူး”

သခင်မသည် အခန်းထဲမှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထွက်သွားသောအခါတွင် မယ်ရာသည် သက်ပြင်းချ၍ငေးနေမိ၏။ သခင်မ ခြေချသွားသော နေရာတို့တွင် အကယ်၍သာ ကြာပန်းများချထားပါက မီးသ၍တောက်မတတ် သခင်မ၏ခြေနှင်းပုံသည် ပြင်းထန်လှပေသည်။

“သခင်မလေးအတွက် လက်ဆောင်ကို ကုန်သည်ကြီး ဦးအောင်ဇံက ပို့လိုက်ပါတယ်”

သခင်မသည် ကြက်တူရွေးကို အစာကျွေးရာမှ မယ်ရာကို ထုန်းကြည့်လိုက်၏။ မယ်ရာ၏ လက်တွင်ပိုးနှင့်ကတ္တီပါစတို့မှာ အိန္ဒိယကျွန်း အရောင်ကလည်း တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ၍နေပေသည်။

သခင်မသည် လက်ဆောင်များကိုမြင်လျှင် မျက်လုံးမှာ တစ်လက်လက် တောက်ပလာကာ မယ်ရာရှိရာသို့ လျှောက်၍လာ၏။ ပိုးစများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း အားမရသလို မယူလိုက်၏။

“ဦးအောင်ဇံက ပို့လိုက်တာ”

“မှန်ပါ။ အခု သူ့အောက် ဧည့်ခန်းမှာ ခိုပါတယ်။ သခင်မကို သူ့သမီးရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို ဖိတ်ချင်လို့တဲ့။ ဖေဖေကြီးကိုလည်း ဆုံးမ စကားပြောဖို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်”

သခင်မသည် ပိုးစများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

“ငါ့အဖေလို ချမ်းသာတာ ဒီမြို့မပြောနဲ့ မြန်မာတစ်ပြည် လုံးတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဖေမှာ ရွှေတွေအများကြီး၊ ငွေတွေ ကလည်း သောက်သောက်လဲ၊ မြေကြီးတွေကလည်း ပြည့်လို့၊ ဒီတော့ ဘယ်အရာရှိဖြစ်ဖြစ် အဖေကို ဦးညွတ်ရတယ်။ ဖေဖေကြီးရဲ့ ဂုဏ်တွေ ပစ္စည်းတွေကြောင့် တစ်မြို့လုံးက ငါ့ကိုဦးညွတ်တာ၊ လူတွေကလည်း ဒီငွေတွေ ဂုဏ်တွေကြောင့် ငါ့ကိုပေါင်းတာ မယ်ရာရဲ့သိလား”

“လူတိုင်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဖူး ဗုရား”

မယ်ရာသည် ခေါင်းကိုင့်၍ ပြော၏။ သခင်မသည် သူ့ အဖြေကို နှစ်သက်ဟန်မတူပေ။

သူသည် ကိုယ်ကိုရှိ၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ သခင်မ၏ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပမည့်ရက်မှာ နီးကပ်၍လာလေ

သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သခင်မထံသို့ ပို့သော လက်ဆောင်များမှာ မွေးနေ့ပွဲမတိုင်ခင်ပင် သီးသန့်အခန်း တစ်ခုဖြင့် ပြည့်လှလှဖြစ်၍ လာလေသည်။ သူ့ဌေးကြီးတို့နေရာသည် အညာဒေသရှိ အရေးပိုင်ရုံးစိုက်ရာ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် ဧည့်သည် အသိအကျွမ်း အဝင်အထွက်မှာလည်း များသည်ထက်များ၍လာ လေသည်။

မယ်ရာသည် သူနှင့်သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်များကိုမအားမလပ် အောင် လုပ်နေရ၍ သခင်မ၏လက်ဆောင်များကိုပင် မကြည့်အားပေ။ သူ့ဌေးကြီးသည် မိဘဆိုးသမီးမို့ စိတ်ကျေနပ်သလိုလုပ်ရန် အလို လိုက်၍ထားပေသည်။

မွေးနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်တွင်မူ သခင်မအခန်းထဲမှ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာနှင့် ထွက်၍လာလေသည်။ မယ်ရာသည် လေကားဝမှ ထိုမိန်းမအား လှမ်း၍မြင်လိုက်လေသည်။

“မင်းကတော် ပြန်တော့မလို့လား။ ညအထိနေပါအုံး။ သခင်မ လေးမွေးနေ့ပွဲကို ကြိုတင်လာရောက်ကူညီတဲ့ လူတွေကို ညကျရင် ကြာဆန်နဲ့ ဘဲသားဟင်းချုံတိုက်ဖို့ ဖေဖေကြီးက ပြောထားပါတယ်”

အဒေါ်ကြီးသည် မမယ်ရာကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်နှာမှာ အို၍ လာသည်။

“ညအထိလည်း မနေပါရစေနဲ့။ ဘယ်တော့မှလည်း ဒီအိမ်ကို လောတော့ဘူး”

“အလို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မမယ်ရာသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် မင်းကတော်နားသို့ ကပ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ညည်းတို့သခင်မက ကျုပ်ကိုထာဘီချုပ် ခိုင်းတယ်။ ဖိနပ်တိုက်ခိုင်းတယ်။ ကျုပ်ဟာ အသက်(၅၀) နားနီးလာပြီ။ ညည်းသခင်မနဲ့ အသက်နှစ်ဆလောက်ကွာတယ်။ ကူညီချင်လို့ စေတနာနဲ့လာပေမယ့် ဒီအလုပ်မျိုးတော့ လုပ်ခိုင်းဖို့ မသင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပေးခဲ့ပါတယ်”

ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြော၍ မိန်းမကြီးသည် လှေကားမှဆင်း၍ သွားလေသည်။ မမယ်ရာသည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးဖို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ကိုသော်လည်းကောင်း သတိမရနိုင်ပဲ ကြက်သေသေ၍ နေလေသည်။

သူသည် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်ရင်း သူ့သခင်မ အခန်းသို့ လျှောက်၍လာလေသည်။

အခန်းထဲတွင် မြို့ပေါ်ရှိ မျက်နှာဖုံးများ၊ အရာရှိသမီးဇနီးတို့သည် သခင်မလေး၏ ဝေယျာဝစ္စများကိုလုပ်လျက်ရှိ၏။ တချို့ကမူ မွေးနေ့တွင်ဝတ်ရန် ချုပ်ပြီးစအဝတ်မှ ကျန်ရှိနေသော အပ်ချည်စများကို ကိုက်ဖြတ်လျက်ရှိ၏။ တချို့က ပန်းခိုင်များကို ခိုင်၍နေကြသည်။ မိန်းမဖော် သုံးလေးဦးမှာမူ သခင်မအနားတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သခင်မလေး ပျော်ရွှင်အောင် ရယ်မောစရာစကားများကို ပြော၍နေကြသည်။

မမယ်ရာသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်၍ကြည့်လိုက်၏။ ရေခဲခန်းဝတွင် သခင်မွေးရောင်ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ်တစ်ရံကို တောက်တောက်ပပတွေ့ရ၏။

“မယ်ရာ အဲဒီဖိနပ်သိမ်းလိုက်စမ်း။ ဟို အအိုကောင်မကြီးက တိုက်ပြီးမသိမ်းခဲ့ဘူး”

မမယ်ရာသည် ကြက်သီးများ ဖြန်းဖြန်းထ၍သွားလေသည်။

ထိုနေ့ညသည် သခင်မ၏ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပပြီး သွားသော ညဖြစ်လေသည်။ သခင်မလေးသည်လည်း တစ်နေ့လုံး ဧည့်ခံခဲ့ရ၍ နွမ်းလျလွန်းသောကြောင့် အိပ်ခန်းတွင် အနားယူနေချိန် ဖြစ်ပေတည်း။

မမယ်ရာ သခင်မအခန်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာဝင်၍လာ၏။

“မယ်ရာ အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးပလား”

“မှန်ပါ။ ပြီးပါပြီ”

“ငါ့ခြေသလုံးကို လာနှိပ်စမ်း”

မမယ်ရာသည် အိပ်ရာဘေးတွင်ထိုင်၍ ခြေသလုံးကိုဆုပ် နယ်နေလေသည်။

“ဒါနဲ့ ဟို အအိုမကြီးကို ဧည့်ခံပွဲမှာ ငါမတွေ့ပါဘူး”

“မင်းကတော် ဒေါ်ငွေတင်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ စိတ်ထင်တော့ ဒေါ်ငွေတင်ဟာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရှာတယ်ထင်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့က လူငယ်တွေ၊ ကတော်လေးတွေရှေ့မှာ သူ့ကိုမမက ဖိနပ်တိုက်ခိုင်းတာ နည်းနည်း အရှုပ်အယှက် သယ်ထင်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား မိမယ်ရာရယ်၊ နင်က လူပါးဝလိုက်တာ။ သူတို့က ငါ့ရဲ့ဂုဏ်တွေ၊ ပိုက်ဆံတွေကြောင့် ငါ့ဆီ လာတာ။ ငါ့ခိုင်းချင်တာခိုင်းမယ်၊ သူတို့ကလည်း ဆန်ပေးလို့ဆေး ရတာပါ။ဟယ်။ သူတို့ကိစ္စတွေကျ ငါအားလုံး လုပ်ပေးရတယ် မဟုတ်လား”

“လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးသခင်မ”

“ဘာ”

သခင်မသည် ငေါက်၍မေးလိုက်၏။

“လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ”

“ဒီကားလုံးကို ငါ့ရှေ့မှာ ထပ်ကာထပ်ကာ မပြောနဲ့”

“ဒီလိုပါ သခင်မ၊ တချို့ကလည်း သခင်မရဲ့ ကွယ်လွန် သွားတဲ့အမေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲ စေတနာရှိကြလို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြတာ။ သခင်မလေးကို ချစ်ကြတာပါ။ အခါခပ်သိမ်း ငါ့ကိုခင်မင်ကြ၊ ပြုစုကြတာဟာ ငါ့ဂုဏ်၊ ငါ့ပိုက်ဆံကြောင့်လို့ ထင်ရင်မှားလိမ့်မယ်”

“အောင်မယ် မယ်ရာ။ ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့”

“သခင်မအပေါ် စေတနာရှိလို့ပြောတာပါ။ တကယ်ပဲ ဂုဏ်ပကာသနကြောင့် လာမြှောက်စားတဲ့လူတွေကို သခင်မလေးက ချီးမယ်။ ဒီစိတ်အတိုင်း ထားမယ်ဆိုရင် အရေးမကြီးပါဘူး။ စေတနာ ကြောင့်လာရောက်ကူညီသူတွေကို သခင်မလေးက နှိပ်နှိပ်ချီးချီး ယခုလို လုပ်မယ်ဆိုရင် စိတ်နာစရာဖြစ်ပြီး ဘယ်သူမှ လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အို ဘယ်သူလာလား၊ မလာလား၊ ဂုဏ်နဲ့ပိုက်ဆံအောက်က ဘယ်သူမှမပြေးပါဘူး မယ်ရာ။ ဒီမိန်းမကြီး မိနပ်တိုက်ခိုင်းတာ ညည်း က တလင်ထဲမယားမို့လို့ နာသလား။ သွားစမ်း။ ဒီည ငါ့စိတ်ချမ်း ချမ်းသာသာ အိပ်ချင်တယ်”

သခင်မသည် ခြေထောက်ကိုဆန့်၍ ကန်လိုက်သောကြောင့် မမယ်ရာမှာ အနားမှထ၍သွားရလေသည်။

“လောကမှာ ဂုဏ်နဲ့ငွေရှိလာရင် အာဏာဟာ အလိုလို သက်ရောက်လာတာပဲ။ ဒီကောင်မတွေ ငါ့အဖေကို မပြုစုချင်နေ၊ ငွေနဲ့ဆရာမနှစ်ယောက် ငှားလိုက်ရင် ဒူးနဲ့ပြီးတောင် နေရသေးတယ်”

သခင်မသည် မျက်ထောင့်နီနီနှင့် ကြုံးဝါး၍နေလေသည်။ သခင်မပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ညနေတွင် ဆရာမတစ်ယောက် ညဉ့်အိပ်စောင့်ရန် ဆရာဝန်က လာ၍ပို့လေသည်။

မိုးသည် တမြောက်မြောက်ရွာနေ၍ သူဌေးကြီး အိမ်ခန်းမှာ ပိုမိုတိတ်ဆိတ်သလိုဖြစ်၍ နေပေသည်။ သူဌေးကြီးကလည်း အိပ်ရာ ထက်တွင်လှဲကာ အသက်ကိုပင် ဖြည်းဖြည်းစွာရှုရှုကြည့်၍ နေရလေ သည်။ အနားတွင်မူ ပိုက်ဆံနှင့်ငှားထားရသော ဆရာမတစ်ယောက် စည်းသာ ရှိလေသည်။

“အမှန်တော့ သခင်မလို အိမ်များမှာဆိုရင် နာရေး၊ ဖျားတာ အတွက် အခုလို ပြုစုမယ့်လူတွေမရှိပဲ သွေးခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေ တာဟာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

သူဌေးကြီးအခန်းမှ ထွက်လာသော မမယ်ရာသည် သခင်မ အားပြော၍ပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ။ ပိုက်ဆံနဲ့ငှားရင် ဆရာမတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး။ သူတို့ ဟိုကောင်မတွေလာပြုစုရင် သေးအိုးသွန်ရရင်ပဲ နှာခေါင်းရှုံ့ချင်တယ်”

“သခင်မတောင် မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ခမ်းတွေ က ဘယ်လုပ်ချင်မလဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ့်စေတနာရှိတဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲဒီလူတွေကျတော့လည်း သခင်မက ငါ့ဂုဏ်ကြောင့် ငါ့ကို လာခတာထင်ပြီး သိပ်ချိုးတာကိုး”

“မယ်ရာ နင်ပြောတာတွေဟာ တရားလွန်ပြီ”

“မလွန်ပါဘူး သခင်မ။ တစ်နေ့ကဆိုရင် ဖေဖေကြီးကို လာပြုစုတဲ့ မင်းကတော်မမကြီးကို သခင်မ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းတာ သတိရမှာပေါ့။ ဒါတွေဟာ မလုပ်သင့်ပါဘူး”

“နင်ကအစ လူတွေဟာ ပိုက်ဆံနဲ့ဂုဏ်ကြောင့် ခယနေတာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို ငါမမြင်ချင်ဘူး မယ်ရာ။ ငါ့အိမ်ရိပ်မှာ မြင်ရရင် တော့ နင့်ကိုအသတ်ပဲ”

မယ်ရာသည် သခင်မ အိပ်ခန်းမှ နောက်ဆုတ်၍ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

၃-နှစ်တိုင်တိုင် မိုးလင်းအထိ စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့ရသော သူဌေးကြီးအား မယ်ရာသည် သွား၍ကန်တော့၏။ ပြီးလျှင် သူသည် စာဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသော မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်၍သွား လေသည်။

မယ်ရာနှင့် သူဌေးကြီးအိမ် အဆက်ပြတ်၍ နေသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ လယ်ထွန်ရင်းသော်လည်းကောင်း၊ မျိုးကြ ကောက်စိုက်ရင်းသော်လည်းကောင်း အိမ်ကြီးအကြောင်းကို မယ်ရာက ဆွေးနွေးမိ၏။ ညဉ့်တွင်လည်း သခင်မ၊ ဖေဖေကြီးနှင့် အိမ်ကြီး အကြောင်းကို တစ်လှည့်စီ အိပ်မက်မက်၍ နေတတ်ပေသည်။

နွေဦးပေါက် တစ်နေ့တွင် မယ်ရာသည် မြို့သို့တက်၍ ထာသည်။ မြို့ရောက်လျှင် သူဌေးကြီးဆုံးသည့်အကြောင်းကို ကြားရ လေသည်။ သခင်မက မလာနှင့်ဆိုပေမယ့် မယ်ရာ၏ခြေလှမ်းများ သည် အိမ်ကြီးဘက်သို့ ရှေ့ရှု၍လှမ်းနေပေသည်။

အိမ်ဝင်းဝတွင် ရှုပ်ထွေးနေသော ခြံကြီးကို သူတွေ့ရ၏။ သူ့ရိုစဉ်က ပန်းပွင့်များဝေဆာနေသော ပန်းချီလေးများသည် ယခု အခါတွင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် သွေ့ခြောက်၍နေလေသည်။

အိမ်အဝင်တွင်လည်း ဖုံသုတ်ခုံမရှိဘဲ ခြေရာနှင့်ဖုံများသည် ဆယုကားဝတွင် ရှုပ်ထွေး၍နေပေသည်။ လှေကားလက်ရမ်းများသည် ဘက်နှင့်ပွတ်တိုက်၍ သွားသောနေရာမှာပင် ဖုံများကပ်၍နေပေ သေးသည်။

တစ်အိမ်လုံးသည် ဖရိုဖရဲခိုင်လွန်း၍ သခင်မအိပ်မှဟုတ်ပုံ လေစဟူ၍ မယ်ရာက တွေးမိပေသည်။ အပေါ်သို့တက်၍ သခင်က သခင်မအိပ်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်အထိ လူသံ၊ သူသံ လူရိုက် လူခြည်ကို မတွေ့ရပေ။

သူသည် ညင်သာစွာနင်း၍ သခင်မ အိပ်ခန်းဝတွင်သွား၍ ရပ်သည်။ ခန်းဆီးသည် သူရှိစဉ်က ဖွင့်အစိမ်းရောင်များဖြစ်သော် လည်း နေလောင်၍အရောင်အဆင်းပျက်ကာ ဖွင့်များကို ကွင်း၍ ကွင်း၍ ပိုးများကိုက်ထားလေသည်။

သူသည် ခန်းဆီးကိုမ၍ အခန်းထဲသို့ကြည့်ရင်း ခဏငြိမ် သက်၍ရပ်နေမိသည်။

အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် သခင်မသည် ပက်လက်နေ၍ အသက်ကို အားယူကာ ရှူနေလေသည်။ ချိုင့်ဝင်နေသော ပါးကွက် များမှာ သခင်မဟူ၍ ယုံကြည်ဖို့ခဲယဉ်းလောက်အောင် အရပ်ဆိုး၍ နေလေသည်။

သခင်မအပါးတွင်မူ တစ်ယောက်တည်းသောသူသည် ဆေးဖျော်နေဟန်တူပေသည်။ ထိုသူမှာ သခင်မတစ်ခါက ဖိနပ်တိုက် ခိုင်းသော မင်းကတော် ဒေါ်ငွေတင်ဖြစ်လေသည်။ မမယ်ရာသည် ခြေထောက်များ လှုပ်ရှား၍မရနိုင်အောင်ပင် သူ့စိတ်များသည် အံ့သြ ၍နေပေသည်။

ဒေါ်ငွေတင်သည် ဆေးပန်းကန်လုံးကိုယူ၍ ဆေးခက်များကို သခင်မပါးစပ်ထဲသို့ တစ်စက်စီ လက်ခလယ်နှင့်ချ၍ပေးသည်။ သခင်မ သည် ဆေးကိုလျှာနှင့် သိမ်း၍သိမ်း၍ယူ၏။ ဆေးခက်ကိုချလိုက်တိုင်း

မိန့်ချိုသောရင်အုံမှာ ပြင်းထန်စွာလှုပ် ရှားသလိုထင်ရ၏။ ဆေးတိုက် ငြီးလျှင် မင်းကတော်သည်အဝတ်ဖြူစနှင့် သခင်မနှုတ်ခမ်းကို ယုယစွာ သုတ်၍ပေး၏။ သခင်မသည် မျက်လုံးကိုမှေးကာ ငြိမ်သက်စွာမှိန်း၍ နေလေသည်။

မမယ်ရာသည် အခန်းထဲသို့ ခြေသံမကြားအောင် ဝင်လာ ၏။ ဒေါ်ငွေတင်သည် ဆေးပန်းကန်ကိုကိုင်ရင်း သူ့ကိုမြင်လျှင် ကြက်သေသေ၍နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖြည့်ညင်းစွာ အခန်းပြင်သို့ လျှောက် လာကြလေသည်။ အခန်းအပြင်ဝရံတာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ကြည့်၍နေကြသည်။

“သခင်မလေး ဘယ်တုန်းက မမာနေလဲ”

“ကြာပြီ ကြာပြီ”

“သူဌေးကြီး ဆုံးတုန်းကလား”

“မဟုတ်ဘူး ပစ္စည်းတွေလျှော့မှ”

“ဪ သူတို့ပစ္စည်းတွေ လျှော့ကုန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ရောဂါဖြစ်စက အမျိုးမျိုးကုသေးတယ်လို့

ဆတင်းကြားတယ်။ နောက်တော့ ပြုစုမယ့်သူမှမရှိပဲ”

“ဟင် ဆရာမတွေ ဘာတွေ ခေါ်မကုဘူးလား”

“ဒီဆရာမကို ဘယ်သူပိုက်ဆံပေးမလဲ”

“ပိုက်ဆံ”

မယ်ရာသည် ထိုစကားလုံးလေးကိုထပ်၍ ရွတ်လိုက်မိ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်လည်း သူ့သတင်းတွေကြားပြီး ဒီလိုဖြစ်နေတယ် ဆိုတော့မနေနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့လာပြီး ပြုစုနေတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်နဲ့ စာရင် အခုအတော်သက်သာလာတယ်”

မမယ်ရာသည် မင်းကတော်ကြီး၏ လက်ကိုဆုပ်ရင်း ကြည့်ညှိလေးစားစွာနှင့် ကြည့်၍နေမိသည်။

“ကဲ မမယ်ရာ ခဏလူနာကိုစောင့်နေဦး။ သူ့လုံချည် ဟောင်းတွေကို ဒေါ်ဒေါ်သွားလျှော်ဦးမယ်”

“ဟင် မဖြစ်ဘူးဒေါ်ဒေါ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဒီမှာစောင့်ရစ်။ မယ်ရာ သွားလျှော်ပါမယ်။ မယ်ရာရွာကို မပြန်ဘူး။ သခင်မ နေကောင်းတဲ့ အထိနေမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပေသည်။ သခင်မ၏မျက်လုံးများ ပွင့်နေ၍ သူတို့သည် အနားသို့ကပ်၍သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သခင်မမျက်လုံးများ အားနည်းနေရာမှ ကြည်လင်တောက်ပ၍လာသည်။ မင်းကတော်ကြီး၏ နို့ပန်းကန်ထဲမှ နို့များကိုအစက်ချ၍ သခင်မလေးအား တိုက်ကျွေး၍နေပေသည်။ သခင်မ၏ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ရှိနေသလိုပင် စူးစိုက်ကြည့်နေယင်း နှစ်သိမ့်ဟန်မှာ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်၍လာလေသည်။

အဘသည် သူ၏ “အဲဒါ”အကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ရပ်၍ပစ်လိုက်၏။

“အဘ ပုံကလည်း ဒီတင်ပဲပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီပေါ့။ ပုံကရိုးလွန်းလို့လား”

“အို ရိုးပေမယ့် တစ်မျိုးပဲ။ ဘာဘက စကားစထားလို့ပါ။ ကိုယ်စားပြုရမယ်ဆို ဘာကိုကိုယ်စားပြုရမှာလဲ”

“ဪ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီသခင်မလေးဟာ နောက်ဆုံး ဘာကို ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ”

ကျွန်မက ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်၏။

“မယ်ရာနဲ့ မင်းကတော်ကြီးရဲ့ စေတနာကို သူနားလည်သွားတယ်။ လောကကြီးမှာ အာဏာ၊ ငွေနဲ့ဂုဏ်တွင်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်သိမ်မွေ့ပြီး မမြင်နိုင်တဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာဆိုတာတွေလည်း ချတစ်ချို့ရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာရှိနေသေးတာကို သခင်မလေးက မြင်သွားတယ်။ အေးကွယ် မြင်တယ်ပဲဆိုပါတော့ ငါ့မြေးရဲ့ အမှန်တော့ အကောင်အထည်လိုက်တော့ မမြင်ရပါဘူး။ သခင်မလေး ကျန်းမာလာတော့ အဲဒီမယ်ရာနဲ့ မင်းကတော်ရဲ့စေတနာကို ဘယ်လိုကိုယ်စားပြုပြီးအထိမ်းအမှတ်လုပ်ရမှန်းမသိဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့နှလုံးသား သဲမှာတော့ အမြဲရှိနေတယ်ကွယ်။ ကဲ အဘအိပ်တော့မယ်”

အဘသည် ရုတ်တရက်ထ၍သွားရာ ကျွန်မမှာ နောက်ထပ် ခွန်းများကို မမေးနိုင်တော့ပေ။ ဤသခင်မအား ခွင့်လွှတ်တတ်

သော မင်းကတော်ကြီးနှင့် သစ္စာရှိသော မမယ်ရာတို့ကို မြင်လိုတွေ့လိုပါ၏။

သို့သော် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးတို့သည် မှောင်အတိကျ၍ သင်္ဘောပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ဘာကိုမျှမမြင်ရတော့ပေ။

၁၉၅၅၊ ဩဂုတ်လ။

တန်ခိုးထော်ရှင်၏ကျလေသောမာန

ဆရာနှင့်ကျွန်မ မတွေ့ရသည့်မှာ အတော်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်ခါတွေ့ကြသည်မှာ ကလေးမြို့တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မတို့သည် တောင်ခြေလမ်းလေးပေါ်တွင် အပျင်းပြေလျှောက်ရင်း စကားပြောကြ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ထင်းရှူးတောများ၏ ပင်ခြေရင်းများထဲသို့ ညနေစောင်းနေခြည်သည် လျော့၍လျော့၍ဝင်ရောက်သွားသည်ကို ကြည့်ရှုစွာကြည့်နေကြ၏။ ထင်းရှူးတောသည် တစ်တောလုံးစိမ်းနေသော်လည်း ပင်ခြေတွင်ရှင်းကာ ရွှေရောင်ဝင်း၍နေပေသည်။

မိုးဦးလေ တစ်ချက်မျှငှေ့လိုက်လျှင် အပင်တိုင်းရှိ သစ်ရွက်အလေးများ ငှေ့ယမ်းလိုက်သောအသံမှာ ကလေးတို့ ရယ်စရာသံလို

ပေါ့ပါးပျံ့လွင့်လွန်းလှပေသည်။ ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် ရေစက်ရေမွှား ကလေးများသည် နေခြည်တန်းများကို ဖြတ်သန်း၍ သစ်ရွက်မျှင်များ ပေါ်မှာ မြေပေါ်သို့ ကျလာကြလေသည်။

အဝေးတွင်လည်း အရှေ့ဘက်တောင်တန်း၏ တောင်ခြေ ပိုင်းကို မိုးငွေ့က လွှမ်းထား၍ တောင်ထွတ်ကိုမူ အနောက်သို့စောင်းစ ပြုနေသော နေခြည်၏ ရွှေအာဖျင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားပေသည်။ ကလေး သည်ကဗျာဆန်၍ ပန်းလေးလိုလှပေသည်။ ပန်းအလှသည် ပူလောင် ခြင်းမရှိသလို ကလေးသည်လည်း ဆိတ်ငြိမ်သည်။ အေးချမ်းသည် သိမ်မွေ့ပေသည်။ ပန်းလေးလိုပင် ဘယာကင်းသောအလှပေတကား။

ရန်ကုန်၏အလှက မိန်းမငယ်လှသလိုပင် မြင်ရသူစိတ်တွင် သာယာကြိုက်နှစ်သက်သည်ထက် တစ်ကိုယ်လုံးမီးမြှိုက် ခံရသလို ပူလောင်သော အတွေ့ကိုလည်း ခံစားရပေသည်။ လှသည်၊ ရှုပ်ပွသည်၊ ပူလောင်သည်မှာ ရန်ကုန်၏အတွေ့ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ဆရာသည် စိတ်တူကြသည့် သူချင်းမို့လှပသော ရှုခင်းတွင် ကြည်နူး၍နေကြပေသည်။ ဆရာနှုတ်ခမ်းမှ သီချင်းတစ်ပုဒ် ကို တိုးတိုးလေး ညည်းသည်ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်မသည် ပို၍ ပျော်ရွှင်လာပေသည်။

ဆရာမိန်းမဆုံးပြီး ဆရာမျက်နှာတွင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်သော အမူအရာကို မတွေ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

“ယခု လို ညနေစောင်းကံတွေရင် မိုးချုပ်လာမှာကို ကြောက် သလိုပဲနော်ဆရာ”

ကျွန်မသည် ဘာမဆိုသူရဲဘောကြောင် အကြောက်လွန် သူဖြစ်၍ လှပသောညနေလေး၏ ကုန်ဆုံးရမည့်ဘဝကို တွေး၍ ကြောက်ရွံ့စွာ ပြောလိုက်၏။

ဆရာကတော့ အပြုံးမပျက်ပေ။

“နတ်ရေးတဲ့ ပန်းချီဆိုတော့ လူရေးတာက ဘယ်မှီလိမ့် မလဲကွယ်။ ဘယ်သူက ရေလုံးရေစက်လေးတွေ နေခြည်ထဲမှာ လှလှပပ လှုပ်ရှားတာကို လူပန်းချီနဲ့ သရုပ်ဖော်နိုင်မလဲ”

ဆရာသည် ကျွန်မပြောသော စကားနှင့်ဘာမျှမပတ်သက် သော အဖြေကို ဖြေလိုက်သည်။

“ဆရာ ဒါဖြင့် ကလေးမှာ ပျော်တာပေါ့နော်”

ဆရာ၏ ညနေခင်းကို မက်မောဟန်ပြောသောစကားကို ကျွန်မသည် လိုက်၍ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ နက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုပြန်မယ်”

“ဟင်”

ဆရာပြန်မည်ဆို၍ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပေ။

“ရန်ကုန်က ရှုပ်သနဲ့ဆရာရယ်။ ဒီမှာတစ်လလောက်နေပါ။ ဆရာစိတ်လည်း အေးချမ်းတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ ဆရာဘယ်လောက် အထီးကျန်လိုက်မလဲ။ ပြုစုမယ့်လူလည်းမရှိဘူး။ အိမ်မှာဆိုရင် ဆရာဇနီးရဲ့ခြေရာ လက်ရာလှုပ်ရှားတာတွေ မြင်ပြီး ဆရာဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ။ တကယ်လို့များ ဆရာမှာ ရည်စူးတဲ့သူ ဒို့ရင်တော့ စိတ်သက်သာစရာရှိတာပေါ့လေ”

ကျွန်မသည် ဆရာကို စွတ်စွတ်၍ စိတ်ထဲရှိသမျှကိုပြောနေပေသည်။ ဆရာနောက်မိန်းမ ယူဖို့မယူဖို့ စဉ်းစားနေသည်လား။ မနေသည်လားကိုလည်း ကျွန်မသိသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဆရာကို ချစ်သောကြောင့် ဘာမဆိုရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆရာကိုပြောရဲပေသည်။

ဆရာသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောရင်း တောင်ခြေတွင်လှဲ၍ထားသော ထင်းရှူးပင်စည်တစ်ခုပေါ်သို့ လျှောက်ကာထိုင်လိုက်၏။ သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်တုတ်ဖျားကို မြေကြီးပေါ်တွင် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လျက်ရှိပေသည်။

“ထိုင်ပါဦးကွဲ့ မခင်ယုရဲ့။ မမောဘူးလား” ကျွန်မသည် သူနှင့်ယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ဆရာ ရန်ကုန်ပြန်လို့ စိတ်ဆင်းရဲမှာမဟုတ်ပါ။ မိန်းကလေးကပူမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းနဲ့ခွဲသွားမှာမို့လို့ မင်းဝမ်းနည်းမယ်ဆိုတာတော့ ဆရာယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာနဲ့ အတူတူနေလို့တော့ မင်းအရေးအသားတွေက တိုးတက်ချင်မှတိုးတက်မှာ။ တကယ်တော့ မင်းဘာသာဖတ်၊ မင်းဘာသာ မပြတ်ရေးနေရင် တိုးလာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ စာရေးလို့ ထူးချွန်တဲ့သူတိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့မွေးပါရမီ ပါပါတယ်ကွယ်”

“ဒါကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝကို ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ စာမကောင်းကောင်း မတတ်ဘဲ။ တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာဆိုတာလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ သူများရေးသားထားတာတွေ လျှောက်ဖတ်ပြီး ပြောအောင်ခဲ့ရတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ချက်မှ အားမရဘူး။ အို ဒါတွေထက် ဆရာကစကားပြောင်းလိုက်ပြန်ပြီ။ ဆရာ ရန်ကုန်ပြန်ရမှာကို စိတ်ချမ်းသာတယ်လား”

ကျွန်မသည် သူ့စခဲ့သောစကားကို မနည်းပြန်ကောက်ရ၏။

“တကယ်တော့ ရန်ကုန်က အသိုက်အဝန်းနဲ့ ကားရယ်၊ ခြံရယ်ရှိတဲ့လူအတွက် ဘုရားသခင်က သတ်သတ်ဖန်ဆင်းထားသလိုပဲ။ ဆရာနေရမှာက တစ်ယောက်တည်း။ ဆရာရပ်ကွက်ကလည်း ပြတ်သိပ်လို့။ သယ်လိုက်ရတဲ့ရေ၊ ပူလိုက်တာကလည်း အလွန်၊ ဆူလိုက်တဲ့လူသံ နံလိုက်တာကလည်းအလွန်ပဲ”

ကျွန်မသည် ဆရာနှင့်တွေ့လျှင် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားကာ ကျွန်မခံစားရသလိုပင် ကျွန်မပြောချလိုက်၏။

“ဆရာက ရန်ကုန်မှာနေပေမယ့် ဆရာကမ္ဘာ ဆရာဖန်ဆင်းနေတာကလား။ သူတို့လူသံ၊ ခွေးသံ၊ အနံ့တွေ၊ အပူတွေဆိုတာ ဆရာကမ္ဘာထဲကိုမှ ဝင်မလာနိုင်ပဲ”

ဆရာသည် အဝေးကိုလှမ်းမျှော်ကာ ခပ်အေးအေးပင်ဆက်၍ ပြောနေ၏။

“ဆရာဟာ တန်ခိုးတော်ရှင်ကြီးပဲ။ ဆရာဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဆရာဟာ လူအမျိုးမျိုး၊ သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၊ သစ်ပင်ပန်းမာလာတောတောင်တွေ၊ အိုလေ တစ်ခါတစ်ခါ နတ်ပန်းချီကိုင်တောင် မှီအောင် ဆရာဖန်ဆင်းခဲ့တာကလား။ ပြီးတော့ ဆရာဇာတ်လိုက်တွေဟာလည်း လောကသားတွေ ဖြစ်လေတော့၊ ဘစ်ခါတလေ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေနဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့အခါမှာလည်း ဆရာက နားခိုင်းလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အားလုံးကိုလက်မြှောက်ပြီး အရှုံးပေးခိုင်းလိုက်

တာပဲ။ ဆရာကြိုက်တာကို ဖန်ဆင်းလို့ရလို့ ဆရာကမ္ဘာမှာဆရာ ပျော်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်။ ဆရာအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

ကျွန်မသည် သူပြောသမျှကို ငေး၍နားထောင်မိ၏။ သူရေး သောဝတ္ထုများထဲတွင် “လဝန်း”နှင့် “တစ်ကိုယ်တော်” ဆိုသော ဝတ္ထုများကိုပို၍ ကြိုက်နှစ်သက်၏။ “လဝန်း”ဝတ္ထုထဲတွင်အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဇာတ်လိုက် မိန်းကလေးသည် လင်ကို လှ၍မယူတတ်ပေ။ သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးသာသော်လည်း လက် လျှောပေးလိုက်ပုံကို ကျွန်မသဘောကျ၏။ “တစ်ကိုယ်တော်”ဝတ္ထုထဲ တွင်အထီးကျန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေ့စလွှ ကြုံသမျှကို အနိုင်တိုက်ပြီးမှ သာသာနာ့ဘောင်ကူးသွားပုံကို ကျွန်မ ကြည်နူး၏။

“ပြီးတော့ ရေးစရာတွေ ဖတ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေး သကွယ်။ ဆရာစာအုပ်ပုံတွေထဲမှာ ခေါင်းမြှုပ်ထားလိုက်ရင် ဆရာအဖို့ အထီးကျန်စရာမလိုပါဘူး။”

ဆရာသည် တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြောနေ၏။

“ဆရာ အသည်းနှလုံးတွေကိုရော အရက်နဲ့စိမ်ထားဦး မှာလား။”

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် သူ့စကားကို ဖြတ်၍မေးလိုက် ၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ မိခင်ယုရေ အိမ်ပြန်ကြအုံးစို့နေကွသွားပြီ”

ဆရာသည် ရှေ့မှအရင်ထဲနှင့်ကာ လျှောက်၍သွား၏။ ကျွန်မ အမေးကိုလည်း မဖြေပေ။ တကယ်ဆိုလျှင် မေးသည်ကိုဖြေဖို့ကောင်း သေးသည်။ သူပြောချင်ရာပြော၍ စကားစကို လက်စသတ်လိုက် ခြင်းကိုမူ ကျွန်မသည် နည်းနည်းမှမကျေနပ်ပေ။ “ငါဖြေချင်မှဖြေ မယ်။ ပြောချင်မှပြောမယ်။ ငါမဖြေကော ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရဦးမှာလဲ” ဆိုသော “ငါတကော” ဟန်ပါသည်ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်ထင်ပေသည်။ နောက်မှငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ဆရာကို အပြစ်အများကြီးတင်မိ၏။ ဒီလိုလုပ်တတ်သည်မှာ ဆရာ၏ပီအေကျင့် ပေပဲလားမသိပေ။ ဘယ်သူက ဘာစကားပြောနေလျှင် သူမထင်လျှင် ထင်သလို စွတ်၍လုပ်တတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဆရာကို ကျွန်မချစ် ပေသည်။ သူ့အမူအရာများကို မကျေနပ်ပေမယ့် သည်းခံနိုင်ပေသည်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်မအချစ်သည် ဆရာအပေါ်တွင် သုဘရဟန်းကြီးက ဘုရားသခင်အား ချစ်သောအချစ်မျိုးနှင့် တူချင်လည်း တူနေပေ လိမ့်မည်။

ဆရာတော်ပုံ ကြိုးစားပုံများကို ကျွန်မအစ်ကိုများတက္ကသိုလ် တွင် နေစဉ်ကတည်းက ကျွန်မတို့မိသားစုကို သတင်းလွှင့်ပြီးဖြစ် ပေသည်။ ဆရာအိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသောဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါများ ကို အစ်ကိုတို့က အိမ်သို့သယ်ယူလာခဲ့ပေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် အင်မတန်ပင် ငယ်ပေသေးသည်။ ဆရာဘာတွေတော်သည်ကို မချီးမွမ်းတတ်၊ မမြတ်နိုးတတ်သေးပေ။

စာပေကို မြတ်နိုးတတ်သော အရွယ်သို့ရောက်လာသောအခါတွင်မူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ဆိတ်သုဉ်း၍ ပျက်စီးလောင် ကျွမ်းစပြုလာသော ကမ္ဘာကို ရင်ဆိုင်လျက် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့် တစ်ခေတ်ကိုတွေး၍ ကိုယ့်ဘာသာဝမ်းနည်းမိ၏။ ဆရာက ကျွန်မတို့ ထက်တစ်ခေတ်စော၍ လူဖြစ်ပေသည်။ ဆရာတစ်ခေတ်သည် ပန်းတိုင်းမပွင့်နိုင်သေးဆိုသော်လည်း တည်ငြိမ်သည်ဟုဆိုရပေမည်။ ဆရာတို့သည် အများကြီးလေ့လာနိုင်၏။ ရှာဖွေစုဆောင်းကြ၏။ ဒါကြောင့် လူတွေတော်ကြ၏။ နိုင်ငံရေးတွင်ရော၊ စာပေဘက်တွင်ရော ထိတ်ထိတ်ကြများ ထွက်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ခေတ်ရောက်သောအခါ သူတို့သည် မီးရှူးတန်ဆောင်ကြီးများ မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ် လာကြသည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်မတို့ခေတ်တွင် ပန်းတိုင်းပွင့်နိုင်သည် ဆိုသော်လည်း ဘာက နှလုံးသားကို စွဲကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားမှန်းမသိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်လည်း အရိပ်ကြီးတစ်ခုခုက အသည်းနှလုံးပေါ်ကို ထိုးကျလွှမ်းမိုး ထားသလို ကြောက်ရွံ့နေတတ်ပေသည်။ များသောအားဖြင့် ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းလုံးလိုလို ယခုခေတ်လို “ရောင်ခြည်သစ်ဦးတို့ဖြူးသောခေတ်” ဟူ၍ သမုတ်ကြသော်လည်း ကျွန်မကမူ ကျွန်မတို့ခေတ်အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိ၏။ အမှန်တော့ နေဝင်စပြုသော ကမ္ဘာကြီးအား ကြည့်ရှုရန် မွေးဖွား၍ များလာရလေသလဲဟု တွေး၍ဆွေးမြေ့မိ ပေသည်။

ရှာဖွေရာ၊ စုဆောင်းရာ၊ လေ့လာရပေမယ့် ကသုတ်ကရက်နှင့် အစဉ်ရွေ့လျား ပြောင်းလဲရဖန်များသောအခါ ဆရာတို့လိုတော်၍ လောပေ။ ဦးနှောက်တွေကလည်း ဘာကိုစွဲမြဲ မှတ်ရမှန်းမသိ။ မတည် ငြိမ်နိုင်တော့ပေတကား။

စာပေကို မြတ်နိုးသည်နှင့်ဆရာတပည့်အဖြစ် စာပေနယ် ထဲကို ရောက်လာသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်တိုင်းတစ်ချက် မှူအားမရပေ။

မေမေက ဆရာကိုဝေဖန်သည်မှာ “ဝယ်ကတည်းက ကိုယ့် ဝင်းခြံထဲမှာ ရေတွင်းပါလာပေမယ့် မောင်ကျော်ထွန်းက မိုးရေလည်း ခံလိုက်သေးတယ်။ ဖြစ်ရေလည်း ဝယ်ပြီးလှောင်ထားသေးတယ်” ဟု ပြောတတ်ပေသည်။ ဆရာသည် အစဉ်ရှာဖွေလေ့လာစုဆောင်းသူ ဖြစ်၏။ ဆရာအိမ်သည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂထက် စာအုပ်ဘိရိက များပေသည်။

ဆရာနှင့်အစ်ကိုတို့ ဒီဂရီတူရု၍ ကျောင်းထွက်ကြကာ ဆရာသည် ကျွန်မတို့မိသားစု၏ အခင်မင်ဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်လာသော် လည်း တကယ်တွင်မူ ကျွန်မအရွယ်ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် သာလျှင် ဆရာနှင့်အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်လာပေသည်။

ဆရာတို့၏ ခေတ်စမ်းစာပေများသည် ကျွန်မတို့အရွယ် ရောက်စပျော်ဖြူးရာ ဥယျာဉ်ကြီးနှင့်တူလာလေသည်။ ကျွန်မတို့အရွယ် ဆွန်သော် ဆရာတို့လို နောက်တစ်ခေတ်အတွက် ဥယျာဉ်ဖန်ဆင်း ဆေးရစ်နိုင်ခဲ့ပါမလားဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

ဆရာကလောသို့ရောက်စက ကျွန်မသည် ညည်းတွားမိ၏။

“ခုခေတ်မှာ လူတွေဟာ တယ်ပြီးပုံသွင်းချင်ကြတာကိုး။ သဲနဲ့ကျောက်ခဲတွေကိုသာ ပုံသွင်းလို့ရကြတာကလား။ လူ့အသည်း နှလုံးနဲ့ ဦးနှောက်တွေကို ပုံသွင်းချင်ကြတော့ ကျွန်မတို့တစ်ခေတ် လူငယ်တွေဟာ ပျက်စီးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆရာတို့လို ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုချန်ရစ်ခဲ့ရအောင်လည်း ဥယျာဉ်မှူးလုပ်တဲ့လူတွေက အဲဒီဥယျာဉ် ကြီးကို တော်ကြာအကိုင်တွေ့ဖြတ်ကြ၊ တောက်ကြ၊ တစ်ယောက်က ငှက်ပုံဖြစ်အောင်လုပ်၊ တစ်ယောက်က ပန်းအိုးပုံလုပ်၊ တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်အောင်လုပ်နဲ့ သစ်ပင်တောင်ရှောက်ပုံဖော်ကြတဲ့ ဥယျာဉ်မျိုး တော့မကြိုက်ဘူး။ သူ့ အစွမ်းနဲ့သူ ပွင့်ချင်တာပွင့်၊ ရှည်ချင်တာ ကရှည်၊ သန်ချင်တဲ့အပင်ကသန်ဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ဆရာသည် ကျွန်မစကားကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော လိုက်ရင်း

“မင်းဥယျာဉ်ကြီးက ဥယျာဉ်မဟုတ်ပဲ တောကြီးဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ကွယ်”ဟု ပြောပြပေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ တောကြီးဖြစ်စေချင်တယ်။ တော ကြီးချန်ခဲ့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

ကျွန်မပြောသည်ကို ဆရာက ဆက်လက်ရယ်မောရင်း

“အင်မတန်နိုးတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ”ဟု မှတ်ချက်ချပေသည်။ ဘယ်လိုပင် မှတ်ချက်ချချ ဆရာနှင့်စကားပြောရသည်မှာ မကြောက် မရွံ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောရသည်မို့ ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်မိပေသည်။

ဆရာသည် မိန်းမဆုံးပြီး (၃)နှစ်ခန့်ကြာမှ ခွင့်ရက်ရှည် သူ့က ကလောတွင်လာနား၏။ ခွင့်ရက်တစ်လလုံးလုံး လိုသေးလျက် နှင့် ဆရာပြန်မည်ဆိုသည်ကို ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပေ။ ဆရာမပြန်၍ ထည်း ရန်ကုန်အစိုးရဗဟိုထန်းမြင့်ကျောင်းတွင် အထက်တန်းဆရာ ထုပ်နေသော အလုပ်ကိုလည်း ထိခိုက်စရာမရှိနိုင်ပေ။

ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါတွင် အိမ်မှာ ဆမင်းပွဲအဆင်သင့်ပြင်ပြီးဖြစ်သည်။ ဆရာအနားတွင် ထမင်းထိုင် စားရင်း ဆရာကိုကြည့်နေမိ၏။ ဆရာသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြော တော့ပေ။ မီးရောင်ထိုးကျနေသော ဆရာပါးပြင်တစ်ခြမ်းကို ကျွန်မ သည်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ပါးပြင်များသည် လျော့စပြု၍ နဖူးတွင်လည်း အရေးအကြောင်းများ ထင်လာပါပကော။ အသားရောင်ကလည်း ညိုရောင်မက ခြောက်သွေ့စပြုလာလေပြီ။

ဆရာကိုမြင်တွေ့စ နေ့ကကဲ့သို့ ဆရာသည် လှပစိုပြည် ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ထမင်းစားပြီး ဆရာအခန်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ ဖရိုဖရဲဖြစ် နေသော ဆရာပုဆိုးများ၊ စာအုပ်များကို အားလုံးစီစဉ်၍ သေတ္တာထဲ သို့ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ရော ဒါတွေက မင်းကလောမှာ နားရင်းဖတ်ဖို့”

ဆရာသည် စာအုပ်တချို့ကို လှမ်းပေးကာ အိပ်ရာဝင် တော့သည်။ ဆရာပေးသော စာအုပ်များကို ပိုက်ကာ ဆရာအခန်း ဆဲမှထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ဆရာသည်ပြန်ခါနီး စကားလေးဘာလေး ကျွန်မနှင့်အတူ ပြောရန်သင့်သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသေးသည်။

စာကြည့်စားပွဲသို့သွားကာ ဆရာစာအုပ်များကို တစ်ရွက် နှစ်ရွက်လှန်ကြည့်ပြီး ဘေးမှာချထားလိုက်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူရန် ကလောင်လားနေရသော်လည်း ကျွန်မစာကြည့်ပျက် သွားမှာ စိုးနေပေသည်။ ဘီအေမအောင်မှာကို စိုးရိမ်နေပေသည်။ ကျောင်းစာအုပ်များကို ရှေ့တွင်ချလိုက်၏။ ညဉ့်နက်သည်အထိ စာကို ဖတ်လိုက်မှတ်လိုက် လုပ်နေပေသည်။

“ဒီဂရီကို ဘာလို့လိုချင်တာလဲ။ ကျန်းမာရေးကိုသာ ပြည့်စုံအောင် နားခဲ့စမ်းပါ” ဟု အိမ်သားများက မှာလိုက်သောအသံကို ကျွန်မသည် စာကြည့်တိုင်း ကြားယောင်လျက်ရှိပေသည်။

စာကြည့်နေစဉ် အအုပ်ပေါ်သို့ အရိပ်တစ်ခုမှာ မိုး၍ကျလာ သည်။ ရုတ်တရက် လန့်သွားကာ ဖြုန်းခနဲထလိုက်၏။ ကျွန်မ နောက်တွင် ဆရာသည် ပြုံးပြုံးကြိုးရပ်၍နေပေသည်။

“ဟာ ဆရာကလည်း လန့်လိုက်တာ အသံလည်းမပြဘူး” ကျွန်မသည် ဆရာကို ဒေါသဖြစ်သလို ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ ပထမသာ မှေးခနဲပျော်သွားတယ်။ နောက်အိမ် လို့မရဘူး။ မင်းစာကြည့်ခန်းဘက်က မီးလင်းနေတာနဲ့ ထလာခဲ့တာ တတည်းထဲ ကျောင်းစာပဲကြည့်နေတာပဲ။ ဆရာပေးတဲ့ စာအုပ်တွေ မဖတ်ဖူးလား”

ဆရာသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း ပြောနေ၏။ ကျွန်မသည် ဖန်စပြုနေသော မျက်လုံးကိုပွတ်ရင်း ဆရာ ကို ကြည့်နေမိ၏။ ဆရာမျက်နှာသည် စိုးတိုးဝါးတားဖြစ်သွားပြီး ပြန်၍ပီသလာ၏။

“ဒီဂရီလိုချင်သေးတယ် ဆရာရယ်”

ကျွန်မသည် ဒါပဲ ဖြေလိုက်၏။

“မခင်ယု ဆရာပြောတဲ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။ မင်း အဲဒီဒီဂရီကို စွန့်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ အခု စာတွေဖတ်တတ်လာပြီဆိုလား။ ဘုရားစာတွေကို ပိုဖတ်လာရင် မင်းပိုပြီးတော်လာမယ်။ ပိုပြီးရေး တဲ့ဘက်မှာသန်လာမယ်။ ညနေက မင်းပြောတဲ့စကားမှာလည်း ဒီဂရီ ဆိုမက်ပုံရနေတယ်”

ဆရာက လေးလေးနက်နက် တပည့်တစ်ယောက်ကို ဆုံးမ သလို ကျွန်မကိုပြော၏။

အိမ်ဖော်ကလေးမလေးသည် ညဉ့်အိပ်ရာဝင်ခါနီးသောက် ချိန်အတွက် နို့နှစ်ခွက်ကို ကျွန်မတို့ ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင်လာ၍ချ၏။ ကျွန်မသည် ဆရာရှေ့သို့ နို့တစ်ခွက်ကို တိုးပေးလိုက်ရင်း သံသယ ဖြင်းစွာနှင့် ဆရာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီဂရီ မလိုချင်ပါနဲ့လို့ ပြောတဲ့စကားမျိုးကို ဆရာဟာ ဒီဂရီမရတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရင် ကျွန်မလက်ခံနိုင်မှာပေါ့။ ခုတော့ ဆရာက တက္ကသိုလ်မှာ ဒီဂရီတွေ နှင့်လောက်အောင်ယူပြီးမှ ကျွန်မတို့ကျတော့ ဒီဂရီကို မမက်စမ်းပါနဲ့ပြောတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သံသယရှိတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကောလိပ်မှာ ဒီဂရီရအောင်နေလိုက် ချင်သေးတာပဲ”

“အို ပညာရေးဟာ ဒီဂရီတစ်ခုထဲရယ်လို့ ထင်မနေနဲ့တော့”

“ပြောပါပကော ဆရာရဲ့။ ဆရာကတော့ သင်လာလို့ ကျွန်တို့ကျမှ” ကျွန်မစကားမဆုံးခင် ဆရာသည် ဖြတ်၍ဝင်ပြော၏။

“ကောလိပ်က တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ ဘီအေတွေ၊ ဆရာဝန်တွေကိုဆိုကြပါစို့။ (၅၀)ကနေ (၁၀၀)လောက်အထိ ထုတ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပါတော့။ တစ်နှစ်မှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေါ်ဖို့ဆိုတာက မလွယ်ဘူးနော်။ စက်ကိရိယာပစ္စည်းတစ်ခုလုံး ထုတ်လုပ်လို့လည်း ရတာမဟုတ်ဘူး။ အတန်းပညာလို သင်ကြားဖို့အယူလို့လည်းရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို စာရေးသူဘဝကို ပိုမြတ်နိုးစမ်းပါလို့ ပြောတာပါ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာပြောတာတွေ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ဆရာတို့အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်တယ်။ ဆရာတို့က ပညာတတ်မှာ အဲဒီပညာတတ်ဆိုတာကလည်း တက္ကသိုလ်မှတက္ကသိုလ်။ တစ်ခါတလေ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာမပါတဲ့ လူဆိုရင်ပဲ အထင်သေးသလိုပဲ ပြီးတော့လည်း ဘာကိုယုံကြည် သတ်မှတ်ပြီး ကျွန်မတို့လုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘူး။ တစ်ခါတလေတော့လည်း တက္ကသိုလ်မှာ ပညာကြီးစာသင်ဖို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း “ဟေ့ အတန်းမလိုဘူး၊ စာဖတ်တတ်ပြီးရော၊ လေ့လာမှုနဲ့ တတ်ကျွမ်းဖို့ပဲလိုတယ်” နဲ့ပြောလိုပြော။ တစ်ချိန်တုန်းကဆို ဆရာမှတ်မိသေးသလား အင်္ဂလိပ်စကားပြောတော့ လည်းခိုလ်သံမပေါက်ရင် လူရာမသွင်းချင်ဘူး။ အဲဒါလွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ။ ကွန်ဗင့်တို့၊ ဒိုင်အိုတို့က စကားမဟုတ်ရင် အထင်မကြီးချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့ကြသေးတယ်။ တခြား

တိုင်းပြည်ကလူတွေ ဥပမာ -အိန္ဒိယတို့၊ တရုတ်တို့၊ ယူဂိုစလပ်တို့၊ သူတို့၊ သူတို့ တရုတ်သံ၊ ကုလားသံတွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောကြတာပဲ။ ဒီမှာဖြင့် ဝိုင်းအထင်သေးလိုက်တာလွန်ရော။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၂-နှစ်က ရူးတယ်ပဲဆိုဆို ကျွန်မတော့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ အသံထွက်အောင် အကျယ်ကြိုးဖတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီး ဘိုကာရေဒီယံထဲမှာ ပြောတဲ့အသံနဲ့တူအောင်တောင် လုပ်ကြည့်သေးတယ်”

ဆရာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြန်သည်။

“အေး မင်းက ရွဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါတယ်”

“ဒီတော့ ဆရာသာ ကျွန်မတို့လို လူငယ်ဖြစ်စမ်းပါ။ ခုဟို ဟာလုပ်ကြ၊ ခုဒီဟာလုပ်ကြနဲ့။ လူတစ်ယောက်က ဆရာအနေနဲ့ ပြောပါပြီတဲ့။ ကဲ လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာပုံစံကို လိုက်မလဲ”

ဒီတစ်ခါ ကျွန်မသည် ဆရာလိုပင် ပြောချင်ရာကို စွတ်ပြောလိုက်၏။ ဆရာစကားကို ပြန်မဖြေပေ။

“ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ခေတ်ကို တစ်ခါတလေ ဝမ်းနည်းမိတယ်။ အတန်းတွေ ဘာတွေဂရုစိုက်ပဲ အပြင်မှာလေ့လာပြီး သူရဲကောင်းကြီးတွေ၊ ပညာရှင်ကြီးတွေအဖြစ် အများအတွက် အလုပ်လုပ်ရတော့မလိုလို့ တစ်ခါတလေတော့လည်း စတိုင်နဲ့ပဲ ထိုင်စာသင်ရတော့မလိုလို့၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်တားကြဖို့ဆိုတော့ အပြင်အပလေ့လာမှုတွေ၊ ဗဟုသုတတွေနဲ့အတိတ်လာ

တဲဒီဂရီမရတဲ့သူနဲ့ ဘာမှမတတ်သေးတဲ့ ဒီဂရီရတဲ့သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရင် အခွင့်အရေးက ဒီဂရီရတဲ့ လူကိုသာပိုပေးတာ တွေ့ရတာကိုး။”

“ဆရာ ပြောတာက လုပ်စားဖို့မလိုပါဘူး။ လုပ်စားဖို့ဆိုရင် တော့မလိုဘူး။ မင်းတို့တစ်ခေတ်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာတော့ မလိုပါဘူး။ ခုလိုအကူးအပြောင်း ကသောင်းကနင်းမှာတော့ ခုလိုပဲနေမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မင်းအင်မတန် မြတ်နိုးတဲ့ ဆရာတို့ခေတ်က လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုပါတော့။ အဲဒါတွေက မင်းတို့ကိုကြီးနိုးနေရတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာ နှစ်ပိုင်းရှိတယ်လို့ ဆရာထင်တယ်။ တစ်ပိုင်းက ဒို့များဟာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အင်္ဂလိပ်ကျွန်းကြီးတွေ အပြည့်အဝဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ ဆရာဆို အခုအသက် (၄၀)ကျော်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်ကျွန်း အနှစ် (၃၀)ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ အင်္ဂလိပ်သွင်းခဲ့တဲ့ ပုံစံကြီးတွေဟာ ဘယ်လိုပဲဖျောက်ဖျက်ပစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ခေါင်းတွေထဲမှာကျန်ရစ်နေသေးတာပဲ။ ဒုတိယပိုင်းကလည်း မျိုးချစ်စိတ်မာန်ကြောင့် တက်ကြွတဲ့အပိုင်းအနေနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဖြစ်လာခဲ့ပေမယ့် သူတို့မှာလည်း တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်ပုံဟာ ခေါင်းထဲမှာမပျောက်တတ်သေးဘူး။ အဲဒီနှစ်ပိုင်းက ပူးပေါင်းပြီး မင်းတို့ခေတ်ကိုပုံဖော်နေကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာလည်းဆိုတော့ နိုင်ငံရေးသမားပိုင်းက မင်းတို့ကိုတစ်ပုံဖော်တယ်။ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် နိုင်ငံရေးသမားပိုင်းဟာ သူတို့ချည်းစွမ်းဆောင်သွားနိုင်လေတော့ ပထမပိုင်းက သူတို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းနေဖက်တွေကို ပညာရေးပိုင်းတို့ အသိဉာဏ်ပေးရေးအပိုင်းတို့မှာ တာဝန်

ခွဲဝေပေးရတယ်။ အဲဒီအခါ ပထမပိုင်းလူတွေကလည်း သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာဆို သူတို့ကြိုက်သလိုပေါ့။ အင်္ဂလိပ်ပုံစံနဲ့ ပုံဖော်ပြန်ရော။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့မှာ ကြွေးကြော်သံနှစ်ခုကို ကြားနေရတာပေါ့။ မင်းပြောတာတွေဟာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်။”

ဆရာစကားထဲတွင် ကျွန်မပြောသည်များမှာ တချို့မမှန်ဟူ၍ ဆိုလိုပေသည်။ ဆရာ၏ရှည်လျားသော ရှင်းလင်းချက်ကို ငြိမ်သက်စွာပင် ကျွန်မနားထောင်နေ၏။ ဆရာသည် နို့ကိုကုန်အောင်သောက်ပြီးမှဆက်ပြော၏။

“တစ်ခုကလည်းရှိသေးတယ် မခင်ယု။ မင်းကငယ်သေးတော့ ခေတ်ကိုထင်မြင်ပုံ အယူအဆတွေမှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပြီး မကျေမနပ်အဖြစ်တွေဟာ လှိုင်းတံပိုးလိုထနေမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် အသက်ထောက်လာတဲ့အခါ မင်းအယူ အဆတွေဟာ တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ မင့်အသက်က မင်းကိုပြောလာလိမ့်မယ်။ ကဲ မနက်ဆရာ စောစောထရလိမ့်မယ်။ အိပ်တော့မယ်နော်...”

ဆရာသည် ကျွန်မခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ သူ့အိပ်ခန်းသို့ဝင်သွားတော့သည်။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲတွင်တော့ အိပ်ချင်သော စိတ်ကြောင့်လားမသိပေ။ အံ့တုံတုံ ဝေတေတေပင်ဖြစ်နေ ပေသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မဆန္ဒအတိုင်း ပြန်ခါနီးစကား အရှည်ကြီးပြောသွားသည့်အတွက် ဆရာကိုကျေနပ်မိပေသည်။

မနက်တွင် ဆရာကို မီးရထားဘူတာသို့လိုက်၍ပို့လိုက်၏။

မီးရထားသည် ထင်းရှူးတောအုပ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကျွန်ုပ်
သည်ဘူတာမှပြန်လာခဲ့၏။

ဤတစ်ကြိမ်ခွဲခွာသွားပြီးနောက် ဆရာနှင့်ထပ်မံ၍ မတွေ့ရ
တော့ပေ။ ရန်ကုန်အိမ်မှစာများ ခဏခဏလာသော်လည်း ဆရာထံ
ကမူ စာတစ်စောင်မျှမလာပေ။ ကျွန်ုပ်မစိတ်ထဲတွင်လည်း ဆရာထံက
စာလာမှ ဆရာဆီစာရေးမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားပေသည်။

သို့သော် ဆရာသတင်းကို ဘာမျှမကြာရပဲ မနေနိုင်သလို
ဖြစ်၍နေပေသည်။ ဆရာပေးခဲ့သော စာအုပ်များအနက် သူကိုယ်တိုင်
ရေးသော မြန်မာ့စာပေသမိုင်းကို ဖတ်သောနေ့တွင်မူ အိမ်ကိုလှမ်း၍
စာရေးမိ၏။

ဆရာဘာလုပ်နေသည်။ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို ရေး၍ပို့
ပါရန် ထည့်ရေးလိုက်သည်။

အိမ်ကစာများ ပြန်လာသော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မစိတ်မချမ်း
မူသာဖြစ်ရ၏။ ဆရာသည် ပင်စီသော် ခင်သန်းစိုး၊ အလံမာတို့နှင့်
တွဲနေကြောင်း စာများထဲတွင်ဖတ်ရပေသည်။

ဤမိန်းမတွေနှင့် တွဲနေသည်ဆိုသည့်နောက် ဆရာတစ်ယောက်တော့
နစ်ပေါ့ဟု ကျွန်ုပ်မ ယူဆလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ဆရာထံ စာရှည်
ကြီးရေးလိုက်၏။ နိဂုံးချုပ်တွင်မူ-

ဆရာ ခုလိုနေမဲ့အစား မိန်းမတစ်ယောက် အတည်တကျ
ယူလိုက်ယင် ဘယ်လောက်ကူခြေရမလဲ။ ကောလိပ်က ရာဇဝင်နည်းဖြင့်
ဆရာမမမြခက်ဆိုယင် ဆရာနဲ့လည်းရင်းနှီးတယ်။ ပြီးတော့ သူက

အေးအေးလေးမူတ်လား။ သူ့ကို ဆရာလက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားယင်
အောင်းမယ်။

ကျွန်ုပ်မသည် ထိုစာပိုဒ်ကို အဆုံးသတ်တွင် ထည့်ရေးလိုက်
မိသည်။

ဆရာထံမှ စာပြန်လာသောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်မသည်အတွေး
နဲ့ထုံတွေးမိ၏။

မိခင်ယုရေ...

မဟာကရုဏာကြီးနဲ့ ရေးလိုက်တဲ့စာကို ဆရာဖတ်ရပါတယ်။
မဟာ ယောက်ျားတွေစိတ်ကို ဘာမျှမသိသေးပါဘူးကွယ်။ မင်းရဲ့
မြခက်ကိုလဲ မယူပါစေနဲ့။ ဆရာမိန်းမရဲ့နေရာမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမျှ
ကိုယ်စားရည်ပြီး အစားမထိုးပါရစေနဲ့။ မင်းရဲ့မြခက်ကို ယူယင်
မိရည်၊ ပိုက်ဆံ၊ ပညာတွေပါလာပေမင့် ဆရာမိန်းမရဲ့ အသည်း
ဆုံးကို ဘယ်သူမျှမမီပါဘူး။

ထမင်းမှန်မှန် စားရရုံ၊ ညဉ့်အိပ်ဖော်လေး ရရုံလောက်
အကားခိုင်းတယ်ထင်ယင် ဆရာ့ကိုခွင့်ပြုပါနဲ့တော့ မိန်းမတစ်ယောက်
ယူဆထားပါရစေနဲ့။ အပျင်းပြေရုံတော့ ပင်စီသော်တို့၊ ခင်စိုးတင့်
တို့လူစုရှိပြီပဲ။

ကယ်တင်ရှင်မကြီးရဲ့ မေတ္တာစိတ်ကိုတော့ ဆရာဘယ်တော့
မှမေ့ပါဘူး။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ။

မင်းရဲ့ ဆရာ

ကျော်စွန်း

ဆရာစာရေးပုံကြီးမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ ကျွန်မကိုပင် ကယ်တင်ရှင်မကြီးဟူ၍ ငေါ်ထားသေးသည်။ “ငေါ်သည်” ဆိုသည်မှာ ကျွန်မ၏အထင်ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာမိန်းမသည် ဘယ်လောက်တော်၍ ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးပါလိမ့်ဟု တွေး၍ကြည့်မိ၏။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တော့ သိပ်ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှမတွေ့မိ။ သို့သော် ဆရာသည် သူ့မိန်းမအကြောင်းကို ကျွန်မထက်ပိုသိပေမည်။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် သိုးမွေးထည်များနှင့်အတူ အိမ်စာတစ်စောင်ရောက်၍ လာပေသည်။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စရှိ၍ ခေတ္တရန်ကုန်လာရန် ခေါ်သောစာဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ကိုပြန်သွားပြီးနောက် လုပ်စရာကိစ္စများကို ပြီးအောင် လုပ်လိုက်၏။ ပြန်ခါနီး ဆရာ့ကိုသွားတွေ့ရန် စိတ်ထဲမှစိစဉ်ထားလေသည်။

သို့သော် တစ်ညတွင်မူ ကိုကိုသည် ဆရာသတင်းကိုမရှိ၍လာ၏။

“ကိုကို ဒီနေ့ဒေါက်တာမောင်မောင်သွင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မင့် ဆရာဆေးရုံရောက်နေတယ်တဲ့။ အထူးတန်း ၃၉-မှာ။ ဒီနေ့ညနေသွားလိုက်ပါလား။ ကိုကိုတော့ နက်ဖြန်မှလာမယ်လို့ ဆရာမပြောလိုက်နော်”

ကိုကို့စကားကို ကြားကြားချင်း ဆရာထံပြေး၍သွားလို့မချင်သည်။ ဈေးသို့ချက်ခြင်းထွက်၍ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီး၊ ဂလူးကိုက်ဟောလစ်များကို ဝယ်ချလာ၏။ ဆရာ့ရောဂါ ဘာရောဂါမှန်းမသိသော်

လည်း ထိုအစာများမှာ လူနာတစ်ယောက်အတွက် မသင့်သောအစာများမဟုတ်ဟု တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ညနေတွင်မူ ဆရာ့အခန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှားပင် ဝင်ရောက်သွားပေသည်။ ဆရာ့အနားတွင် လူနာမေးသူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဆရာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာလှဲနေသော်လည်း ဗျက်လုံးများမှာ လှုပ်ရှား၍နေပေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဝါဝင်း၍ မွေ့ရာထဲသို့ ကိုယ်မှာပြားချပ်၍ ဝင်တော့မလို ပိန်၍နေပေတော့သည်။

ကျွန်မ၏ ကမန်းကတန်း ဝင်လာသံကြောင့် သူသည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်မကိုမြင်၏။

“မိခင်ယု”

သူ့အသံသည် တိုးတိုးပင် ထွက်လာ၏။ ဝါနေသောလက်ပိန်လေးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ မြှောက်ကာ ကျွန်မကိုနှုတ်ဆက်၏။

“ဆရာ”

ကျွန်မသည် အော်၍ခေါ်လိုက်မိသော်လည်း ကျွန်မ အသံမှာ ဘုန်းအားနည်းစွာ ထွက်လာ၏။ သူ့မြှောက်သောလက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း -

“ဆရာ နေမကောင်းတာ ကြာပြီပေါ့။ ကိုကိုတို့လည်း မပြော။ ကျွန်မဆီလည်း စာမရေးဘူး။ ဆရာအခု သက်သာလား”

သူသည် ပြုံး၍ ကျွန်မကိုကြည့်၏။ ကျွန်မကို ထိုင်ရန်

ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခုတင်ဘေးသို့ အကွာ ကျွန်မသည် ကပ်၍ထိုင်လိုက်၏။

“ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောတာ ကျောင်းကလူတွေတောင် မသိဘူး”

“ဆရာ ဘာစားလို့ရလဲ။ ကျွန်မစားစရာတွေ ဝယ်လာ တယ်”

“ဘာမှ စားလို့မရဘူး။ ဂလူးကို့စ်တစ်ခုပဲ သောက်ရတယ်။ အရက်သောက်လွန်းလို့ ထင်တယ်။ အဆုတ်ကလည်း ဖွာနေတယ်တဲ့ (Jaun Dice) လည်းဖြစ်နေတယ်။ အသည်းနဲ့ ကျောက်ကပ်မှာလည်း အနာဖြစ်နေတယ်ဆိုလား”

ကျွန်မ လက်များသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ နှုတ်ခမ်း များကလည်းတုန်နေ၍ ဘာစကားမျှ ပြောမထွက်တော့ပေ။ ဆရာ သည် ကျွန်မလက်ထဲတွင် ထည့်ထားသော သူ့လက်ချောင်း အဖိ ကလေးများနှင့် ကျွန်မ၏လက်ကို ပြန်ဆုပ်ထား၏။

“ခုပဲ ဆရာဝန်က စာအုပ်တွေ လာသိမ်းသွားတယ်။ ဆရာ မှာအကြီးဆုံးရောဂါက နားလို့မရဘူးကွဲ့။ ဆရာခုလို အိပ်နေပေမယ့် ဆရာဦးနှောက်က အလုပ်လုပ်နေတယ်။ စာရေးနေတယ်။ တွေးနေ တယ်။ စာဖတ်နေတယ်။ ဆရာနားချင်တယ်။ မင့်ဆီကို စာပြန်နေ လိုက်တော့ ဆရာငိုမိတယ်။ ဆရာဝတ္ထုတွေ ရေးတဲ့အခါမှာ ထာထာ ဘုရားသခင်ကျနေတာပဲ။ ဖန်ဆင်းလို့ရလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ ဆရာကိုယ်ခန္ဓာကျတော့ ဆရာဘာမှ အမိန့်ပေးလို့မရဘူး။ ဖန်တီးဆီ

လည်းမရဘူး။ ဆရာကိုယ်ခန္ဓာကို နားခိုင်းပေမယ့် သူ့နားချင်မှနား တယ်။ သူ့ခံစားချင်တဲ့ အာရုံတွေကို လျှောက်ခံစားတာပဲ။ ဆရာမ ထိန်းနိုင်တော့”

ဆရာသည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ ဆုတောင်းနေသလိုလို တတွတ်တွတ်နှင့် ဆက်ပြော၏။

“ဝတ္ထုထဲမှာ ကိုယ့်ဇာတ်လိုက်ကို ဒုက္ခတွေအနိုင်တိုက်ခိုင်း ပြီးတော့ အာရုံတွေဖြတ်ပြီး သာသနာဘက်ကူးခိုင်းလိုက်တယ်။ ရေးတဲ့ ဆရာမှာတော့ ဒုက္ခတွေကို တိုက်ဖို့သတ္တိမွေးလို့မရဘူး။ ဘာအာရုံ ကိုမှလည်း ဖြတ်လို့မရပါလား”

ဆရာသည် နောက်ဆုံးစကားလေးများကို ဆက်၍ပြောနေ သေးသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးများ လှုပ်ရှားနေသေး၍သာ သူ့စကားပြောနေသည်ဟု သိရသော်လည်း သူ့အသံများကို သဲကွဲစွာ ကျွန်မမကြားရပါ။

ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် သူ့စိတ်များနှင့်ရင်ဆိုင် ရသောအခါကျမှ မစိုးမပိုင်သော သဘောတို့သာတွေ့ပြီး လက်မြှောက် နေရပြီ။ လက်မြှောက်သည်နှင့်တစ်ချိန်တည်း ယခင်သူဒုက္ခ၊ သုက္ခများ မှလွတ်မြောက်ရာ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာတစ်ခု ဖန်ဆင်းနိုင်ခဲ့သည်ဟု လျှမ်း လျှမ်းတောက်ပြောခဲ့သော ဆရာမာနများကား ကျရဲလေပြီတကား။

ကျွန်မသည် သူ့လက်ဖဝါးကို ခုတင်ဘေးသို့ ချလိုက်၏။ လက်ဖဝါးကို ကျွန်မနဖူးနှင့်ငုံ၍ ထိထားလိုက်၏။ ဤလက်သည် ဆရာ၏ညာလက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလက်ချောင်းများဖြင့် တန်ခိုးတော်ရှင်

ပြေးဖမ်းခြင်း

၁၆၈

ကြီးသည် ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်သည် ခုတင်အောက် သမံတလင်းပေါ်သို့ တပေါက် ပေါက်ကျလျက်ရှိသည်။

ဤတစ်ကြိမ်သည် ဆရာနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် မိုးများသည်း၍ လေပြင်းထန်စွာ တိုက်သော ကလောင် မိုးတွင်းညများတွင်မူ အိပ်မက်ထဲဝယ် ဆရာအား ရှောင် တခင်ပေ့တတ်ပေသည်။

၁၉၅၇-ခု၊ အောက်တိုဘာ။

ပျင်သာရသီတန်ဆောင်လော *

စစ်တွေတွင် ဆန်ဈေးတက်ရခြင်းသည် သူ့ကြောင့်ဟူ၍ စောနုက ထင်ပေသည်။ စောနုသည် သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို သာအောင်မှလွဲ၍ တစ်ပါးသူတို့ အားထုတ်ဖော်၍ မပြောဆိုချေ။ အကယ်၍ ပြောဆိုသည်ပင်ထားဦးတော့ အနုညာတမိန်းကလေးတစ်ဦးကြောင့် စစ်တွေတွင် ဆန်ဈေးတက်ရသည်ဟုဆိုလျှင် ကြားရသူတို့က ဝိုင်းဝန်း ချယ်မောကြမည်ဖြစ်လေသည်။

အဖကလည်း အလုပ်မှပြန်လာတိုင်း ခဏခဏ ညည်းညူ ဆတ်သည်။

အဖသည် အလုပ်လုပ်ခအတွက် ငွေကိုမလိုချင်။ စစ်ကိုသာ

လိုချင်ပေသည်။ ဆန်ဈေးသည် အဖတို့လို စောနုတို့လို လူတစ်စားအတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ထိပ်ပါက်ထွက်မတတ် တက်သည်ဟု အဖကပြော၏။

အဖတွင် ကလေးများလွန်းသည်။ ဇနီးသည်မရှိသည့် နောက်စောနုသည် အမေကြီးလိုပင် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်များကို ထိန်းသိမ်းရသည်။ အားလပ်ချိန်တွင် စောနုသည် ဝင်ငွေရအောင် တစ်ဖက်တလမ်းလုပ်သေး၏။ အမှန်တော့ ဆန်ရှာပေးသည်ဆိုလျှင် ပို၍ပင် နှစ်ပေမည်။

ဦးစောသာဖြူ၏ လယ်များကို ယခင်က အဖကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ဝေးကွာလှသော အတိတ်တွင် အဖ၏လယ်သမားဘဝသည် မှုန်မွှားလှပေသည်။ စောနုကလည်း ငယ်ပေသေးသည့်

ယခုလို လယ်ယာများကို တွင်ကျယ်စွာ မလုပ်နိုင်သော အချိန်တွင် လယ်တောများဆီမှ အဖတို့မိသားစုသည် စစ်တွေသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်။

စစ်တွေမြို့တွင် အတည်တကျနေသောအချိန်၌ စောနုအမေ ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

“အမိရေ အမိရဲ့”

အဖက တလွမ်းတတ ငိုကြွေးချိန်တွင် စောနုသည်လည်း တရှိုက်ရှိုက်ငို၏။ ကလေးများကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လိုက်ဆော့သူကဆော့၏။ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်တွင် ပြေးသူကပြေးနေသည်။ အမေသေဆုံးခြင်းအတွက် ငိုကြွေးရမည်၊ လွမ်းဆွတ်ရမည်။

သူတို့မသိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြီးကောင်လေးကပင် သူညီမင်းယောက်ကို အမေအကြောင်းပုံပြော၍ ပြတတ်သည်။ ကလေးတို့သည် အမေကိုမမြင်လျှင် စောနုကိုလည်းကောင်း၊ အစ်ကိုလတ်စံသာကိုလည်းကောင်း မေးကြသော်လည်း ငိုတော့မငိုပေ။ အမေသည် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ပြီကိုလည်း သူတို့မသိကြပေ။

သူတို့အမေအကြောင်းကို မေးတိုင်းစံသာသည် “အလွန်ဝေးသော ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို အမေထွက်သွားကြောင်း” ပုံလုပ်၍ ပြောပြတတ်ပေသည်။ အဖသည် တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ဘောကြီးကူလီလုပ်၏။ ဦးစောသာဖြူ၏ စပါးများရောက်ချိန်တွင်လည်း သယ်ယူ၍ ပေးပေသည်။ ဦးစောသာဖြူသည် ယခုအခါတွင် စစ်တွေမြို့၌ ဆန်ကုန်သည်ကြီး လုပ်၍နေပေသည်။

အဖက ဆန်ဈေးတက်ကြောင်းညည်းလျှင် စောနုသည် တစ်ခုခုလုပ်ချင်သည်။ အဖကို ကူချင်သည်။ ကလေးများကလည်း အစားကြီးလွန်းလှသည်။ အမှန်တော့ စားရိုးစားစဉ် စားကြသော်လည်း နေ့လယ်တွင် သူတို့မှန်မစားရပေ။ မှန်အစား ထမင်းတစ်နပ် စားသောအခါ နေ့လယ်တွင် ဆန်နို့ဆီဘူး (၂)လုံးက အပိုကုန်ရပေသည်။

စံသာက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သွား၍နေချင်သည်။ သူဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားနေလျှင် အိမ်မှာလည်း ဆန်ကုန်သက်သာသည်။ စာလည်းတတ်မည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် စောနုက မလွှတ်ပေ။

“ငါမြို့ထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုခု သွားလုပ်မယ်။ နင်ကလေးတွေကို ကြည့်ပါဟယ်။ သူတို့နည်းနည်းကြီးလာလို့ သူတို့ဘာသာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လာရင် နင်ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပေါ့”

စံသာသည် အစ်မကို ဘာမှပြန်မပြောပေ။ စောနုအစား သောက်ရေကန်တွင် ရေသွား၍ခပ်ရ၏။ ရေခပ်ကအပြန်တွင် ကန်ဘေးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ငေး၍ငေး၍သွားသည်မှာ သူ၏အလုပ် တစ်ခုဖြစ်၏။

စောနုသည် အဖနှင့်မြို့ထဲသို့ လိုက်သွားသောနေ့တွင်ပင် အလုပ်ရလေသည်။ ဦးစောသာဖြူနှင့် ဒေါ်ရွှေဇိုတို့က စောနုကို အိမ်ဖော်အဖြစ် ခေါ်ယူထား၏။ ညဉ့်တွင်တော့ စောနုကို အဖနှင့်အတူ အိမ်ပြန်အိပ်ခွင့်ပြုပေသည်။

စောနုသည် ရေခပ်၏။ ထမင်းချက်၊ အိမ်ဗဟိုရလုပ်၏။ နောက်ဆုံးပြီးခါနီးတွင် သနပ်ခါးသွေးခဲ့ရသည်။ ဦးစောသာဖြူ၏ သမီးများသည် ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းနေ၍ ကျောင်းပိတ်ရက်များမှ ပြန်လာတတ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်တွင် စောနုသည် အလုပ်နည်းပါး၍ သွားလေသည်။ ဦးစောသာဖြူ၏ဇနီးနှင့် အိမ်သားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်အတွက်သာ အလုပ်များရပေသည်။

ယခုတလော မိုးကျလာချိန်တွင် ဆန်ဈေးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တက်လာပြန်သည်ဟု အဖကဆိုပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စောနုသည် အဖအလုပ်ပြန်ချိန်၌ စကားပင်မပြောလိုတော့ပေ။ အဖသည် အနိဋ္ဌာရုံ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကိုသာ ပြောတတ်လွန်းသည်

ဟုစောနုကထင်၏။ တစ်ခါတရံတော့လည်း သာတောင့်သာယာလေးတွေ တွေးချင်၊ ကြားချင်ပေ၏။ ဦးစောသာဖြူအိမ်ကတော့ မြင်ခင်းကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၍ ဝင်းကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်ရုံတွင်မက အုတ်ဝင်းနံရံကြီးများနှင့် ခိုင်ခန့်စွာ ဝင်းခတ်၍ ထားပေသည်။ တိုက်ပန်းအဖြူများ ဝင်းတံတိုင်းပေါ်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်ဖွင့်ကြသောအခါ စောနုသည် အလုပ်လုပ်ရသည်ကိုပျော်၏။ သို့သော် ညနေစောင်း၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့တံစုတ်၏ အမှိုက်ရှုပ်ရှုပ် ဝန်းကျင်ကိုသာ သူမြင်ရတော့သည်။ ဦးစောသာဖြူ၏ အိမ်ကိုသွားရောက် အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် အိမ်မက်တိုင်းပြည်တစ်ခုသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရသလို ပျော်စရာကောင်းပေသည်။

မိုးဦးကျပြီးနောက်လတွင် အဖသည် အဖျားရောဂါစွဲကပ်လာပြန်သည်။

“ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ငါအလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး မိန်းကလေး။ သူဌေးဆီမှာ ဆန်ပိုတောင်းပါ”

အဖသည် ဆန်အကြောင်းပြောလာပြန်သည်။

စောနုအတွက် အဖပြောသည်မှာ စိတ်ညစ်စရာဖြစ်သော်လည်း အမှန်တော့ အဖသည် ဖခင်ကောင်း ပီသပေသည်။ သူနေမကောင်း၍ လဲနေစဉ်တွင် သားငယ်တို့ကို ဝဝလင်လင်စားစေချင်ပေသည်။ ယခင်က စောနုတစ်နေ့တွက်လုပ်ခကို ဈေးဝယ်စေ၍ အဖလုပ်ခအတွက်ကို ဆန်ဝယ်ပေသည်။ ယခုအချိန်တွင်လည်း စောနုသည်

ဖြစ်သလိုကြွယ်ဝသလိုချက်၏။

“အဖလိုသာ ပူနေရရင် ရင်ကွဲသေလိမ့်မယ်”ဟူ၍စောနက ဆိုပေသည်။

ယနေ့အလုပ်ဆင်းချိန်တွင် သူသည် အဖနေမကောင်းကြောင်းကို ဦးစောသာဖြူ၏ဇနီးအား ပြော၍ပြ၏။

“အဖဟာ ဆန်အတွက် သိပ်ပူတတ်တာပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆန်အကြောင်းပဲ ပြောတာပဲ။ ကျွန်မအလုပ်ပိုလုပ်ရင် ဆန်အတွက် မပူရဘူးလို့ အဖကပြောတာပဲ”

“အေး ဘာအလုပ် ပိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ကိုစောသာဖြူပြန်လာရင် ညည်းကိုပြောလိမ့်မယ်။ ညည်းအဖေမမာတဲ့အကြောင်း ငါပြောပါ့မယ်”

ညနေတွင် ဦးစောသာဖြူနှင့်အတူ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ပါလာလေသည်။ ဧည့်သည်ကြီးမှာ ဖြူဖြူမြင့်မြင့်နှင့် လူချောကြီး တစ်ယောက်ဟူ၍ စောနက အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မှန်းတော့မသိ။ ဧည့်သည်ကြီးရှေ့တွင် ဖျော်ရည်နှင့်မုန့်များ သူ ကိုယ်တိုင်သွား၍ ထားပေးရလေသည်။

ထိုနေ့ညနေ သူပြန်ခါနီးတွင် ဦးစောသာဖြူက သူ့ကိုခေါ် လိုက်၏။

“မင်းအဖေကို ပြောလိုက်၊ တစ်လစာအတွက် ငါဆန်တစ် အိတ်ပေးထားမယ်လို့နော်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွဲ့။ အဲဒီ ဆန်တစ်အိတ်

အတွက် အလုပ်ပိုလုပ်ပေးရမယ်”

“ဆန်တစ်အိတ်”

စောနသည် အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

“အေး ဆန်တစ်အိတ်ပေါ့”

“အို အဖက သိပ်ဝမ်းသာနေမှာ ဆန်ရှားနေတုန်းသာ အသေသွားရင် ဆန်တွေကို စွဲလန်းနေမှာတောင် စိုးရိမ်ရသေးတယ်။ ကျွန်မ ကျွန်မ အလုပ်ပိုလုပ်ပေးပါ့မယ်”

ယနေ့ညနေ အိမ်ပြန်ချိန်တွင် သူ့ခြေလှမ်းများသည် သွက် ဆူ၏။ ဝမ်းသာသွားမည့် အဖ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာပျော်၍ သာသည်။

“ဒို့ငွေမလိုချင်ဘူး။ ဆန်ပဲလိုချင်တယ်ကွဲ့”

လမ်းတွင်ရပ်၍ စကားပြောနေသော ကားစပယ်ယာတစ်စု ချီသည် အဖလိုပင် ဆန်အကြောင်းပြောကြပြန်သည်။

“သူတို့က ယောက်ျားသာဖြစ်တယ်။ ငါလိုမှ အလုပ်မလုပ်ပဲ၊ ဘယ်မှာဆန်ရမလဲ။ ခုငါ ဆန်တစ်အိတ်ရတော့မယ်” စောနသည် သူ့စိတ်ထဲမှ သူ့တစ်ယောက်တည်းပြောကာ လမ်းလျှောက်ရင်းပျော်၍ သာလေသည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ခြင်း သူသည်အမောပင် မဖြေနိုင်။ အဖေ အိပ်ရာနားသို့ အပြေးအလွှားရောက်၍သွား၏။

“အဖ အဖ ကျွန်မတို့ဖို့ ဆန်တစ်အိတ်ရတော့မယ်”

“ဟေ”

တစ္ဆေခွေနေသော အဖသည် ငှက်တုတ်ထဲသို့ထိုင်၏။ အဖမျက်နှာသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ရွှန်းရွှန်းစိုလာပုံရလေသည်။

“ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

“အရီးခံတို့က ပေးမယ်တဲ့ ဦးကြီးစောသာဖြူက အလုပ်နည်းနည်းပိုလုပ်ပေးရမယ်လို့ပြောတယ်။ အရီးခံကို ကြည့်ရတာ ခုတလော ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါပြုရမယ်ထင်တယ်။ ဒီအတွက် ဆန်တစ်အိတ်ပေးတာပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

သူသည် သူ၏အတွေးကို ပိုမိုခိုင်လုံအောင် ပြောလိုက်၏။ သူ့ပြောသောစကားတို့သည် ခိုင်လုံသည်ဖြစ်စေ၊ မခိုင်လုံ သည်ဖြစ်စေ အဖအဖို့ အတော်စိတ်ချမ်းသာ၍သွားပေသည်။ ဒီလိုမှ မဖြစ်လာလျှင် နေမကောင်းရသည်ကိုပင် စိတ်ထင်နေပေသည်။

ညတွင် ကလေးတို့သည် ဂျမ်းပြန်အောင်ဆော့သော်လည်း အဖက တစ်စုံတစ်ရာ မဆိုမြည်တော့။ အဖပင်လျှင် အိပ်ရာထဲတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်၍သွားပေပြီ။

ညဉ့်နက်လျှင် ကလေးတို့သည်လည်း ကစဉ့်ကရဲနှင့်အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ စံသာတစ်ယောက်သာ ရေနံဆီမီးတိုင်အောက်တွင် သင်ပုန်းကြီးစာအုပ်ကို ဖတ်နေပေသည်။

စောနုသည် ကလေးများအားလုံးပေါ်သို့ စောင်ကြမ်းကြီးတစ်ခု လွှမ်းခြုံပေးလိုက်၏။ အဖတစ်ယောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ စောနုစိတ်ထဲတွင် စိတ်ချမ်းသာ၍သွားပေသည်။

“ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာပါစေ။ ခုထက် အရောင်းအဝယ် ကောင်းပါစေ”

အဖသည် အစောကြီးထ၍ ဆုတောင်းနေပေသည်။ စောနုကလည်း ဦးစောသာဖြူတို့ လင်မယားအား အထူးမေတ္တာပို့မိလေသည်။ စောနုအလုပ်မဆင်းခင်လေးတွင် ဦးစောသာဖြူ အိမ်မှရှက်ကားကလေးသည် သူတို့တံရှေ့သို့ ပေါက်လာသည်။

“ဟေ့ စောနု အရီးကဆန်တစ်အိတ်ပေးလိုက်တယ်။ နှင့် ဒီကားနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့တဲ့။ အဖကိုလည်းပြောခဲ့။ နှင့်ဟိုမှာ အိပ်ရမယ်တဲ့ အရီးကပြောတယ်”

“ဟေ”

အဖသည် ဝါးထရံကို တုန်တုန်ချည့်ချည့်နှင့်တွယ်၍ လျှောက်ကာ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အုတ်မြစ်ပင်ဆောင်၍မရအောင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ဟန်ပြ၍နေပေသည်။

အဖအဖြစ်က သဲလွန်းသည် ဣန္ဒြေမလွန်းသည်ဟု စံသာရောစောနုကပါ ထင်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခပ်ရှက်ရှက်အမူအရာနှင့် ဆန်အိတ်တို့ တံထဲသို့သယ်ချလာကြသည်။ ဒရိုင်ဘာပါဝင်၍ ကူသော်လည်း ဆန်အိတ်မှာလေးလွန်း၍ တံရှေ့ဖိနပ်ချွတ်အဆင့်လေးပေါ် အိကျသွားလေသည်။ ဖိနပ်ချွတ်ရှိ ဝါးကြမ်းလေးများမှာ အောက်ဆင့်ယိုင်ကာ ညွတ်ကျသွားလေသည်။

ဝါးထက် ဆန်ကအရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။ အဖသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်မကောင်းဟန်မပြပေ။

စောနု လှစ်ကားနှင့်ပါသွားလျှင် စံသာသည် အစ်မကြီး တစ်ယောက်လို အလုပ်စ၍လုပ်၏။ ဆန်အိုးနှင့် သံပုံးများကို ဖုံမရှိအောင် သုတ်လိုက်၍ မီးဖိုထဲမှာ စီထား၏။ ဆန်အိတ်ထဲမှ ကလေးတို့နိုင်သလောက်သယ်ခိုင်းကာ အိုးနှင့်ပုံးများထဲသို့ ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေ ချမ်းသာပါစေ” အဖေကတော့ တစ်နေ့လုံးလိုလို ဆုတောင်း၍နေတော့သည်။

ညနေမှောင်တဖို့တွင် စောနုသည် အလုပ်ပြင်၍နေပေသည်။ အရိုးခံက ယနေ့ည သူနှင့်အတူအိပ်ရန်ပြော၏။

ညတွင်မူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံသို့ အလည်လိုက်ရန် အတွက် သူ့ကိုအဖော်ခေါ်သည်။ အရိုးခံသည် သူ၏သမီးအကြီး စံသာနုမေ၏ အဝတ်တစ်ပတ်နွမ်းများကို စောနုအားဝတ်ခိုင်း၏။

စောနုသည် အဝတ်များဝတ်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်ကို တအံ့တကြည်နေမိသည်။ ယခင်က သူ့အင်္ကျီများသည် သရက်ထည်ဖျင်များ ဖြစ်၍ ဖါးလျားပွရောင်းလှလေသည်။ ယခုတော့ အင်္ကျီမှာပုံကွက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်လာသောကြောင့် သူ၏ခါးခွံနွဲ့မှာ အထင်းသားပေါ်နေပေသည်။ နတ္ထာသောရင်အုံသည် ဇာတော်လိပ်ကျကျကို ဝတ်လိုက်တော့မှ မိုးမိုးမောက်မောက်နှင့်ပုံပေါ်လာတော့၏။

ပျော့သော ပိုးတွန့်လုံချည်သည် သူ၏ရှည်လျားနတ္ထာသောပေါင်တံပေါ်တွင် အိတ်အိတ်စက်စက် ဖြစ်နေပေသည်။ ရုတ်တရက် မအတော့သော အတွေ့ထူးကို စောနုသည် လုံချည်ကို ပွတ်သပ်၍နေပေသည်။

အမှန်တော့ စောနုသည် ပေါင်တံသွယ်သွယ် တင်မို့မို့နှင့်ချောမောမောကြော့ရှင်းသူဖြစ်၏။ တကယ် ရခိုင်သူချောပြီဆိုတော့ ရှုမော၍မကုန်နိုင်အောင်တင့်လှပေသည်။ သို့သော် စောနုသည် ကပျစ်ကညစ်နေခဲ့ရလွန်း၍ သူ့လှမှန်း ဘယ်သူမှမသိပါပေ။

သူ့နှာတံသည် ကုလားဆန်၍ မျက်လုံးကလည်း ဝန်းဝိုင်းပေသည်။ မျက်တောင်ကော့၏ ဝန်းကျင်သည် ရေးရေးလေးညှို့နေသောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ညှို့ဓာတ်အားကြီးနေသလို ရှိန်းရှိန်းနီ၍နေပေသည်။

ယခုလို ပေါင်ဒါနှင့်သနပ်ခါးနှင့် သလိုက်တော့မှ အသားထင်းဝင်းကလည်း လင်း၍လာပေသည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ ကြမ်း၍လက်သည်းရှည်ထဲတွင် ချေးဝင်နေသောကြောင့် စောနုသည် နည်းနည်းစိတ်ညစ်၍ သွားပေသည်။

သို့သော် သူသည်လက်သည်းထဲမှ ချေးများကို ဆံညှပ်ငယ်နှင့်ကလော်၍ ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ကဲ လာဟေ့ စောနုသွားနီ”

အရိုးခေါ်တော့မှ သူသည် အပြင်သွားရန် သတိရတော့၏။ အရိုးသည် အပြင်သွားလျှင် ဟေးလ်မင်းကားသစ်ကို စီး၍သွားလေ့ရှိသည်။ ကားလေး၏အိတ်သောထိုင်နံ၊ ပိုးတွန့်၏ပျော့နုအတွေ့၊ စောနုသည် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

မိုးချုပ်စပြုလာပြီဖြစ်၍ လမ်းမီးများလင်းနေပေသည်။ မိုးမှာ ဆံသံသံရွာနေ၍ လမ်းသွားလမ်းလာတို့ မရှိသလောက် ပါး၍နေသေးသည်။

ကားဝင်ဆိုက်သော အိမ်ကို စောနုတစ်ခါမှမရောက်ဖူးပေ။
ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍ မှောင်မည်းလှ၏။ အိမ်ထဲတွင်မူ
မီးရောင်နည်းနည်းလင်းနေသည်ကို မြင်နေရပေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်
၌ကားထိုးရပ်လိုက်လျှင် ဆင်ဝင်မီးသည် ပွင့်၍သွားသည်။ ကုလား
တစ်ယောက်က လာရောက်၍ သံဆွဲတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အရိုးခံအရှေ့မှဆင်းသော် စောနုသည်လည်း နောက်မှဆင်း
လိုက်သည်။ သူတို့သည် သံဆွဲတံခါး၏ အထဲသို့ရောက်လျှင်
အရိုးခံသည် အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း စောနုကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ဒီဟာ ငါ့ညီမအိမ်ပဲ ခဏနေရစ်ခဲ့ဦး။ ငါအခုပဲ ပြန်
လာမယ်နော်”

စောနု တစ်စုံတစ်ရာမပြောခင် အရိုးခံသည် သံတံခါးမှ
ထွက်၍ကားပေါ်တက်သွားတော့သည်။ ကားနက်ကလေးသည် ဆင်ဝင်
အောက်မှ ထွက်၍သွားသောအခါ ဆင်ဝင်မီးပိတ်၍ တဝင်းလုံး
ကြောက်စရာကောင်းအောင် မှောင်၍သွားတော့သည်။ ကုလားသည်
သံဆွဲတံခါးကို ပိတ်လိုက်လျှင် စောနုသည် သံတံခါးကိုင်၍ငေး
မိသည်။ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အိမ်ရှင်တို့ကလည်း ဆင်းမလာပေ။
ကုလားလေးက သူ့ကိုအပေါ်တက်ရန်ပြော၍ သူရပ်နေသော နေရာ
မီးကိုပိတ်လိုက်၏။

သူသည် လှေကားဝသို့ ကမန်းကတန်းသွားကာ ရပ်နေ
သည်။ လှေကားထိပ်တွင်မူ မီးများလင်းလျက်ရှိပေသည်။ စော
သည် လှေကားထိပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ စောနုပါလားဟေ့။ အပေါ်တက်လေ”

လှေကားထိပ်တွင် တစ်နေ့က အိမ်ကိုလာလည်သော ဖြူဖြူ
မြင့်မြင့်လူချောကြီးရပ်နေပေသည်။ စောနုနာမည်ကို ဘယ်တုန်းက
များသိနေပါလိမ့်။ စောနုသည် လှေကားပေါ်သို့ တစ်လှမ်းခြင်း ဖြည်း
ဆေးစွာတက်၍သွား၏။

သူတစ်လှမ်းခြင်း တက်သွားတိုင်း လှေကားထိပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
က တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသောအခါ လှေကားပေါ်ရှိ မီးသည်
လုံးဝငြိမ်းသွားပြန်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် နံရံတွင်ကပ်ထားသော မီးပွင့်အောက်၌
မတ်တတ်ရပ်၍နေပေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် နီ၍စိုင်းနေသလိုဖြစ်
နေပေသည်။ ပူဖောင်းဖောင်းမျက်နှာကြီးက ပြုံး၍နေသော်လည်း
မျက်လုံးများက အလွန်တပြောင်ပြောင် တောက်နေသည်ဟု စောနုက
ထင်နေပေသည်။

“ထိုင်ဦးလေ စောနု”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအသံက လေးတွဲတွဲနေပြန်၏။ စောနုသည်
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘာတွေဖြစ်နေ၍ ရှေ့ဆက်ကာ ဘာဇာတ်လမ်း
ခင်းရမည်ကိုလည်း သူမတွေးတတ်ပေ။

အကယ်၍တွေးတတ်လျှင်လည်း ကုလားထိုင်ရှိရာသို့တိုး၍
သွားမည်မဟုတ်ပါပေ။ သူကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လျှင်ထိုင်ခြင်း ဖျတ်ခနဲ
အဖြူရောင်မီးလုံးသည် ငြိမ်း၍သွားကာ အပြာရောင်မီးလုံးတစ်ခုသာ
မှိုန်မှိုန်ကျန်ရစ်တော့သည်။

“ဟင်” စောနုသည် ဗြုန်းခနဲထလိုက်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက “ကျား” တို့၏ လျှင်မြန်ခြင်းနှင့် စောနုအနားသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။

အပြင်တွင် မိုးများက သည်းထန်စွာ ရွာကျလာလေသည်။ စောနုသည် မော့၍နေပေသည်။

ပိုးတွန့်လုံ့ချည် ကားကူရှင်အတွေ့တို့ထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အတွေ့ကပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားချောက်ချားစရာ ကောင်းပါကလား။

ယခုတော့မူ စောနုသည် အားလုံးအကြောင်းတို့ကို ရိပ်မိတော့သည်။

ထိုညတစ်ညလုံး သူသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့်အတူ အိပ်နေတော့သည်။ မိုးများကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာချ၍နေပေသည်။

နောက်နေ့မိုးမလင်းတလင်းတွင် အနီးအနားမှ ဂျစ်ကားလေးရောက်လာကာ သူ့ကိုလာခေါ်၏။ သူ့အိမ်တွင် ညကအိပ်ကြောင်း၊ ဒရိုင်ဘာ ကိုသာအောင်သိသည်ကို စောနုရှက်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လုပ်နေရသလို ဘာမှထူးခြားပုံမရပေ။

စောနုသည် ကားပေါ်မှာထိုင်ရင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေပေသည်။ ညကမွေ့ရာ၏အတွေ့ကိုတွေးရင်း ကျောစိမ့်လာ၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် အရက်နဲ့လှိုင်းနေသော ပါးစပ်ကြီးကိုဟကာ အိပ်၍ကျန်ရစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျက်နှာကို တွေးမိသောအခါ ကြက်သီးထ၍ ရွံ့သွားတော့သည်။

“ဒါက ဘယ်သူ့အိမ်လည်း ကိုသာအောင်”

စောနုသည် ကားပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာရာမှ မရဲတရဲ မေးလိုက်၏။

“ဟို အရာရှိကြီးအိမ်။ နင်ကလည်း အလိုက်တာ ကိုယ်အိပ်လာပြီး။ ဘယ်သူ့အိမ်မှန်းမသိဘူးလား”

စောနုသည် သာအောင်ဆူသည်ကို အံ့ကြိတ်ရင်း နားထောင်၍နေပေသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် အနီးက ဘယ်သူ့မှမပြောရ၊ ပြောလျှင် ဆန်တစ်အိတ်ကိုလည်း သိမ်းမည်။ အလုပ်လည်းဖြုတ်မည်ဟုဆို၏။ ယနေ့အစိုတော့ အလုပ်မဆင်းပဲ အိမ်ပြန်အိပ်ရန်ပြော၍ သူ့ကိုဂျစ်ကားနှင့် ပြန်ပို့လိုက်သည်။

အိမ်တွင် အားလုံးသေသေသပ်သပ်ဖြစ်နေ၏။ အဖလည်း ညက ထမင်းစားကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ကို ညီမလေး တွေရော ခံသာပါ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည်။

သူသည် ပြန်၍ပြီးလျှင်ပင်မရ၊ ကံပေါ်ကို ကသုတ်ကရက်ပြေးတက်လိုက်၏။ သူ၏နောက်ခန်းလေးသို့ဝင်ကာ ညကဝတ်လာသော ပိုးတွန့်ထဘီကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထဘီချွတ်လိုက်သော်လည်း စိတ်ကကျွတ်လွတ်၍မသွားပါကလား။

အဖကို ဖွင့်ပြောရကောင်းမလား။ ခုနေ့ အမိရှိလျှင် ပြောပြတိုင်ပင်မိမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖျာပေါ်တွင်ပစ်လဲလိုက်၏။ အဖ

သည် မနေ့ကတည်းက စိတ်ချမ်းသာသည့် အရှိန်နှင့်ဆက်၍ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့။ သူ့ဘာမှ မပြောလိုတော့ပေ။

ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူ၍ မျက်နှာအပ်လိုက်ကာ စောနုသည် ကြူကြူပါအောင် ငိုမိပေသည်။

ဤမျက်ရည်တို့သည် ရေပြင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ စောသာဖြူ၏ ဆန်နှင့်စပါးတို့သည် ဤရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းကာ ပါကစွတန်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်ကိုမူ မည်သူမှမသိလိုက်ကြပေ။

နောက်နေ့တွင် ဆန်ဈေးသည် တစ်ဟုန်တိုးတက်သွားပြန်သည်။

“အမလေး ဆန်ဈေးတက်တုန်း ဦးမျိုးဝယ်မစားရတာ ဘုရားကျေးဇူးပဲဟေ့။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ စိတ်ချမ်းသာပါစေ”

အဖသည် ဆုတောင်းလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။ စောနုကတော့ အိမ်တွင်ကြာကြာမနေချင်ပေ။ မိုးလင်းလင်းခြင်းဆိုသလို အလုပ်ဆင်း၏။ အရိုးက တစ်ခါတလေ စောစောပြန်ခိုင်းလျှင် သူသည် စစ်တွေလမ်းများပေါ်သို့ငေးမောကာ လျှောက်၍နေတတ်ပေသည်။ ဦးစောသာဖြူရော အရိုးကပါ သူ့ကိုအလွန်အကျွံမခိုင်းပေ။ ယခင်ကထက် အလိုပိုလိုက်၏။

နေ့လယ်ဘက် နေ့တစ်ဝက်နှင့် ပြန်ခိုင်းသောအခါတွင်မူ သူသည် လမ်းကိုတမောတပန်းကြီး လျှောက်၍ပစ်၏။ မောလာလျှင် စိတ်သက်သာသလို ဖြစ်ရပါ၏။ ငြိမ်သက်၍တွေးနေလျှင် ငိုချင်သည်။ ငိုရသော ဝေဒနာကို မခံစားလိုပေ။

သူသည်ကမ်းနားကို လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်း စစ်တွေမြို့၏အထူစွန်းသို့ ရောက်၍လာသည်။ မိုးတွင်းဖြစ်သော်လည်း ယနေ့နေ့လယ်တွင် မိုးသက်မရှိ၍ ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်ပေသည်။ လှိုင်းသံသည် ရယ်မောသံလို သာလှပေသည်။ လေညင်းကလည်း တသုန်သုန်တိုက်ခတ်၍နေပေသည်။ ခုံတန်းလေးများနှင့် လူထိုင်ရန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ထားသောနေရာသို့ စောနုကမသွားပေ။ နေ့လယ်ကြီးဖြစ်နေ၍ ဤနေရာတွင်လည်း ဘယ်သူမှမရှိပေ။

သူသည် ကမ်းစပ်သို့သွားလိုက်၏။ ကျောက်ကမ်းပါးမည်းမည်းကြီးများသည် ရေစပ်တွင်ပေါ်နေပေသည်။ ကျောက်တုံးကြီးများကိုမိုကာ ပင်လယ်ဆီသို့ငေးနေမိသည်။ အဆုံးမရှိသည်ကို မြင်သော အခါအားငယ်လာ၏။ အားငယ်လာလွန်း၍ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေမိပြန်လေသည်။

“ဟင် မင်းဘာလုပ်ငိုနေသလဲ”

လူငယ်တစ်ယောက်သည် သူ့အနားတွင်ရပ်ကာ သူ့ကိုမေးနေ၏။ သူသည် လူငယ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးမှ ချက်ချည်စများကိုမူ မသုတ်မိပေ။

ဤလူငယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို အဆီစားလိုသူပဲလား။ သံသယကြီးစွာနှင့်ကြည့်ရင်း ပြီးတော့ကြောက်လာ၏။ ဤရပ် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုတ်ခွာသွားရန် ပြင်လိုက်၏။

“မပြေးပါနဲ့ကွယ်။ အကောင်းမေးတာပါ။ မပြောချင်လည်း နေပါ။ မင်းငိုနေတာတွေ့လို့ ကိုယ်ကရေထဲဆင်း သေမှာစိုးလို့ မေးတာပါ”

သူသည် ရပ်တန့်နေရင်းမှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူငယ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူခပ်နွမ်းနွမ်းလေးနှင့် ကာကီရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားလေသည်။ ဒေါက်ကောင်း၍ မျက်နှာအကျလှသော်လည်း အသားက ညိုလွန်းလှပေသည်။

“ပြန်တော့မယ်”

“ပြန်ရင် လိုက်ပို့ရမလား”

“ကျွန်မဘာသာ ပြန်တတ်ပါတယ်”

လူငယ်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာကာ လမ်းမပေါ်အထိ လိုက်၍ပို့၏။

တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆိုသလို စောစောပြန်ရလျှင် ထိုအငူအစွန်သို့ အမြဲရောက်၏။ ရောက်သည့်အခါတိုင်း လူငယ်နှင့်အမြဲတွေ့၏။ လူငယ်၏နာမည်က ရဲဘော်ဝင်းမောင်ဟုဆိုသည်။ စစ်တပ်မှ အားလပ်ချိန်နှင့်စောနုအားလပ်ချိန်ကြိုတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံကြလေသည်။

ဝင်းမောင်နှင့် တွေ့ရချိန်များတွင် စောနုသည် စိတ်သက်သာရာရ၏။ ပျော်သလိုလို ကြည်နူးသလိုလိုနှင့် သူ့ဘဝကို မေ့မိသည်။ ကျောက်တန်းကြီးများကို နှိမ့်လည်းကောင်း၊ သဲပြင်လေးများပေါ်တွင်ထိုင်၍လည်းကောင်း သူတို့စကားအရည်ကြီး ပြောကြ၏။ ပြီးလျှင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဟက်ဟတ်ပက်ပက် ရယ်မောကြပြန်သည်။ ဝင်းမောင်က စောနု၏ကော့ဝန်းသောမျက်တောင် ဝိုင်းသောမျက်လုံးတို့ကို ပိုမိုမက်မော၏။ ရခိုင်၏ “တန်ဆောင်” ဟု ချစ်သူကို ထင်မြင်လာပေသည်။ သို့သော် ရှင်တေဇာသာရကဲ့သို့ ရခိုင်သူ၏အလှကို ထိုရဲဘော်က ကဗျာမဖွဲ့တတ်ပါပေ။

စစ်တွေ၏ လူကိုယ်များနှင့် အရာရှိကြီးများလာရောက်အပ်နိုးဖြေသော ညနေချိန်တွင်မူ သူတို့နှစ်ဦးအား ဘယ်သူမှမတွေ့ပေ။

စောနုသည် ပါးခေါ်သို့ ပေါင်ဒါဖို့လိုက်တိုင်း ပေါင်ဒါများသည် တွက်၍တွက်၍သွားသည်။ မျက်ရည်သည် ပေါင်ဒါနှင့်လိမ်းကပ်၍ ငါးပြင်တွင်ကွက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ မဆည်နိုင်သော မျက်ရည်ကြားမှ သူ့မျက်နှာမို့မို့ကို မှန်ထဲတွင် ဝိုင်းတဝါးမြင်နေရသည်။

သူသည် အံ့ကြိတ်၍ငိုလိုက်၏။ မျက်ရည်များကိုသုတ်ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ကွက်နေသော ပေါင်ဒါတို့ကို ပြန်၍ညှိလိုက်၏။

ယခင်ညတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းနည်းခဲ့သော်လည်း ယခုလောက် စိတ်ထဲတွင် မထိခိုက်ပေ။

ယခုဝင်းမောင်နှင့်တွေ့ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ သွားရမည်ကို သူ့ခြေထောက်တွန့်နေပေသည်။ ဘဝကမသွားလျှင် မဖြစ်တော့သည့် အခြေဟု သူ့ကိုယ်သူ့တွေးမိသောအခါ ရင်ထဲတွင် ဆို့လာ၏။ မျက်ရည်တို့က သွန်၍သွန်၍ကျလာရပြန်၏။

“မြန်မြန်လုပ် စောနုရေ ညည်းကို သာအောင်လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မနက်စောစောပြန်လာခဲ့။ ငါတို့နှင့်အတူ ညည်းသူသီးတောင်ကို လိုက်ရလိမ့်မယ်”

ထူးမှမထူးတော့ပဲနှင့် ငိုနေ၍လည်း ဤအဖြစ်ကလွတ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ကမန်းကတန်း သူ့ကိုယ်ကိုပြင်ဆင်၍ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သာအောင်သည် ဂျစ်ကားပေါ်တွင်ထိုင်၍ သူ့ကိုစောင့်နေ၏။
ညနေမှောင်မိုက်ဖြစ်၍ ဘာကိုမှသိကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

သူကားပေါ်ရောက်လျှင် သာအောင်သည် ကားကိုဖြည်းညင်း
စွာမောင်း၍သွား၏။ စောနု၏ သက်မတချချအသံသည် စက်သံကြား
ထဲမှ တစ်ခါတစ်ခါပေါ်၍လာသည်။

“ဘာလို့ ငါ့ခဏခဏသွားရတာလဲ သာအောင်ရယ်”

သူသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် မေးလိုက်၏။

“နင်က ချောတာကိုး၊ ချောတဲ့မိန်းမများ တယ်ပြီးမာနကြီး
တယ်နော်။ ဒါပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေနဲ့ကျတော့ သူတို့ဟာ ခြေတော်
တင်ခံရတာပါပဲ”

သာအောင်ကကားက ခနဲ့တဲ့တဲ့ ရိသဲသဲဖြစ်၏။ စောနုသည်
ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း သူသည် ရုတ်တရက် ပြန်၍
ရန်မတွေ့တတ်ပေ။

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီ ငါ့ကိုဘာလို့ ခဏခဏလွှတ်ရတာ
လည်းလို့မေးတာ။ ဒီလူကြီးက အရိုးရွှေဖဲတို့ကို ဘာလုပ်ပေးလို့လဲ”

“ဒီလူကြီးဆီမှာ နှင့်ကိုလာဘ်ထိုးတာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီလူကြီးက
အရိုးရွှေဖဲတို့ ပါကစွတန်ကို ခိုးထုတ်ရောင်းတဲ့ စပါးတွေကို မဖမ်း
ဘူးပေါ့ဟ။ ဒီနည်းနဲ့ အရိုးတို့ သူဌေးဖြစ်လာတာပေါ့”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့လေ။ သူများကိုလည်း ဖွင့်မပြောနဲ့နော်။ ဒီမှာ

အောက်ပိုင်းက အာဏာနည်းနည်းရှိတဲ့ လူတွေကို အရိုးရွှေဖဲတို့က
ငွေနဲ့ဝယ်ထားတာချည်းပဲ။ ငါကနင့်ကိုချစ်လို့ ပြောပြတာ”

“ဘာပြောတယ်”

စောနုသည် ဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ ပြီးတော့ ငိုမိပြန်သည်။
သူသည် ကတုန်ကယင်နှင့် သာအောင်ကို ရန်တွေ့နေပြန်၏။

“နင့်ကို ငါမချစ်နိုင်ဘူး။ နင်တို့တွေ ဘယ်သူမှ မကောင်းပါ
ဘူးဟယ်။ ငါလည်းမကောင်းပါဘူး။ ဆန်ဈေးတက်လို့ ငါ့အလုပ်
လုပ်ရတာပါ။ အလုပ်လုပ်လို့ ဒီဘဝရောက်ရတာ။ ငါဒီလိုလုပ်လို့
စစ်တွေကစပါးတွေ တခြားရောက်ပြီး ဆန်ဈေးတက်ပြန်ရော။ ငါဟာ
ငါ့လုပ် ငါ့ဟာငါဖြစ်”

မလုံးမထွေးနှင့် တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်ပြောရင်း သူသည်
ငိုပြန်သည်။

“မငိုပါနဲ့ဟယ်။ တော်ကြာ ဟိုမင်းဘုရားကြီးက စိတ်တော်
ညိုနေဦးမယ်။ နင်ဘယ်လိုပဲ ငါ့ကိုချစ်ချစ်၊ မချစ်ချစ် ငါ့လက်ထဲ
ရောက်မှာပါပဲ”

စောနုသည် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်တို့ရင်း ချစ်သူ
ငင်းမောင်မျက်နှာမှာ မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လာပြန်သည်။ သာအောင်၏
စာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။ စောနု
သည် မထူးတော့သော လုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခုကို မတုန်မလှုပ်နှင့်
လှေကားကြီးပေါ်သို့ တက်၍သွား၏။

ယခုအခါတွင် မြတ်နိုးသူပေါ်လာပြီဖြစ်၍ အချစ်၏တန်ဖိုး ခန္ဓာကိုယ်၏တန်ဖိုးကို ပိုမိုနားလည်လာသောကြောင့် စောနုသည် ပိုမို၍ဆွေးမိ၏။ အသည်းနှလုံးများက ဖျစ်ဖျစ်မြည် မတတ်ပြီကဲ့သို့ ဝေဒနာကို ခံစားရပါ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကမူ စောနု၏ အသည်းနှလုံးများ ချစ်မေတ္တာကြောင်းများကို ယောင်၍မျှပင်မတွေးမိပေ။

နံနက်တွင် အဆီခွဲပြန်နေသော မျက်နှာကြီးသည်ပါးစပ် ကို အမြဲဟကာ အိပ်၍ကျန်ရစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေ၏။

ဘူးသီးတောင်သို့ ထွက်လာသော သင်္ဘောပေါ်တွင် စောနု သည်ရှိနေသည်။ ညဉ့်ကအာရုံသည် ခေါင်းထဲတွင်မရှိပေ။ ဝင်းမောင် တစ်ယောက်များ စစ်တွေအစွန်းတွင် ယနေ့နေ့လယ် သူ့ကိုများစောင့် နေမည်လား။ သူ့ကိုများမတွေ့လျှင် ဝင်းမောင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်း၍များနေသလား။ သူသည် လွမ်း၍လာ၏။ စစ်တွေမြို့ကလည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားကာ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေရတော့သည်။

မြင်ငယ်ပေါ်ကိုဖြတ်၍ ပြေးလိုက်ရကောင်းမလား။ တစ် ယောက်တည်း စောင့်နေမည်ချစ်သူကို ပြေး၍ပြောလိုက်ချင်သည်။ ချစ်လာပြီဆိုတော့ စိတ်ကူးတို့သည်လည်း ယဉ်ကျေးနုနယ်လာကြ ၏။ ဘူးသီးတောင်အပြန်မှပင် ချစ်သူကိုတွေ့ရတော့မည်ဟု စိတ်တင်း လိုက်၏။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ချစ်သူအပါးဝယ်ထိုင်ကာ သူ့ဘဝကို ပြောပြမည်။ ချစ်သူက ကျေနပ်လျှင် သူတို့လက်ထပ်မည်။ ဤမှ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝသို့ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဟု စောနုကတွေး၏။

သူ့အသည်းနှလုံးများသည် ချစ်သူကိုမညာချင်ပေ။ သို့သော် သူ့ဘဝ၏နှိမ့်ပုံ၊ မသန့်တော့ပုံကို ချစ်သူကများသိ၍သွားလျှင် ချစ်သူ ၏နှလုံးသားတို့သည် ဘယ်လိုများဖြစ်၍သွားရှာမည်လဲ။ စောနု၏ မျက်ရည်ပေါက်များသည် သွန်ကျ၍ လာပြန်တော့သည်။

“မငိုပါရစေနဲ့တော့ဘုရား။ မငိုပါရစေနဲ့တော့”

စောနုသည် ဘုရားကိုလည်း ငိုကြွေးရခြင်း ဆင်းရဲကို မခံစားရအောင် ဆုတောင်းမိပြန်သည်။

ဘူးသီးတောင်ကို ညနေတွင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ အရိုး ခွေခံတို့လူစုသည် ဧည့်သည်များပါလာ၍ တပျော်တပါးကြီးဖြစ်နေ လေသည်။ အရိုးခံ၏မောင်များ အိမ်တွင်တည်းခိုကြသည်။

စောနုသည် တည်းခိုအိမ်ရောက်ရောက်ခြင်း ထိုး၍အန်၏။ အိမ်သားများကတော့ သင်္ဘောမှသည်ဟု ဆိုပေလိမ့်သည်။ စောနု သည် ထမင်းမစား၊ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေနေလေသည်။ ရင်ထဲက အစာကိုမဆာပေ။ တွေး၍သာနေချင်ပေသည်။

“ကလေးမ”

အရိုးခွေခံသည် သူ့အနားရောက်လာလေသည်။

“ညည်း ကလေးရှိလားမှမသိပဲ”

“ဘာ ဘယ်လို”

စောနု၏အသားများသည် ဆတ်ဆတ်တုန်၍ လာလေသည်။

“ကလေးရှိချင်လည်းရှိမယ်။ ညည်းကကျန်းမာလို့ အစားမပျက်တာပဲ။ ဘယ်သူ့မှပြောနဲ့နော်။ ငါသာအောင်နဲ့ ညည်းကို ဖေးစားမယ်”

အရိုးရွှေခံသည် ပေါ့ပေါ့လေးပင်ပြောကာ သူ့အနားမှထွက်သွားတော့သည်။

ဘုရား... ဘုရား စောနု၏မျက်လုံးများသည် ပြာ၍ဝေလာ၏။ ယခင် ယခင်က ဒီလိုပင်ဖြစ်ခဲ့သော အလားအလာရှိ၍ သာအောင်သည် “ငါ့လက်ထဲနင်ရောက်မှာ” ဟု မလွဲတမ်း ပြောခဲ့သည်ကို သူ့သဘောပေါက်၍လာပေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အရိုးရွှေခံတို့သည် စိုင်းဒန်း(ခေါ်) စိုင်းတင်ရေတံခွန်ကြီးရှိရာသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသည်။ ဘူးသီးတောင်မှရေတံခွန်သို့ မော်တော်လေးနှင့် (၃)နာရီလောက်လာကြရသည်။ မြစ်ကြောင်းမှာ မကျယ်လှပေ။ ဝက်ပါတောင်ခရီးကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်ကာသွားကြရ၏။ ထိုမြစ်ငယ်မှာ စိုင်းတင်ရေတံခွန်ကြီးမှ စတင်စီးလာခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ မော်တော်လေးသည် တောင်ကမ်းပါးယံ၏ခြေရင်းတွင် ဆိုက်ကပ်လိုက်၏။ ရေတံခွန်ရှိရာသို့ တောင်ကမ်းပါး၏ဘေးမှ ခြေသွားလမ်းလေးအတိုင်းသွားကြရသည်။

စိုင်းတင်ရေတံခွန်သည် တောင်ကမ်းပါး၏ဘေးတွင် တဝေါဝေါသွန်ကျနေပေသည်။ ကျောက်တောင်ကမ်းပါးနှင့် ရေတံခွန်ကြားရှိ မြေပြန့်တွင် အမေရိကန်တို့ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော တံငယ်လေးများ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

ညွှတ်သည်များအားလုံးသည် တဲများပေါ်တွင်နားနေမည်ဖြစ်၍ စောနုသည် ပစ္စည်းများအားလုံးကို တဲရှိရာသို့ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သယ်ယူကာနေလေသည်။ ညွှတ်သည်များကတော့ အဝတ်အစားများလဲကာ ရေတံခွန်ရှိရာသို့ ပြေး၍ဆင်းသွားကြ၏။ ကျောက်တံတားကျောက်ဖျာများ ကြားထဲရှိရေများကို တချို့က ခပ်ယူချိုးကြသည်။ သတ္တိရှိသူတို့က တဝေါဝေါသွန်ကြနေသော ရေတံခွန်အနားသို့ တိုးကပ်၍ သွားကြသည်။ တိတိရီရီညီနေသော ပေ(၅၀)လောက်ကျယ်သည့် ကျောက်ခုံပြင်အပေါ်မှ အားသွန်စီးဆင်းလာသော ရေတံခွန်ကြီးသည် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူနေပေသည်။ ရေမှုန်များရေခိုးများမှာလည်း ကျောက်ဖျာအစွန်းတွင် မှိုင်းမှုန်၍နေပေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကမူ စိမ်းစိုသောတောကြီးဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေသည်။ စိုင်းတင်ရေတံခွန်ကြီးသည်သာ တောကြီး၏ အလယ်တွင်မင်းမူနေသလို တဝန်းဝန်းမြည်နေပေသည်။ သွန်ကျလာသော ရေရှိန်ပြန်ကျယ်ကြီးသည် ပန်းဖြူဆုပ်များလို ဖွားရမ်းကြ၍ကျလာတတ်သည်။

စောနုသည် ညွှတ်သည်များ ရေချိုးအပြီးတွင် ထမင်းစားရန် အဆင့်သင့်ခူးဆပ်ပြင်ဆင်နေရပေသည်။ ရေချိုးသူများအားလုံး တပေါ်ရောက်လာမှ သူသည်ရေတံခွန်ရှိရာသို့ တစ်ယောက်တည်း ရေသွားချိုး၏။

စိုင်းတင်ရေတံခွန်ကြီးသည် လှပ၍ပြန့်ကျယ်သည့် ကျောက်ခုံမြင့်ပေါ်မှ သူတို့ရေချိုးရာ ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ စီးသွန်ကျလာပြီး ထောင်ချောက်ထဲသို့ စီးဆင်းသွားပေသည်။ ကျောက်ငွေ့များမှ ငိုကြည့်

လျှင် အောက်ထောင်ချောက်ထဲရှိ ရေစီးထဲ၌ ဝဲလည်လှည့်နေသော သစ်တိုသစ်စ ဝါးလုံးများကို မြင်နေရပေသည်။

“ဒီကပြန်လျှင် သာအောင်ကိုယူရမည်။ မယူလျှင်လည်း ဝင်းမောင်ကိုယူရမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ကလေးကို ငိုက်ထဲထားကာ ချစ်သူ ကိုဘယ်လိုလုပ်၍ ယူရပါမည်နည်း” သူ့အတွေးများသည် တောင် စောက်ထဲရှိ ဝါးလုံးတို့ကဲ့သို့ ပတ်လည်လည်၍နေပေသည်။

သူသည် ချစ်သူကိုလိမ်ကောက်ရဲလောက်အောင် မယုတ်မာ ရဲသေးပေ။ သတ္တိမရှိသေးပေ။

သူသည် ရေတံခွန်သွန်၍ကျလာရာ အောက်ခံကျောက် ဖျာနားသို့ ကပ်၍သွားပြန်သည်။ အကယ်၍ချစ်သူဝင်းမောင်နှင့်သာ အတူလာခဲ့ပါမူ စိုင့်တင်ရေတံခွန်ကြီးသည် ပျော်မွေ့ကြည်နူးစရာကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ ဘီလူးကြီးအော်နေသလို ကြောက်စရာကောင်း သည်ဟု စောနကထင်ပေသည်။ ပြန်သွားလျှင် သာအောင်ကို ယူမည် ထားဦး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့်ကတော့ ဆက်နေရဦးမည်။ ဒီမှာဘက်တွင် သူ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို စစားနေရသည်နှင့်အမျှ ဟိုမှာဘက်တွင် အဖထို့ လိုလူစားတွေက ဆန်ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်စားရပေဦးမည်။

တကယ်ဆိုတော့ စောနသည် အလွန်မှန်းတီးစရာကောင်း သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ကြောင့် ဆန်ဈေးများတက်ရပြန်သည် ဟု သူ့ကိုယ်သူ့တွေးထင်ပြန်သည်။

သူသည်ရေများကို လက်နှင့်ခပ်၍ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပက်လိုက် ၏။ ယခုလိုနေလယ်တွင် ရဲဘော်ဝင်းမောင်တစ်ယောက် စစ်တွေ

အငူစွန်းတွင် သူ့ကိုစောင့်၍နေလိမ့်မည်လား။ တဖွေးဖွေးလိုမ့်နေသော လှိုင်းလုံးများဆီသို့ ငေးမော၍ပင်နေမည်လား။

တဝုန်းဝုန်း သွန်ကျလာသော ရေပွင့်ရေပန်းခင်းကြီးများဆီ သို့သူမော်၍ကြည့်လိုက်၏။ ရေတံခွန်နှင့်ကျောက်ဖျာတို့ ထိတွေ့သော နေရာတွင် ရေသည်အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်း၍သွား၏။ စောနသည် ရေစေ့တင်းသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို ကြိတ်လိုက်ရင်း ရေတံခွန်ကြီး၏ ခြေရင်းဆီသို့ တိုး၍တိုး၍သွားပေသည်။ ရေတံခွန်က တဝုန်းဝုန်းမြည် သလို သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း တဝုန်းဝုန်းမြည်နေပေသည်။

“ဟဲ့ စောန...စောန”

တဲဘက်ဆီမှ တစ်ပြိုင်နက် အော်သံတို့ပေါ်ထွက်၍လာပေ သည်။ စောနကမူ အားသွန်၍ကျလာသော ရေလုံးဖွေးဖွေးတို့အနီးသို့ မရောက်ခင်ပင် ပြင်းထန်သော ရေစီးကြောင်းပေါ်သို့ ခွေလှဲယိုင်ကျ၍ သွားတော့သည်။ ရေပန်းပွင့်သည် ချောမွေ့သူလေးအပေါ်သို့ သွန်ကျ ၍လာကြလေသည်။

စစ်တွေအငူစွန်းတွင် မိုးဖွဲဖွဲလေး ရွာကျနေပေသည်။ မိုးဖွဲဖွဲ ကြားမှနေခြည်သည်လည်း ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ ကြွကြွလေး သွန်ကျ ၍နေပေသည်။

လှိုင်းလုံးများသည် တလိုမိုလိုမိုလူးရင်း သဲပြင်ကမ်းပါး တို့ထိတွေ့လာ၏။

ရဲဘော်ဝင်းမောင်သည်... မောင်တေးတွင် ချစ်သူကို

စောင့်ရှုနေပေသည်။ သူ့ကာကီဘောင်းဘီပေါ်တွင် ဖိုးစက်ရာများ ပြည့်၍လာကြ၏။

သဲပြင်ပေါ်တွင် သူသည်လက်နှင့်ခြစ်၍ ချစ်သူနာမည်ကို ရေး၍ထားလေသည်။ ပင်လယ်ရေသည် မြင့်၍မြင့်၍ တက်လာသော အခါ သဲပြင်ပေါ်ရှိ “စောနု” ၏အမည်လေးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားတော့သည်။

အဝေးကြီးကို မျှော်လေလေ မြင်ကွင်းက မှန်၍မှန်၍လာ လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ စိုင်တင်ရေတံခွန်မှ ရေအယဉ်နှင့် ဤ ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းတို့တွေ့ဆုံကြပါမူ စိုင်တင်ရေတံခွန်၏အရှိန်ကို လက်နှင့်ကာဆီးလိုသော ချောမွေ့သူစောနု၏အဖြစ်ကို တီးတိုးပြော ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍သာ ပင်လယ်လှိုင်းလေးတို့ စကား ပြောတတ်လျှင်မူကား စောနု၏သတင်းကို ရဲဘော်ထံသို့ ပေးပို့ကြ မည်ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်သောအခါမှ ပင်လယ်ပြာတို့သည် စကားပြောကြ မည်နည်း။

ဘယ်သောအခါမှ စောနုအကြောင်းကို ရဲဘော်သိရှိမိ မည်နည်း။

ဘယ်သောအခါမှ စိုင်တင်ရေတံခွန်ကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းထန် လှသော အဓမ္မမှုတို့ကို ကာကွယ်နိုင်ပါမည်နည်း။

၁၉၅၆-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ်၊ မှုမေ

ကျောင်းနေစဉ် မေတ္တာဗျူစဉ်က *

ကျွန်တော်နှင့် အချစ်တို့ ခွဲခွာကြရသောအချိန်တိုင်း အချစ် သည် ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့၏။ သူခရီးရှည်ထွက်ရသည့် အချိန် တွင်မက ကျွန်တော်ထွက်ရသော အချိန်တွင်လည်း အချစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့၏။ ဦးသုံးကြိမ်ညွတ်၍ ပါးစပ်မှတတ်တတ် ခွတ်ဆိုပြီးလျှင် “ကိုရေ အချစ်လုပ်ချင်တာတွေ အကုန်လုပ်မယ်နော်၊ တိုလည်း လုပ်ချင်တာတွေ အကုန်လုပ်” ဟူ၍ဆိုတတ်လေသည်။ ခုစက ထိုသဘောများကို ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့ပေ။ သူက ထိုသို့ ပြောတိုင်း ကျွန်တော်က “အချစ် လုပ်ချင်တာအကုန်လုပ်” ဟူ၍ ပြန်ပြောခဲ့ရပေသည်။

အချစ်တို့ အိမ်ထောင်စုတွင် ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည် ခရီးသွားနေစဉ် ကျွန်ရစ်သောအိမ်သူသည် ခေါင်းမလျှော်ရ၊ မင်္ဂလာဆောင်မသွားရဟူသော ထုံးစံရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ဘာကြောင့် မသွားရသည်ကိုမူ အချစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိဟန်မတူပေ။

“ကို ခဏခဏလည်း ခရီးထွက်သေး။ တစ်ခါတစ်ခါထွက်ရင်လည်း ဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိ။ ဘာမသိနဲ့။ ကို သွားတိုင်းသာ အချစ်ခေါင်းမလျှော်ရရင်တော့ ကြာရင်ခက်ရချည်း။ ချေးတွေချပ်ပြားပြီး သန်းဗလျှူဖြစ်နေမှာပဲ။ မင်္ဂလာဆောင် မသွားရရင်လည်း မိတ်အကုန်ပျက်ကုန်မှာပဲ”

အချစ်ပြောသည်မှာ မှန်၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ခါ အချစ်နှင့်အတူ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်တိတိပြည့်အောင်နေရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ တစ်နှစ်လုံးမှာမှ တစ်လ၊ နှစ်လတွေ့ရုံ ခဲယဉ်းကြပေသည်။ သူတို့ခလေ့ထုံးစံတွင် ချွင်းချက်တော့ ရှိပေသေးသည်။ ခင်ပွန်းသည် ခရီးထွက်ခါနီးတွင် ဇနီးသည်က “ခေါင်းလျှော်မယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်သွားမယ်” စသဖြင့် ခွင့်တောင်းရသည်။ ခင်ပွန်းသည်က ခွင့်ပြုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ရသည်ဟုဆိုပေသည်။ အချစ်ကမူ တစ်ခုနှစ်ခုထဲ ကွက်၍မဆိုတော့ပေ။ “ကိုရေ အချစ်အကုန်လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်၊ ကိုလည်း လုပ်ချင်တာလုပ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ အကုန်လုပ် အကုန်လုပ်” ကျွန်တော်သည် သူကန်တော့သည့်အတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း အကုန်ခွင့်ပြုခဲ့ပေသည်။

ယခုလည်း ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းဘက်ဆီသို့ သစ်တောသုတေသနအတွက် ကျွန်တော်ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ အချစ်သံမှစာများကိုသာ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ကျွန်တော် စောင့်မျှော်ခဲ့ရ၏။ ဖင်မြင့်များထက်တွင် သစ်ခွပန်းများ လှိုင်လှိုင်ပွင့်လျှင် ပန်းများ၏ ဖင်ခြေဝယ် အချစ်၏စာများကို ဖောက်၍ဖတ်ရသည်မှာ အရသာထူးကဲပေသည်။ တလှိုင်လှိုင်သင်းသော ရနံ့ကပင် “မယ့်ကိုယ်ကပင် ချွေးပျံလေသလား” ဟု ထင်ယောင်မှားဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်သိမ့်ရောမဟုတ်ပါလား။

အချစ်စာထဲတွင်မူ တစ်ခါတစ်ရံ တိုင်းပြည်အခြေအနေ နိုင်ငံရေးအကြောင်းများပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်တွင် ဘာရုပ်ရှင်ပြနေသည်။ ရာသီလိုက်ဘာတွေပေါ်နေသည်ဟူ၍လည်း ရေးတတ်သည်။ ဘာတွေပဲ အချစ်ရေးရေး အချစ်၏စာများကို ဖတ်ရသည်မှာ ကျွန်တော်နှစ်သိမ့်၏။

အလုပ်ကိစ္စများ အားလပ်ချိန်တွင် အချစ်အတွက် သစ်ခွပန်းချိုးစုံကို ကျွန်တော်စု၏။ ပြန်လျှင် အချစ်ကို လက်ဆောင်ပေးရမည်။ အချစ်သည် သူ၏ခြံဝင်းလေးထဲတွင် သစ်ခွပန်းမျိုးစုံကို စိုက်၍ထားဇာတ်ပေသည်။

ယခုတစ်ပတ် နွေဦးပေါက်တွင် အချစ်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ရ၏။ ရွက်ကြွေစပြုနေသော ပင်အောက်တွင်ပင်ခြေကို ခေါင်းအုံးကာ သူ့စာကို ကျွန်တော်ဖတ်၏။

ကိုရေ...

ခုလောက်ဆိုရင် ရွက်ကြွေတောကြီးထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် သစ်ရွက်လို မျောချင်ရာမျောနေမှာပဲ။ နွေဦးဆိုတော့ တောရဲ့ဟန် ကတော့ခွင်စရာနေမှာပါပဲ။ ကိုတို့လူစု မိုးမကျခင် ရန်ကုန်ကိုပြန်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ သစ်တောဌာနက လူတစ်ယောက်က လာပြောတယ်။ အကြောင်းထူးရှိလို့ ဒီစာကို ရေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အချစ် အဲဒီစာကို မရေးပဲ မနေနိုင်လို့ပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေပတ်က ကိုယ်ရဲ့မိတ်ဆွေဝန်ထောက် ကိုခင်မောင်ဝင်း အဖေဆုံးတာနဲ့ မသာလိုက်ပို့ခဲ့တယ်။ မသာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့လေ။ ဂူသွင်းဖို့နေရာကို သယ်သွားတာပဲ။ နေပူလွန်း လို့ အချစ်နဲ့မိတ်ဆွေတွေ သုသာန်ဇရပ်မှာ နေရစ်ခဲ့ကြတယ်။ အချစ် လည်း ဂူသွင်းတဲ့ဆီကို မျှော်ကြည့်ရာက ကားကိုသတိရတာနဲ့ နောက် ဘက်ကို အလှည့်လိုက်မှာ အချစ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာပဲ။ အချစ်ဟာ သိပ်ကြောက်သွားတာပဲ။ အချစ်ကို ဒီလိုမကြည့်သင့်ဘူး။ အဲဒီလို ကြည့်လောက်အောင်လည်း အချစ်ဟာ ဘာတစ်ခုမှထွေထွေထူးထူး အချစ်ကိုယ်ကို မဆင်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အဲဒီနေ့မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ထတီအနက်ကို တောင် အချစ်ဝတ်လာခဲ့လို့ အဖွားကြီးလိုတောင် ဖြစ်နေသေးတယ်။

ဒီလိုကြည့်တာကို အချစ်သိပ်ကြောက်တာပဲ။ အဲဒီကြံတော သချိုင်းက သူရဲတွေအကုန်ချောက်တောင် အချစ် ဒါလောက်ကြောက် မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကြောက်လည်းသိလားကို။

အဲဒီ ကြည့်နေတဲ့လူဟာလေ “ကိုတင်မောင်မောင်”ပေါ့။ အချစ်ချက်ခြင်းပဲ မသာရင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။ အကြောင်း ကတော့ ထူးလှတဲ့အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ကိုဖွင့်မရေးမိရင် အချစ်စိတ်ထဲမှာ အကုသိုလ်ပြုထားရသလိုပဲ။ ဒါပါပဲ ကို။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

အချစ်

ကျွန်တော်သည် စာကိုဖတ်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် မောမိ၏။ အချစ်သည် တစ်ခါတရံ သေးသေးမွဲမွဲလေးများ အပေါ်၌ ဂရုပြုလွန်းတတ်ပေသည်။

တင်မောင်မောင်သည် အချစ်နှင့်ကျောင်းနေစဉ်က ချစ်ခဲ့ ခူးသူဟုဆို၏။ ကျွန်တော်သည် တင်မောင်မောင်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ လက်ထပ်ပြီးစကသာ ကျွန်တော်သည် အချစ်ကို ခုဏခဏစမိ၏။

“ကျောင်းနေစဉ် မေတ္တာမျှစဉ်က ချစ်ပါနုမရယ်၊ အမြန် မင်္ဂလာဆောင်ရမတဲ့။ ကျွန်မ မခံချင်အောင်စကား”

ကျွန်တော်သည် ထိုသီချင်းကို နောက်ပြောင်၍ဆိုတိုင်း အချစ်နှုတ်ခမ်းစူသည်ကို ကျွန်တော်ပျော်၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ဘယ်သူက ဘယ်သူကို စတင်သစ္စာဖောက်သည်မသိ။ အချစ်တို့နှစ်ယောက် မပေါင်းကြချေ။ သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်နှင့်အချစ် လက်ထပ်ကြရခြင်း မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ “သူသည် မိန်းမသားပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် နှစ်နာအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း” အချစ်က ပြောပြတတ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ သူနှင့်တင်မောင်မောင် တွေ့ ဆုံကြဖူးသည်ဟူ၍တော့ တစ်ခါမှမှ ကျွန်တော့်အား မပြောပြဖူးပေ။

“အချစ်က ပြန်တွေ့ရမှာကို သိပ်ကြောက်တာပဲ။ သူ့ရဲကို ကြောက်သလို၊ လူသတ်ဂိုဏ်း ဗိုလ်ကြီးတွေကို ကြောက်သလိုပါပဲ။ ကိုတင်မောင်မောင်ကို ကြောက်တယ်” ဟုလည်း ပြောတတ်၏။

“အချစ်နဲ့ ကိုတင်မောင်မောင် ကြိုက်ခဲ့တုန်းက ဘုရားတွေ၊ ဘာတွေမှာ နောင်ဘဝပေါင်းရပါစေ။ ဘာတွေများ ဆုတောင်းခဲ့ မိသေးလား မသိဘူးကိုရယ်။ အချစ်လည်း မနည်းတောင်းနေရတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ သူ့ကိုသိပ်ကြောက်တယ်။ နောင်ဘဝများ အတုံ့အလှည့်ရှိရင် သူနဲ့များတွေ့နေဦးမလားမသိဘူး။ ဘုရားသိကြား မလို့ အတုံ့အလှည့်ရှိရင်လည်း ဒီဘဝဒီမျှနဲ့ပဲ ကြေပါစေ”

သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို လက်နှစ်ဖက်ကို ပူး ယှက်ကာ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ဆုတောင်းတတ်ပြန်သည်။

“အပေါမလေး၊ အရူးမလေး၊ ဘာတွေလုပ်နေလည်း မသိ ဘူး” ကျွန်တော်သည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ၍ပြောင်လိုက်မှ သူ သည် စိတ်ပြောင်းသွားပုံရလေသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရသည့် ရက်တွင်မူ အချစ်အတွက် သစ်ခွပန်းမျိုးပေါင်း (၂၀)ကျော်ယူခဲ့ပေသည်။ အချစ်သည် တစ်ခြံလုံး ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် လျှောက်သွားကာ သစ်ခွပန်းမျိုးများကို ကြိုးသိုင်း ထားသော အိုးလေးများထဲတွင် အုန်းဆံခွံများနှင့် ပျိုး၍နေပေသည်။ ခရမ်းရောင်တချို့မှာ အပွင့်ပါ ပါလာ၍ အချစ်သည် အတော်သဘော စာပုံရလေသည်။

ခရီးကသာ ပြန်ရောက်စဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခရီးပန်းသည်ကို သတိမရ။ ချစ်နိုးကြီး ပန်းအိုးများနှင့်ပျော်ရွှင် ပြေးလွှားနေသည်ကို ရယ်ကာမောကာနှင့် လိုက်၍ကြည့်နေပေသည်။

“ကိုရာ အဲဒီပန်းခွံနားက မြက်ခင်းပေါ်မှာပဲ နေရစ်။ အချစ် နားစရာတွေယူခဲ့မယ်။ အိမ်က ပူသလိုပဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို သတိရလာဟန်ရှိ၏။ မြက်ခင်းပေါ် တွင် ထိုင်ခိုင်းကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ အချစ်၏ နာသည့် သမင်မလေးလို သွက်လက်၏။ မြန်ဆန်၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခယ်မောတတ်၏။ ဤသို့သော သူ့အသွင်များကို ကျွန်တော် မြတ်နိုး ခတ်မောရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လိုက်၏။ ခြာသော ကောင်းကင်တွင် တိမ်ဖြူတို့သည် ဖြည်းညင်းစွာ ရွေ့လျား နေကြ၏။ ခြံထဲမှာ ပန်းရနံ့တို့သည် နွေဦးလေသွေ့သွေ့ကို ဖြေ နှောင် အေးအောင် ရနံ့ဆောင်ကြပေသည်။

အချစ်သည် ကော်စောအပျော့လေးကို သယ်ယူလာကာ

ကျွန်တော့် အောက်တွင်ခင်းပေး၏။ သူ့နောက်တွင် အိမ်အဖော်ကလေး မလေးသည် လိမ္မော်ရည် ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ ရေနွေးကြမ်း ငါးခြောက်ဖုတ် ထန်းလျက်မျိုးစုံပါသော ဗန်းကြီးကို သယ်ယူလာသည်။

“ကဲ ကို သောက်ချင်တာ သောက်ရမအောင်၊ အစုံယူ လာတယ် သောက်ပေတော့”

အချစ်သည် စားစရာများကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခင်းကျင်းနေ သည်။ ဘယ်လိုပင် ပူသောရာသီဖြစ်ပေစေ။ ကျွန်တော်သည် ရေခဲ ပါသော အဖျော်များကို ရေနွေးကြမ်းလောက် မနှစ်သက်ပါ။ ငါးခြောက် တစ်မြောင်းကိုယူ၍ဝါးရင်း အချစ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“တင်မောင်မောင်နဲ့ တွေ့တဲ့ကိစ္စကိုများ အချစ်ကို့ဆီ စာရေး ရသေးတယ်။ ကို ဒါတွေဂရုမစိုက်ပါဘူးကွာ”

အချစ်သည် ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေး နား ထောင်နေ၏။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ မေးထောက် ရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

“ဘာရယ်လို့တော့လည်း မဟုတ်ဖူး။ အချစ်မရေးပဲနေကို မနေနိုင်သလိုလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ရေးလိုက်တာပါလေ။ ဂရုစိုက်စရာ တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း အချစ်လက်ထပ်ပြီးမှ ပထမဆုံး တွေ့ခြင်းပဲ။ တွေ့ရတာလည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန် သင်္ချိုင်းမှာမှလာတွေ့ရ တယ်နော်”

သူသည် မျက်တောင်လေးစင်းနေပြန်၏။ ကျွန်တော်ထ

ငါးခြောက်ဖုတ်စားလိုက်။ ရေနွေးကြမ်းသောက်လိုက်နှင့် ချွေးများ ပြန်လာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း နေရထိုင်ရသည်မှာ ကိုယ့်ချွေးနှင့် ကိုယ်အေး၍ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်လာသည်။ အချစ်တစ်ယောက် တွေးချင်ရာတွေးနေသည်ကို ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေ မိ၏။ အချစ်၏ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးသည် တစ်ခါတသံရံအရောင်များ တောက်ပလာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှေးမှိန် မှုန်ရိ၍သွားပြန်သည်။ သူ့စိတ် သည် ချစ်ဦးသူနှင့်တွေ့ခဲ့ရသော အတိတ်ကိုပင် ပြန်လည်ကျက်စား နေလေသလော။ သဘောတွေ့ဖွယ်၊ နှစ်သိမ့်ဖွယ်တို့တွင်ပင် နှစ်မြှော နေလေသလော။ သို့တည်းမဟုတ် နာကြည်းခံခက်သော ဝေဒနာကို ပြန်လည်၍သတိရ နေပေသလောဟု ကျွန်တော်ပြတ်သားစွာ မတွေး တောတတ်ပေ။

“မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဦးတည်းသောသူကို ချစ်ခြင်း၊ တစ်ဦးတည်းသောသူကိုသာ လက်ထပ်ရခြင်းဆိုတဲ့ အဖြစ်ကရခဲတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လူနှစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုကတည်းက သူ့ဘဝဟာ မသန့်သလို မမွန်မြတ်သလို”

အချစ်သည် တွေးရာမှ တိုးတိုးလေးပြော၏။

အလို မရွှေ့ချစ်သည် လေးလေးနက်နက် မတွေးသင့် သည်များကို တွေးနေပြန်လေသည်။ ယခုခေတ်တွင် ရည်းစား ဗလပွ ထားပြီး လင်တစ်ယောက်ကို ယူဖြစ်သလိုယူနေကြသည့် ခေတ်တွင်မှ အချစ်သည် စိတ်ပင်ပန်းစရာမဟုတ် ပင်ပန်းနေလေ သည်။ အမှန် တော့ အချစ်သည် အတိတ်ကိုပြန်လည်တသ လွမ်းဆွတ်နေတန်တော့

မရှိပေ။ သူလူတစ်ယောက်ကိုချစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ရခြင်းအတွက် အားနာဟန်၊ စိတ်မကောင်းဟန် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။ အမှန်တော့ ဤအကြောင်းတရားသည် ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးဝယ် ဘယ်လိုမှအရေးအကြောင်းမထင်ခဲ့။ အချစ်ကို ကျွန်တော်က တည်းက မည်မျှနှစ်သိမ့်နေပြီကို အချစ်သိဟန်မတူပေ။ အချစ်အပေါ်တွင် ကျွန်တော် လုံးဝသံသယမရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက် မပေါင်းရခြင်းကို အချစ်သည် ဘယ်သူ့အပြစ်ဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ဟမဆိုသော်လည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါ၏။ အချစ်သည် ချစ်ဦးသူ၏ “အပြစ်ကိုယ်ကျင့်တရား”ကို တခြားသူသို့ မပြောရက်၊ မပြောခြင်းသာဖြစ်၏။ အချစ်သည် ဘယ်သူ့အပေါ်မှမဆိုခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။ မဆိုးသော မိန်းမကို လက်ထပ်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်သိမ့်စရာဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အချစ်၏ လေးနက်ပြင်းထန်စရာ မဟုတ်ပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွေးနေသောအတွေးကို ဖြတ်၍ပစ်ချင်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်သည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ဆိုလိုက်၏။

“ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် တမ်းတကာ လွမ်းမိတယ်။ ပျိုဖြူ ခင်စံပယ် စွဲမိပြီပေါ့ခက်တယ်။ ဘုရားမှာ တစ်ခါဆိုတယ်၊ လဝါဆို ဦးဆီကကွယ်”

ကျွန်တော်သီချင်းကို ဆက်၍မဆိုခင် သူသည်ပြုံးရယ်လာကာ

“ဘုရားမှာတစ်ခါဆိုတယ်၊ ကျောင်းမှာ တစ်ခါဆိုတယ်၊ သင်္ချိုင်းမှာ တစ်ခါဆိုတယ်” ဟူ၍ ဆက်ဆိုလိုက်သည်။

အချစ် ရယ်မောလာလျှင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပေပြီ။

နွေကုန်ခါနီးလောက်တွင် အချစ်သည် အသက်ရှူမဝသော ရောဂါပြန်စလာ၏။ ယမန်နှစ်များကဆိုလျှင် ပူလွန်းသော နွေရာသီ အလယ်လောက်တွင်မှ အချစ်၏ရောဂါသည် ပြန်၍ဖြစ်တတ်၏။ ဒီနှစ်နွေလယ်တွင်မဖြစ်တော့၍ ကျွန်တော်စိတ်ချနေရာမှ ယခုနွေနှောင်းတွင် ရောဂါစလာပြန်သည်။

အချစ်၏ရောဂါသည် သနားစရာကောင်း၏။ အသက်ရှူကြပ်လာပြီဆိုလျှင် ပါးစပ်ကိုဟကာ ဟကာ ငါးတွေလိုအသက်ရှူရ၏။ လက်ဖျားခြေဖျားများကား ရေထွက်မတတ် အေးစက်နေလေသည်။

ပထမသော် နှလုံးရောဂါဟု ဆရာဝန်ကြီးများက စွပ်စွဲသော်လည်း ဓာတ်မှန်ခိုက်ကြည့်သောအခါ အချစ်၏နှလုံးသား သည်တာမှ ချွတ်ယွင်းခဲ့ပေ။

အိပ်ရာထက်တွင် အချစ်ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေသည်ကို မြင်လေလေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်ကြပ် ရှုပ်ပွနေနှင့် အနေခက်၍နေပေသည်။ အချစ်၏နှုတ်ခမ်းတို့သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။ တစ်အိမ်လုံးကလည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသလိုပင်ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်တော့်အလုပ်နှင့် ကျွန်တော်နှစ်ယောက်လည်း ဤအိမ်ကြီး၏ တစ်နေရာရာတွင် အချစ်ရှိနေသည်တို့ ကျွန်တော်အမြဲဂရုပြုနေမိသည်။ ထမင်းချက်ချိန်တွင် အချစ်၏

တေးသံကို မီးဖိုဆီမှ ကြား၍နေရ၏။ ကြမ်းတိုက်ချိန်တွင် တဒိတ်ဒိတ်
တောက်ပနေသော ကြမ်းပြင်များပေါ်မှ အချစ်၏တေးသံသည် လျော့၍
လျော့၍ထွက်လာသည်။ အချစ် ရေချိုးခန်းသို့ရောက်ပြီးဆိုလျှင် “ရေက
သံကြားထဲမှ တေးသံသည်လွန်၍ထွက်လာ၏။

ယခုတော့ အချစ်နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် ငြိမ်သက်နေ
သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်စဉ်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်မှ
တစ်ပါး အချစ်၏နှုတ်ခမ်းတို့သည် ရွှေ့ရှားဟန်မရှိပါပေ။

ညဉ့်ဦးတွင်မူ တေးဆိုကာသူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်၏
ကျွန်တော်၏ တေးသံဖြင့် ဤအိမ်ကြီးကို မြိုင်ဆိုင်စေလိုသော်လည်း
ကျွန်တော့်တေးသံဝယ် ဂီတ၏အရသာမပါလေသလားမသိ။ စိုပြည်
မြိုင်ဆိုင်၍မလာပေ။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းထဲတွင် မီးရောင်ပြာလေး တစ်လုံးသာ
လင်းနေ၍ ပြတင်းမှလရောင်ဝင်လာသည်ကို မြင်နေရပေသည်။
အချစ်သည် ခေါင်းအုံးကိုတိုကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွနေသော လရောင်
ခြည်ကို ငေးမော၍ကြည့်နေပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရင်အုံသည်
လျော့လျော့လူလူ။ အသက်ရှူရဟန်မတူ။ မိုးမောက်တင်းကျပ်၍
အားယူရဟန်ပုံပေါ်လာ၏။

“ကို သီချင်းတွေ အများကြီးဆိုလေကွယ်။ ညဉ့်ဟာ ဒီတို
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး မနေပါရစေနဲ့။”

အချစ်သည် တိုးတိုးလေးပင် အားယူ၍ ပြောလိုက်၏
ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ ရေဒီယိုသံလည်း တိတ်ခဲ့ပေပြီ။ အချစ်သည်

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နေရသည်ကို အားငယ်ဟန်ရှိပေသည်။
ကျွန်တော်သည် ရသည့်သီချင်းကို တိုးတိုးညည်းလိုက်၏။

“အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ပါရစေတော့။ နှောင်းခဲ့
တဲ့သစ္စာရှင်ကြီးရယ်၊ ပြန်ကာလှန်ကာ မတွေးပါရစေနဲ့ကွယ်။ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာဆိုတာ အကွရာသင်္ချာနည်းနဲ့ တွက်ဆလို့ရမယ်မထင်နဲ့။”

“ကို ဒီသီချင်းမျိုးတွေ မဆိုနဲ့လေကွယ်။ ပျော်စရာတွေ
ကိုဆိုလေ။”

အချစ် သတိပေးလိုက်မှ ကျွန်တော်သတိရ၏။ ကျွန်တော်
သည် ဘာဆိုရမှန်းမသိတော့။ ငေးကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် အချစ်
ကိုကြည့်၍နေမိပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၇ နာရီ မှု အချစ်၏ရင်အုံတို့သည် လုံးဝ
မလှုပ်ရှားတော့ပေ။ ညဉ့်က လ ရှေး ခြည် ဝင်လာသော ပြတင်းမှန်မှ
နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်တို့သည် အချစ်ခန်းကျင်သို့ ရောက်လာကြ၏။
နံနက်ခင်းလေပြည်သည်လည်း အချစ်၏ နဖူးဆံစကို ထိတွေ့နှမ်းနှပ်
ပါသော်လည်း အချစ်ကား မလှုပ်ရှားတော့ပေ။ ဆရာဝန်ကြီးသည်
အချစ်အပါးမှခွာ၍လာ၏။ အချစ်သည် မွေ့ရာထက်တွင် ပျော့ပျော့ပုံ့ပုံ့
လေး အိပ်နေပုံရသည်။ သို့သော်အချစ်သည် အိပ်စက်ရာမှ နိုးတော့မည်
မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။

အချစ်၏နဖူးထက်မှ ဆံခွေလေးများကို ကျွန်တော်သည်
အသာပင်ဖယ်ရှားလိုက်၏။ အချစ်၏ဆွေမျိုးများကား ပိုင်းအံ့လာကြ

လေသည်။ သူတို့ဘာတွေလုပ်သည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခုမှ ဂရုမပြုမိပေ။

ကျွန်တော် လုပ်ချင်သည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပြောပဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းလုပ်၏။ အချစ်၏ပန်းခြင်းတောင်းငယ်ကိုဆွဲကာ ကျွန်တော်ခြံထဲသို့ ထွက်လာ၏။ ၁၂ ရာသီမပြတ်ပွင့်သော စံပယ်ပန်းတို့ကို ကျွန်တော်သည် လိုက်၍ခူး၏။ ခရမ်းရောင်သစ်ခွပန်းတစ်ခိုင်ကိုလည်း ခူးလာသည်။

အချစ်၏ရုပ်သည် ဆုံးခါစမို့ မပြောင်းသေးပေ။ ကော့သောမျက်တောင်များက မှေးမှေးလေးစင်းနေ၏။ သူညီမလုပ်သူက ပေါင်အိမ်ကိုပေးထား၍ မျက်နှာမှာ ဖွေးနုနုဖြစ်နေလေသည်။ အချစ်၏နံ့ဘေးတွင် စံပယ်ပန်းများကို ကြံ့၍ချထားလိုက်ခဲ့၏။ ခရမ်းရောင်သစ်ခွပန်းများကိုမူ အချစ်၏ဆံခွေနားတွင် တင်၍ထားလိုက်သည်။

အချစ်သည် ပန်းပွင့်များအလယ်တွင် ပုံပုံဖြူဖြူလေး ထင်နေပေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အချစ်ထက်အသက်ကြီးပေသည်။ ကျွန်တော်သေလျှင် အချစ်ကသီလင်တ မဖြစ်ရန် အတွက် အသက်အာမခံထားလိုက်ရသည်မှာ (၃၊၄)ခုရှိ၏။ အချစ်အတွက် အိမ်ဝယ်ရ၊ မြေဝယ်ရ၊ ကားဝယ်ရနှင့် စုလိုက်ဆောင်း လိုက်ရသည် ဖြစ်ခြင်း။

ယခုတော့ အချစ်သည် ကျွန်တော့်ထက်စောစီးစွာ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် လူ့လောကကို ဘာမှကြိုတင်တွက်ဆ၍ မရပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ခြံထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွား၏။ သစ်တောမှ ပြန်လာစဉ်နေ့က အချစ်နှင့်အတူ နားနေခဲ့သော မြက်ခင်းပေါ်တွင်ရပ်နားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မြက်ခင်းပေါ်တွင်လဲလျောင်းလိုက်ပါ၏။

အချစ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရမည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အချစ်၏ရထားနောက်မှ ကျွန်တော်၏ ကားလေးကို တစ်ယောက်တည်း မောင်း၍လိုက်လာသည်။ သူ့အမျိုးတွေ ငိုလိုက်ကြသည်မှာ ပွက်လောရိုက်၍နေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားကိုမှန်မှန်မောင်း၍လာခဲ့၏။ သင်္ချိုင်းရောက်လျှင် အချစ်၏ခေါင်းကို ကျွန်တော်ပါဝင်၍ထမ်းကာ မြုပ်မည့်နေရာသို့ယူခဲ့သည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် သေတော့မှမလွမ်းနဲ့။ မသေခင် ကျကျနုနုပြုစု၊ သေရင်အမြန်ဆုံး မြေကြီးထဲရောက်ဖို့သာကြိုးစား။ အတွန့်အတက်တွေ ဂူတွေလုပ်တာ အချစ်တော့ လုံးလုံးသဘောမကျဘူး။”

အချစ်ပြောခဲ့သော စကားအတိုင်း ကျွန်တော်သည် အချစ်ကို နှိုးရိုးပင် မြေမြုပ်ရန် စီစဉ်၏။ အချစ်ကိုမြေမြုပ်ရန် တွင်းတူးထားသော နေရာအနီးသို့ တခြားမှ အသုဘတစ်ခုလည်း ယူ၍လာသည်။ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်သည် မြေတွင်လူးကာလှိုင့်ကာနှင့် ဟစ်အော်ငိုကြွေး၍ ပရိဒေဝသောကမီး တောက်လောင်နေဟန်ပေါက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးနှင့်ဆိုင်၍ အချစ်၏ခေါင်းကို မြေတွင်းထဲသို့ သွင်းပြီးခြင်း ကျွန်တော်သည် ငိုငိုသွားမိ၏။

ကျွန်တော်မျက်လုံးများသည် အချစ်၏ဘေးရှိတွင်းတွင် မြှုပ် မည့်အသုဘကို မျက်စိရောက်သွား၏။ ထိုသေတ္တာပေါ်တွင်ရေးထား သောစာတမ်းမှာ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်စေပါသည်။

“ဦးတင်မောင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် နာမည်ကိုသာ ကွက်၍ဖတ်၏။ ဘုရား ဘုရား ဤ“ဦးတင်မောင်မောင်”မှာ အချစ်နှင့်ကျောင်းနေစဉ်က မေတ္တာ မျှခဲ့သော တင်မောင်မောင်ပေပဲလား။ ဘာလို့များလာ၍ဆုံပါလိမ့်။ ကျွန်တော့် အချစ်လေးသည် သေဆုံးရသော တမလွန်တွင် ကြောက်ရွံ့ များနေရှာပေမည်လား။

ကျွန်တော်သည် ပူဆွေးကြေကွဲရမည်ထက် ပူပန်သောက ရောက်နေပေသည်။

“အချစ်နှင့် တင်မောင်မောင် နောင်တဘဝတွင် မတွေ့ဆုံ ပါစေနှင့်” ဟု ဆုတောင်းရမှာကလည်း သဝန်တို့လွန်းရာ ယောက်ျား မပီသရာကျ၏။

မိန်းမဖြစ်သူကတော့ တင်မောင်မောင် ခေါင်းကိုမြှုပ်ရာ တွင်း သို့ခန့်ဆင်းဟန်ပြုလိုက်၊ ဘေးကလူများ ဆွဲလိုက်နှင့် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ... မောင်မိုးအောင် မြေဖို့လေကွယ်...”

အချစ်၏ မိခင်က သတိပေးမှ ကျွန်တော်သည် မြေကြီးများ ကိုတွင်းထဲသို့ ဖို့၍ ဖို့၍နေ၏။

အချစ်နှင့် နောက်ဆုံး ခွဲရပေတော့မည်၊ အချစ်အတွက် ဘာဆုများတောင်းလိုက်ရပါမည်နည်း။

“ဒီကောင်နဲ့ မတွေ့ဖို့ ဆုပေးလိုက်ရင်လည်း ဒီကောင် ဝိညာဉ်က ငါ့ကို သဝန်တို့တယ်လို့သရော်မှာ။ အချစ်ကလဲ တမလွန် မှာတောင် ဒီကောင်နဲ့တွေ့ရမှာ ကြောက်တယ်”

တကယ်တော့ အချစ်သည်သာ အသေးအမွှေးလေးများကို အကျယ်ချဲ့၍ တွေးသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဦးနှောက်ခြောက် စရာမဟုတ်၊ ခြောက်အောင် တွေးနေသည်ဟု သတိရလာပြန်သည်။

ဆယ်မိနစ်အတွင်း အချစ်၏တွင်းလေးသည် စုန်စုန်ပုံထား သော မြေပုံလေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍သွား၏။

“အချစ် လုပ်ချင်ဒါတွေကို အကုန်လုပ်နော်... နောက် တစ်ဘဝမှာ အချစ်ဟာဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ရပါစေနဲ့၊ အချစ်လေး ချမ်းငြိမ်းပါစေ”

ကျွန်တော်သည် ဆုပေးကာ လှည့်၍ ထွက်လာ၏။မိတ်ဆွေ တွေကိုရော၊ ဆွေမျိုးများကိုပါ နှုတ်ဆက်ရန်သတိမရပေ။

“ကိုကိုရေ... ဦးတင်မောင်မောင်ကြီးရဲ့” စသော အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများမှာ လုံးထွေး၍ နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်ရစ်၏။

ကျွန်တော့် ကားလေးကို မှန်မှန်မောင်းထွက်တော့၏။

ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်တွင် အချစ်လိုက်ပါ၍ လာလိုလာငြား စောင်း
ငဲ့၍ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော
နေရာကိုသာ ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။

“ဘုရားမှာ တစ်ခါဆုံတယ်၊

ကျောင်းမှာ တစ်ခါဆုံတယ်၊

သင်းချိုင်းမှာ တစ်ခါဆုံတယ်”

အချစ်၏ ပြောင်ချော်ချော် ဆိုလိုက်သော တေးသံသည်
ကျွန်တော့် နားထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။

ပုဗ္ဗနိမိတ်ဆိုသည်က ယုံရခက်သော၊ မယုံရခက်သော
အကြောင်းတရားပါကလား။ ။

(အချစ်ဝတ္ထု ရေးပါဆိုသော အစ်ကိုသို့)

ကျွန်မတို့မှာ မိန်းမသား

“မဖြစ်နိုင်တာမှ နဲ့နဲ့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် လေးလေးတွဲတွဲကြီး ညည်းလိုက်သည်။
ထိုင်ရာမှထ၍ ပြတင်းပေါက်ဝသို့ သွားရပ်ပြန်သည်။ ခြံဝင်းသည်
စိမ်း၍လှပေမယ့် ခြုံပြင်မှဝါးတောသည် အရုပ်ဆိုးလောက်အောင်ပင်
ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးသည် စိမ်းစိမ်းစားစား ကြည့်နေရာ
မှနေရာသို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြန်၏။

ညဆိုတော့ လကလဲမိုက်သေး၊ ပြီးတော့ မိုးတွေရွာနေသေး
တယ်မဟုတ်လား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နဲ့နဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိုးမရွာပဲတောင်
ဒီဝါးတောကလေတိုက်ရင် သူ့ရဲ့အော်တဲ့ အသံလိုပဲ ငါ့ဖြင့်ညများနီးရင်
ဒီအသံတွေ မကြားမိအောင် သတိထားနေရတယ်။ ညကြီးသန်းခေါင်
ဒီခြံထဲဆင်းသွားရဲတယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး...”

“ဪ... မမကြီးနယ်”

အနားတွင်ထိုင်နေသော ယောက်မဖြစ်သူမှာ စိတ်မရှည်သလို ပြန်အော်လိုက်၏။

“ ဖြစ်နိုင်တာမှ သိပ်ဖြစ်တာ ဖြစ်နိုင်လို့ပဲ မမကြီး တူမ လိုက်သွားပြီမဟုတ်လား”

သမီးရှင်ပီပီရင်ထဲတွင် မခံချိမခံသာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြန် သည်။

“ အေး- ငါဖြင့် ပုံတစ်ခုနားထောင်နေရသလိုပဲ၊ မနဲယုံ အောင် လုပ်နေရတယ်စိန်စိန်၊ စဉ်းစားလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ချစ်သူနောက် လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းတောင် ဖြတ်ရတာပဲ မမရဲ့ ”

“ဒါကတော့ ကဗျာထဲမှာပါပေါ့။ ခိုရိုအဖို့တော့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ တစ်နေ့ညကများ အခန်းထဲက ရေချိုးခန်းကဲ့တောင် ထသွား ရဲလို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရတယ်။ အခုထိလဲ တစ်ယောက်ထဲ မအိပ်ရဲ တူးမဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုဘဲ ဖြစ်နေနေလေ။ အခုလိုက်သွားပြီ မဟုတ်လား မမကြီးရဲ့”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ငြိမ်၍ နေလိုက်ရပေမယ့် အလျှော့မပေး ချင်၊ စိတ်မပွင့်လည်း အတော်အခံရခက်နေ၏။ မှန်၏။ သူ့တူမ လေးရှိရသည် ကြောက်တတ်၏။ သိမ်မွေ့၏။ နူးညံ့၏။ မိုးဦးကျစ

များဆိုလျှင် မိုးထစ်ချွန်းတိုင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပု၍ပု၍ဝင်၏။ လက်ဖျား ကလေးများအေးကာ ရင်မှာတဆတ်ဆတ် ခုန်နေတတ်သည်။ တောက် တဲ့အော်သံကြားလျှင်လည်း နှုတ်ခမ်းများပြာ၍လာ၏။ ခြံဝင်းပတ်ဝန်း ကျင်တွင် တီကောင်များ၊ ပက်ကိကျများပေါများလှ၏။ တီတွန့်သည်ကိုမြင် လျှင် သူ့တူမလေးသည် တွန့်၍သွား၏။ အသည်းယားတတ်ပေသည်။ မနေ့ည ညညသန်းခေါင်မိုးရေထဲတွင် ရီရီသည် လျှောက်၍သွား၏။ သုခြေချနင်း သွားသောနေရာများတွင် ပက်ကိကျများ တီများထွေး၍ နေပေတော့သည်။

“ဒါတွေကို မမြင်ဘူးဆိုတာလည်း ငါဖြင့်မယုံပါဘူး။ အေးလေ ညကသိပ်မှောင်နေတော့ မမြင်ချင်လည်း မမြင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီပက်ကိကျတွေအပေါ်မှာ သူ့ဖြတ်လျှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာများ တွေးကြည့် ရင် ငါ့တူမလေး ညကအိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူးအေ”

ဒေါ်ခင်မကြီး ညည်းတွားသံမှာ ယောက်မစိန်စိန်အတွက် စိတ်တိုရောဖြစ်လာ၍ အနားမှထသွားသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးသည် သူ့စကားကို စိန်စိန် နားမထောင်လိုတော့ မှန်းသိ၍ သူ့အိပ်ခန်းသို့ ထသွားပြန်သည်။ သူ့နှင့်ရှိရိအိပ်သော နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်မှာ သူ့ကိုပို၍ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်အောင် လုပ်သလိုဖြစ်နေပြန်၏။

ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲလိုက်ပြန်သည်။ အိမ်တွင်နေသော လှရင် သည် သူ့ခြေသလုံးများကို လာ၍ဆုပ်ပေးလေသည်။

“ရီရီ ထသွားတာကို ညည်းတို့တစ်ယောက်မှ မသိကြဘူး ထား။ နိုးတဲ့လူများရှိလား”

“အတူအိပ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးတောင်မသိဘူးဆိုတော့ ကျွန်မတို့”

“အေးလေ ဟုတ်တယ်၊ ငါတောင်မသိတာ၊ ဟင်းငါ့ဖြင့် မယုံနိုင်သေးဘူးဟေ့၊ ဒီကလေးမ ဒါလောက်ရဲရင့်လာတယ်ဆိုတာ နတ်ရေစင်ရင်လဲ ဖျန်းပါမှပဲ”

လှရင်သည် ဝမ်းထဲမှ ရယ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မဆယ်၍နေ လိုက်သည်။

“ချစ်ရေစင်ဆိုတာ နတ်ရေစင်ထက် အစွမ်းရှိတာမို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဘာ နင်တို့တွေတောင် ဒါတွေပြောတတ်နေပြီလား”

လှရင်သည် ခေါင်းလေးငုံ၍ နှိပ်ပြန်နေသည်။ ဒေါ်ခင် ကြီးရင်ထဲတွင် ဝတ္ထုလိုများပြောင်းနေ၍ရလျှင် တူမလေး အကြောင်း ရေးလိုက်ချင်သည်။ အသစ်ပြင်ရေးသော ဝတ္ထုထဲတွင် နီရီ၏နား လိုက်ခန်းမပါရ။ ယခုတော့ ပြင်ရေး၍လည်းမရတော့ပေ။

မနေ့ကပင် နီရီသည် လက်ကိုင်ပဓာနများကို မလျှော်နိုင် ကြောင်း ပြောခဲ့သေးသည်။ ဖွတ်၍လျှော်တိုင်း သူ့လက်နာသည် ချိတ် ချိတ် ပြီးတော့လည်း ပျော်နဲ့နဲ့လျှင် ခေါင်းကိုက်တတ်သေးသည်။ ငါးကြီးနှင့် ငါးခွက်လည်း မခွဲခြားတတ်သေး။ ဤလိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်ဆိုသည်မှာ ဒေါ်ခင်မမြင် အစို့တော့ ထူးဆန်းနေ၏။

သူ့မောင် မမာတုန်းကလည်း ယောက်မစိန်စိန်နှင့်သူ့အ ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ နီရီသည် မေဖေအတွက် စွတ်ပြုတ်ကံပင်မလုပ်တော့

လှရင်နှိပ်ပြီး၍ အပြင်ထွက်သွားသောအခါတွင် ဒေါ်ခင်မကြီး မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များစိမ့်၍လာ၏။

“ကလေးမကလည်း ကြက်တောင်အဖြစ်ရှိအောင် မဖျက် တတ်သေးဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ပါးစပ်မှရေရွတ်နေသည်။ စိတ်သက် သာသလိုရှိ၏။ လင့်အိမ်တွင် သူ့တူမလေးသည် ဘယ်လိုဖြစ်ရှာမည် ကို မတွေးရဲ၊ မတွေးရက်ပေ။ အဝတ်လေးကြီးများကို ဖွတ်လျှော်နေ ရမည်လား၊ ထမင်းဟင်းများကိုပဲ မချက်တတ်၊ ချက်တတ်နှင့်ချက်ပြုတ် နေမည်လား။ စိတ်ထဲတွင် မသက်သာလှပေ။ သူ့စိတ်မှာမူ နီရီကိုရော၊ သူ့ယောက်ျားကိုပါ အိမ်ကိုပြန်၍ခေါ်ချင်၏။ သို့သော် သူ့မောင်နှင့် ယောက်မဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ သူတို့သည် နီရီကို အလွန်စိတ် ဆိုး၍ ပြန်မခေါ်လိုကြသေးပေ။

နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကျော်လာ၍ လကူးလာသည်အထိပင် နီရီနှင့် မိဘများမှာ အဆင်မပြေကြသေးပေ။ နီရီတစ်ယောက် လမ်း(၅၀)ထဲတွင် နေသည်ဟူ၍သာ ဒေါ်ခင်မကြီးသည် သတင်းကြားနေရသည်။ တစ်ခါမှ တော့ မတွေ့ရသေးပေ။

“မိန်းကလေးရယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကိုများ မလွမ်းဘူးလား၊ မင်း အမေတွေက စိတ်ဆိုးနေပေမယ့် တကယ်ဆို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဆီကိုတော့ သာသင့်ပါတယ်။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလည်း ပြောသင့်ပါတယ်”

မှန်တင်ခံပေါ်တွင် နီရီပုံလေးကိုထောင်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် အတွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။ နီရီကို မမြင်ရပဲ ကြာကြာနေ၍မမြင် နိုင်ပေ။

“ငါတော့ ရီရီကိုတွေ့မှဖြူ ယ်။ မင်းတို့ရီရီကို မခေါ်ချင်တော့နဲ့။ ငါ့ကိုတော့ လိုက်ပို့ရမယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းနေရတာ နေရတာ နေရသလိုပဲ သိရဲ့လား”

စိန်စိန်ကိုရော သူ့မောင်ကိုပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည်။

“သူက မမကြီးကို လာစေချင်ပါသလား။ သူကလာဖို့မလွယ်ဘူးနော်”

“ငါသွားရင် မိန်းကလေးက ဆီးကြိုမှာပါ။ မင်းတို့က ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ဖြစ်နေကြတော့ ကလေးက လာရဲပါ့မလား”

“ကလေးတဲ့ တောက်”

ရီရီ ဖေဖေသည် တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဖြစ်နေပုံရသည်။

“သွားလေ။ ရီရီအိမ်ကို ဒေါ်ဒေါ်ဘာသိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းများတော့ မမကြီးတို့မကို စကားစပ်လို့ မပြောလိုက်ပါနဲ့”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်၍ ကားနှင့်ထွက်သွားတော့သည်။ ရီရီအိမ်နားသို့ နီးလေလေ ရင်ခုန်သံမှာ မြန်လာလွန်း၍ လက်နှင့်ဖိထားရသည်။

လေ့ကားအတက်ကွင်းလည်း လက်များတုန်လွန်း၍ ဒေါ်ခင်မကြီးကို ကိုင်ထားရလေသည်။ အိမ်ထဲတွင် အစေခံတစ်ယောက်က သူ့ကို လာကြို၏။ သူသည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်နေရပေမယ့် ရီရီကို မမြင်ရတော့ပေ။ ရီရီယောက်ျားက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် ဧည့်ခံစကားပြော

နေသော်လည်း သူ့စိတ်များသည် အိမ်ထဲသို့လွင့်ပျံ့၍ သူမကိုရှာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

“ဒီမှာကွယ် မောင်ရင်။ သူ့ဘယ်အခန်းထဲမှာပဲ ဘာလုပ်နေနေ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသွားတွေ့ပြီး စကားပြောပါရစေကွယ်”

“သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး လာပါ။ လာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ညှော်မိမှာစိုးလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ငေါက်ခနဲထ၍ ရီရီယောက်ျားနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းများကို ဖြတ်ကျော်၍အိပ်ခန်းထဲတွင် မတ်တတ်ချကာ ဝိုင်နေမိသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ရှေ့ကိုတိုး၍မရပေ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

စိတ်ထဲကသာ အတင်းရေရွတ်နေရသည်။ မျက်စိရှေ့မှာတော့ ရီရီသည် တကယ်ပင် ငါးကြော်နေ၏။ ငါးကြော်အနံ့မှာမီးဖိုသောင်တစ်ခုလုံးတွင် လှောင်နေတော့၏။ သူ့ခေါင်းတွင်ပင် ငြိုးစိစိဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရပ်နေမှန်းကို ရီရီသည် မသိသေးပေ။ ငါးကြော်များကို အိမ်ထဲသို့ပြန်ထည့်၍ ဘေးတွင်အသင့်ချထားသော ပန်းကန်ကိုယူလိုက်၏။ ပန်းကန်ထဲတွင်မူ ကြက်သွန်ဥကြီး ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းများဖြစ်၏။ ငါးကြော်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သောအခါ ငရုတ်သီးစိမ်းနံ့သည် သင်း၍ထွက်လာသည်။

“မိန်းကလေး ရီရီ” တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ‘ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည်’ ဆိုလိုက်၏။ ရီရီသည် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ သူ့ဆီကိုပြေးလာ၏။ အနားရောက်ခါနီးမှာ ကမန်းကတန်း ဟင်းအိုးရှိရာသို့ ပြန်ပြေး၍

အိုးကိုချလိုက်ပြန်၏။ သူ့အနားသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ လှမ်း၍မက်
လိုက်၏။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များသည် ပြည့်သိပ်
နေ၏။ ဇီရီသည် ယခုလိုတော့လည်း စိတ်ထဲတွင်ဆွေးသလိုဖြစ်သွား
တော့သည်။

“မိန်းကလေးက ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဆီကို လာဖို့သင့်ပါတယ်ကွယ်၊
ဒီလောက်တော့ အကြာကြီးမနေသင့်ပါဘူး။”

ဇီရီသည် အားယူ၍ပြုံးလိုက်၏။ “အိမ်ရှေ့မှာသွားပြီး စကား
ပြောရအောင်။ ဇီရီလည်း လာချင်ပါတယ်။ အိမ်ကိစ္စတွေနဲ့မအားရဘူး”

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ လျှောက်ရင်း ဆီရောင်ဝင်းနေသော သူ
လက်ကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

“အိမ်မှာ အစေခံတွေ မရှိဘူးလား။”

“ရှိပါတယ်။ ကိုကိုက ဇီရီချက်တာမှစားတယ်”

“ငါးကြော်ရတာလည်း ညှော်လွန်းပါတယ် ကလေးမရယ်”

“ကိုကိုက ငါးကိုကြော်ပြီး တရုတ်ချက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခုနစ်
ခရမ်းချဉ်သီးအုပ်ပြီး ချက်မကြိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းထိုင်ချ နေ
မယ့်ချင်ပြန်ပေ။

“မိန်းကလေးဟာ ဟင်းတွေဘာတွေ ချက်တတ်တယ်”

တခြားသူတွေကများ ပြောရင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ယုံမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ...ဟဲ”

ဇီရီသည် ခပ်ရှက်ရှက်ရယ်လိုက်၏။ “ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မပြန်
နဲ့ဦးပေါ့။ ဇီရီချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ စားပြီး ညနေကျမှပြန်နော်”

တူမလေးကို မခွဲချင်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အိမ်ထဲတွင်
ဇီရီသည် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ယုံနေသလို သွက်သွက်လက်လက်
လှုပ်ရှားသွားလာနေ၏။ ထမင်းနူး၊ အကျီပြင်၊ ဖိနပ်တိုက်၊ သူ့လင်
တို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်၏။ ချွေးပေါက်ကျနေသော နဖူးပြင်ကို
ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် မကြည့်ရက်ပေ။

ဇီရီယောက်ျားရုံးသွားမှ ဇီရီသည် နားရတော့သည်။ ထမင်း
စားပြီးတွင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သင်ဖြူးပေါ်တွင် ခဏလှဲနေသည်။
ဇီရီကိုမူ အနားပင်မတွေ့ရပေ။ သူသည် ဇီရီရဲ့ရေချိုးခန်းအထဲသို့
သွားမိပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတွင်လည်း မယ့်ချင်ပြန်ပေ။ ဒါပေမယ့် မျက်စိ
နှင့်တပ်အပ်တွေ့ရသည်ကို မယ့်လျှင်တော့ ရူးမှဖြစ်ပေတော့မည်။

ဇီရီလက်ထဲရှိ အကျီများကိုကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှူမိ၏။

“အကျီတွေ ဖွပ်ဖို့ အဖော်တွေမရှိဘူးလား မိန်းကလေး
နော်”

“သူတို့ဖွပ်တာ ဆပ်ပြာစော်နံတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“အင်း”

ယခုအခါတွင်တော့ လက်ဖဝါးတော် ဖို့ဖို့တို့သည် မနာတော့ပါကလား။

ညစာအတွက် ကြက်ကိုဖျက်နေပုံမှာလည်း ဒေါ်ခင်မကြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အံ့သြစရာဖြစ်နေ၏။

“တစ်ခုခုက ဖန်ဆင်းမှုဖြစ်မှာပါ။ ကလေးမ အလိုအလျောက်တော့ ဒါလောက် မကျင့်လည်ပါဘူး” ဟုစိတ်ထဲမှ တွေးမိပြန်၏။

မိမိသည် ရင်အုပ်သားနှင့် ပေါင်သားကို သပ်သပ်ခွဲယူ၍ အရိုးနှင့် ကျန်အသားများကို သပ်သပ်ထား၏။ အရိုးကိုအိမ်သားများအတွက် အာလူးနှင့်ချက်၍ ရင်အုပ်နှင့်ပေါင်သားမှာမူ ကိုကိုအတွက် ကြော်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

ညစာစားပြီး၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် အိမ်ပြန်လာ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မိမိလှုပ်ရှားနေပုံမှာ ဓာတ်ပုံလိုစွဲ၍လာ၏။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း မိမိအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ချင်၏။ သို့သော် သူ့ယောက်မနှင့်သူ့မောင်သည် “ဒီလိုဖြစ်မှ ကောင်းတယ်” ဟူ၍တူမလေး အပေါ်မှာ မှတ်ချက်ချမှတ်နေ၏။ ဒါကြောင့် သူသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေလိုက်၏။ အိမ်ခန်းတွင် လှရင်သည် နုတ်အနားသို့ရောက်လာ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မမနို့နဲ့တွေ့ခဲ့လား” ဒေါ်ခင်မကြီးသည် မျက်နှာကိုပြူးလိုက်ပြန်ကာ...

“အေး...တွေ့တယ် လှရင်...ဘုရားစူးရပါစေ၊ ငါ့မျက်နှာတောင် ငါမယုံမိပါဘူးအေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမနို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် သူတွေ့ရသော အခြေအနေများကို ပြန်ပြောပြ၏။ လှရင်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်၏။

“မိန်းမတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထား၏။ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးထဲတွင် မရွှေ့ရုံ အဝတ်လျှော်ပုံ၊ ဟင်းချက်နေပုံတို့မှာ တစ်လှည့်စီပေါ်လာ၏။

တစ်လတစ်ခါလောက်တော့ မှန်မှန်ပင် ဒေါ်ခင်မကြီးသည် တူမလေးထံသို့သွား၏။ ပြန်လာတိုင်းပင် စိန်စိန်ကို ဖျောင်းဖျက်၏။ မိမိကိုပြန်ခေါ်ဘို့ တောင်းပန်နေပေသည်။ မိမိလုပ်ရကိုင်ရပုံများထဲမှ တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ပြောပြမိသည်။ စိန်စိန်သည်အမှန်တော့ သမီးကလေးကို လွမ်းပါ၏။ ဒါပေမယ့် မိမိ အဖေကို သူမပြောရဲပေ။

“ဒီမှာဆို မိန်းကလေးဟာ သက်သာတာပေါ့”

“ဒါကတော့ မမကြီးရယ် ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဆင်းရဲတာမှ မဟုတ်ပဲ။ သူ့လင်ဝေယျာဝစ္စသူလုပ်တာပဲဟာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့...နို့ပေမယ့် သိပ်ပင်ပန်းပါတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ လူတွေဟာဒီလိုပဲ ဖန်တီးသွားကြတာပါပဲ။ မမကြီးက ဒါပဲတွေ့ခဲ့ရသေးတာကို သမီးက သိပ်ပြီးကိုးကွဲတာ”

“ဘယ်လို”

“သူ့လင်အပြင်မှာ အရက်သောက်မှာစိုးလို့ အိမ်မှာဝယ်ပေးတယ်တဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် ငဲ့ပေးတယ်။ အရက်နဲ့သောက်ဖို့ အားလူးကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်များ သူ့ကိုယ်တိုင်ကြော်တာ သိပ်အရသာရှိတာပဲတဲ့။ ကိုယ်တိုင်သောက်လာခဲ့ရတဲ့ လူကပြောတယ်”

“ဘုရားရေ အမလေး၊ ဒါတော့ငါမယုံဘူးဟေ့၊ မယုံဘူး”

“လာပြန်ပြီ မမကြီးရဲ့ မယုံဘူးကလည်း”

“တကယ်ပါအေ၊ အရက်ဆို ဆေးထဲမှာပါတာတောင် ငါ့တူမလေးမသောက်ပါဘူး။ အရက်ဆို အင်မတန်ရွံ့တာ၊ သူ့ခြေထောက်ရောင်တုန်းကများ တောအရက်လူးဖို့ဟာ အနာခံတယ်။ အရက်ကို မလူးဘူး။ အလကားပါ မိန်းကလေးကို မနာလိုလို့ အယုတ်အမာတွေပြောတာ”

“မမကြီးကလည်း ပြောတာပဲ။ မိန်းမဆိုတာကတော့ လျှော့ရတာကြီးပဲသိလား”

“လျှော့နိုင်ပေါင်၊ လျှော့နိုင်ပေါင်။ ငါ့တူမလေး အရက်ငဲ့ပေးရတယ်ဆိုတာတော့ ငါမယုံဘူးဟေ့”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ပြောရင်းဒေါသထွက်လာ၍ ဟစ်အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် လျှောက်လာ၏။ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ပြတင်းမှကျော်၍ ဝါးရုံတောကို ကြည့်မိပြန်သည်။ အပြင်တွင် ဦးသဲလွန်း၍ ဝါးရုံတောကလည်း အရက်သမားလို ယိုင်ထိုးကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်နေသလို ဆူညံနေသည်။

“ဒီဝါးရုံတောများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အရက်သမားနောက်လိုက်ရဲတာများအံ့ပါရဲ့”

သူ့စိတ်များသည် ငြိမ်၍မရပေ။ တူမလေးထံသို့သွားမှဖြစ်တော့မည်။ မသွားလိုက်လျှင် နား၍ရမည်မဟုတ်တော့ပေ။

ညနေစောင်းတွင် သူ့မောင်ရုံးမှ ကားနှင့်ပြန်ရောက်ချင်း သူသည် ကားကိုယူကာ ရီရီအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၍ အိမ်ဝတွင် သူသည်ရပ်နေမိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ သူ့နားသို့ရောက်လာ၏။

“မေမေကြီး ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါ”

“နင်တို့ မမကော”

“မမ နေမကောင်းလို့ပါ”

“ဟေ ငါသွားကြည့်မယ် မထိုင်တော့ဘူး”

“ထိုင်ပါဦး။ ခဏထိုင်ပါဦး မေမေကြီးရဲ့”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း မျက်လုံးများက အိမ်ထဲသို့ ကြည့်နေပြန်၏။

“နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါကအိပ်ခန်းထဲ မဝင်ရတာလဲဟင်။ နီရီတော်တော်ဈားလား၊ သူ့ယောက်ျားရော”

“မရှိဘူး မေမေကြီးရဲ့”

“မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါကိုပြောမလို့ပါ။ မနေညနေကတည်းက အိမ်က

ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မမရီလည်း စိတ်ညစ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတာပါ။ နေလို့တော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဟေ့ ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်ခင်မကြီး မျက်လုံးများသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်၍ လက်ဖျားများတုန်လာတော့သည်။

“အရင်ကတော့ အိမ်မှာပဲ အရက်သောက်ပါတယ်။ မမက အမြဲအိမ်မှာဝယ်ပေးတယ်။ အမြီးလည်း ကြော်ပေးပါတယ်။ ခုတလော ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အပြင်ကသောက်သောက်လာတယ်။ မနော့ ကတော့အပြန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်လည်းပါလာတော့ မမရီက သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဆူတာနဲ့ ထွက်သွားတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒါဖြင့် မိန်းကလေးက အရက်ငဲ့ပေးရတယ်ဆိုတာ တကယ်ပေါ့”

“တကယ်ပါပဲ။ မေမေကြီး ကျွန်မတို့မျက်စိနဲ့ အမြဲတွေ့ရတာပါ”

“ငါမယုံတူးဟေ့။ မိန်းကလေးဆိုငါသွားမယ်။ ဟင် သူကများ ငါ့တူမကို စွန့်သွားရသေး။ ငါ့တူမ သူ့ကိုယူတာ ငရဲခံရတာသိလား။ သိလား။ အသူရကယ်မလိုပဲနေရတာ”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ရီရီအခန်းထဲသို့တောက်လျှောက် ထဲသွားတော့သည်။ ရီရီသည် ခုတင်ပေါ်လှဲရင်းငိုနေ၏။

“လိုက်ခဲ့ မိန်းကလေး။ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့။ တကတည်း ဘုရားလိုရီသေကျိုးနွံတာတောင် သူကကဲတာ လိုက်ခဲ့”

ရီရီသည်ရှိက်၍သာ ငိုနေသည်။ စကားတစ်လုံးမျှမပြောနိုင်ပေ။

“မိန်းကလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေ သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာ။ လိုက်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့ သင်းသိမှာပေါ့”

ရီရီစိတ်ထဲတွင် သူ့လင်ကိုလွမ်းလည်းလွမ်း၏။ စိတ်လည်း ဆိုး၏။ သူ့ယောက်ျားမရှိပဲ အိမ်တွင်မနေချင်ပေ။ ခဏတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနောက်လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင် ရီရီပါလာ၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ပျော်နေသည်။

“တိတ်စမ်းပါ။ စိတ်ကိုတင်းပါ။ တကတည်း သူတို့က ထောင်လှတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဖြင့် နေ့တိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး။ မိန်းကလေးလက်ချောင်းလေးတွေဟာ အရင်လိုတောင်မလှတော့ဘူး။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရတာကိုး”

ရီရီသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငိုမြင့်နေပြန်သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ဖေဖေရော၊ မေမေပါ ဆီးကြိုကြ၏။ စိတ်ဆိုးသည်ဆိုပေမယ့် သမီးကိုမြင်ချင်သည်မှာကြာလှပြီ။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ရီရီယောက်ျားအကြောင်းကို ဒေါ်နုနှင့်မော့နှင့်ပြောပြ၏။

“ကဲ မိန်းကလေးရေ ပင်ပန်းသမျှ အေးအေးနေပေတော့”

ရီရီကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် မင်းသမီးလေးလို ပြန်၍ပြုစု၏။ ယခုတစ်ခါတော့ ရီရီသည် အခန်းခွဲအိပ်၏။

ရီရီသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နားနေရင်း အပျိုဘဝလို ပြန်၍နေပြန်သည်။ သို့သော်ရီရီသည် ခုတင်ပေါ်လှဲ၍ ဘာတွေများ တွေးတောနေမည်ကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် သိချင်၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ယောက်မစိန်စိန်ကိုရော လှရင်ကိုပါ ရန် တွေ့ပြန်၏။

“နင်တို့ပြောတာတွေ ငါမယုံဘူးဆိုတော့ ညည်းတို့က ရယ် သေးတယ်။ အခုမိန်းကလေးဟာ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး”

စိန်စိန်သည် သူ့ယောက်မကြီး စိတ်များဖောက်ပြန်နေပြီ လားဟုထင်၏။ ဒေါ်ခင်မကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ ကောင်းနေသေး၍ စိုးရိမ်စိတ်နည်းနည်းလျော့သွား၏။

ရီရီရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်ကြာ၍သွားသည်။ နေ့လယ်တိုင်း တစ်ရေးအိပ်တတ်သော ဒေါ်ခင်မကြီးမှာ ယခုတစ်ခါ လှရင်လာနီး၍ အလန့်တကြားနိုးလာသည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမရီ မရှိတော့ဘူး”

“ဟယ် အမလေး”

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် အပျိုလေးတစ်ယောက်လို အမြန်ဆုံး ပြေး၍ ရီရီအခန်းကို ကြည့်၏။ ရီရီသည် အခန်းထဲတွင်မရှိပေ။

“မြို့ထဲခဏသွားတယ်။ မမရီ ထွက်သွားတာက ယောက်ျား

တစ်ယောက်နဲ့ ကားနဲ့ထွက်သွားတာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်တာ။ စောစော ကတော့ အခန်းထဲမှာစာရေးနေတယ်”

“ဟင် အသူရကယ်ဘုံ ပြန်သွားပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘာစာ များလည်း ဝင်ရှာစမ်း။ လှရင် စာကိုငါ့ဆီယူခဲ့။ သူ့အခန်းကိုလည်း ငါမကြည့်ချင်တော့ဘူး”

ဒေါ်ခင်မကြီး သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လမ်းလျှောက်နေပြန်သည်။ မျက်ရည်များကလည်း သွန်၍ကျလာ ၏။ လှရင်သည် ချက်ချင်းဝင်လာလေသည်။

“မမကြီး စာက မမကြီးတို့ကို ရေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးလည်း မပြီးဘူး။ သူ့ယောက်ျားဆီရေးတာမပြီးခင် လာခေါ်တာနဲ့လိုက်သွား တာထင်တယ်”

“ဟင်”

“ဖတ်စမ်း ငါ့ကိုဖတ်ပြစမ်း” လှရင်သည် စာကိုစ၍ဖတ်ပြ၏။

“ကိုကို”

ရီရီသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ခွဲပြီးနေရတာဟာ ရီအဖို့ သဲကန္တာရလိုပဲ အိမ်ကြီးကလည်း ငရဲဘုံလိုလို။

“ဘာငရဲဘုံ အမလေး တို့အိမ်က ငရဲဘုံ။ ဆက်ဖတ်စမ်း”

“တကယ်တော့ ရီဟာ ကိုကဖြူဆိုရင် ဖြူရတဲ့သူပါ။ ကိုယ့် စိတ်တိုင်းကျ ဘာမဆိုလုပ်ပေးတယ်မို့လား။ အပျိုတုန်းကဆို အနက် နဲ့မခံတဲ့မိန်းကလေးဟာ ခုတော့အရက်ခွက်ကိုငဲ့ပေးပါတယ်။ ဟိုနေ့

ကစိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ကိုကိုကို ပြောမိတာပါ။”

ရီဟာ ကိုရဲ့ခြေအစုံကို အမြဲဦးခိုက်ပြီး၊ ရိုက္ခိုးခဲ့ပါတယ်။

ကိုရေ ကိုကများတစ်ခုခု စားချင်တယ်ဆိုရင် ရီဟာလေ လက်တွေကိုပဲ မီးလောင်သွားပါစေ ချက်ကျွေးခဲ့တယ်မို့လား။ ထင်းမရှိဘူးဆိုတောင် ရီလက်ဖြတ်ပြီး ထင်းအဖြစ်”

“ဟေ့ တော်တော့ တော်တော့။ မိလှရင် ဒီစာကို ငါဆက်ပြီး နားမထောင်ချင်တော့ဘူး ဆုတ်ပစ်လိုက်၊ ဆုတ်ပစ်လိုက်ဆို ခုဆုတ်ပစ်လိုက်။ လက်ကိုဖြတ်ပြီး သူ့လင်အရက်နဲ့ ငြီးဖို့ဝက်အူချောင်းကြော်မှာပါ။ ဆုတ်ပစ်လိုက်တော့”

မလှရင်သည် စာရွက်များကို ဆုတ်နေရင်း ဒေါ်ခင်မကြီး မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိ၏။ ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးများသည် အရောင်ကင်းမဲ့၍ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့ပေ။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် မရှေးပါစေနဲ့။

၁၉၅၄-ခု၊ ဩဂုတ်လထုတ် ၅မဝ။

လမ်းကြီးနှင့်ငွေငါးဆယ်

မေမေဟာ အိပ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဝေးကရောက်လာမယ့် ဧည့်သည်အမြောက်အမြားကို ကြိုဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူတို့အတွက် အိပ်ရာနေရာ၊ စားဖို့သောက်ဖို့နေရာ၊ ထိုင်ခင်း၊ အပန်းဖြေနားနေစရာတွေကိုပါ ပြင်ဆင်ပြီး ဝမ်းပန်းတသာ ဆောင့်နေရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေဟာ သားလာတော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတာတွေနဲ့ ဘာမှမတူပါ။ သားသား။

သားကိုလည်း မေမေတစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့လေးဟာ အကူညီတန်သော သူငယ်လေးများလား၊ သူ့လေးဟာ လှပတင့်တယ်သူပေလဲလား၊ အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ သူငယ်ဆိုးလေး တစ်ယောက်ပေလဲ

လား။ ကျစ်လစ်သိပ်သည်းတဲ့ သားလိမ္မာလေးပဲဖြစ်လိမ့်မလား။ မေမေဟာ အိပ်မပျော်ခင်မှာရော၊ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါနဲ့ အပမက်ထဲမှာရော မေမေမြင်ဘူးတဲ့သားရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုမျှော်မှန်းတဲ့ခေါ်ခဲရတာ အမောပါပဲ။

ဪ သားလေး အပမ်းဖြေ နားနေအိပ်စက်ဖို့ မေမေမှာ မွေ့ရာလေးကို ပထမချုပ်မိတယ်။ ဂွမ်းကပ်နုနုလေးပေါ်မှာ မေမေကြိုက်တဲ့ရေရောင်ပြာလွလွဖဲဖဲ ကလေးအပေါ်ကအုပ်ပြီး မွေ့ရာလေးကို ချုပ်နို့ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ မထင်အောင်ချုပ်ရတယ်။

သားမြို့ဖို့ အပြာနုရောင် သိုးမွှေးစောင်လေးကိုလည်း အဆင်သင့်ဝယ်ထားရသေးတယ်။ စောင်လေးပေါ်မှာ ယုန်ရုပ်လေးနှစ်ကောင် ဖြူဖြူမွှေးမွှေးက ရထားမောင်းလို့ လိပ်ကလေးကရထားကိုဆွဲလို့ သားလေးသာ ဒီအရုပ်ကလေးတွေကို တွေ့ရရင် ချစ်တန်ကောင်းပါမလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ခါတည်းဆက်တွေးသွားတာက ဒီစောင်လေးကိုမြို့ရင်း သားလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာတော့မယ်။ သားလေးသိတတ်လာရင်ဖြင့် ဒီယုန်ရုပ်ကလေးနဲ့ လိပ်ကလေးအကြောင်းကို မေးတော့မယ်။ ဒီအခါကျတော့ မေမေဟာ ပျင်းလွန်းတဲ့ ကိုရွှေယုန်အကြောင်း၊ ဝိရိယကောင်းတဲ့ ကိုရွှေလိပ်လေးအကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ပြောပြရဦးမယ်။ ပုံပြောဆရာမကြီးဖြစ်ရဦးမှာပဲ လားလို့တွေးမိတယ်။ မေမေရင်ထဲမှာ သောကတွေဝင်လာပြန်ရော သားဟာယုန်လေးလိုများ အပျင်းကြီးနေမလား။ လိပ်သူငယ်လေးလို ဝိရိယကောင်းတဲ့ သူငယ်လေးဖြစ်အောင် မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲလို့ တွေးမိပြန်တာပဲသား။

သားကို မေမေဟာ ပုံတွေအများကြီး ပြောပြရဦးမှာပါလား။ အားလပ်ချိန်ရောက်ရင် မေမေငယ်ငယ်က ဗတ်ပြီးသားပုံပြင်တွေကို ပြန်ပြီးဖတ်ရပြန်ရော။

နံနက်မိုးသောက်လို့ ပြတင်းဖွင့်လိုက်ရင်ပဲ နှင်းမှုန်ပါတဲ့ ဆောင်း လေတွေဟာ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ မေမေအပျိုတုန်းကဆိုရင်ဖြင့် နှင်းရည်သောက်ထားတဲ့ ပန်းခင်းတောထဲမှာ အပြေးအလွှားဆော့ကစားပြီး ဆောင်းနံနက်လေကို အားပါးတရရှူရတယ်။

ခုတော့ သာယာညှင်းညှင်းတိုက်လာတဲ့ ဆောင်းလေကို တိုးတိုးသာသာပဲ ပြောပြရတယ်။ “ရှေ့လအတောအတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ သားဦးလေးနဲ့တွေ့ရတော့မယ်” လို့ သူတို့ကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာ မေမေ့သားကို ကြိုဆိုကောင်းချီးပေးတဲ့သဘောနဲ့ သားကိုယ်စားမေမေပါးပေါ်ကို အသာတကြည် ထိတွေ့နှမ်းရှုပ်သွားကြတယ်။ မေမေဟာ အရင်လို မပြေးပဲပန်းခင်းတွေထဲ မှာဖြည်းဖြည်းသာသာပဲ လျှောက်ရှာတယ်။

ပန်းဖွင့်လေးတွေကိုလည်း သားလာတော့မယ့်အကြောင်း ပြောပြရင်ပဲ သူတို့ဟာ ဖွင့်ဖတ်တွေကို စွင့်စွင့်ကားကား လေမှာလွှင့်ပြီး တစ်ပွင့်အပါးတစ်ပွင့်ကပ်ပြီး သားနဲ့တွေ့ကြရတော့မယ့်အကြောင်း တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် သတင်းပါးကြပြန်တော့တယ်။

မကြာခင်ပဲ ရွှေရောင်ပေါ်မှာ မဟူရာစင်းလေးတွေ ခင်းထားတဲ့ ဝတ်ရုံလွှာလုံခြုံထားတဲ့ ပျားကောင်လေးတွေဟာ နံနက်နေ့ခြည်မှာ ဖုံးလွှမ်းလာကြတယ်။ မေမေဟာ ပျားကောင်လေးတွေကို မြင်ရပြန်တဲ့အခါ သားရဲ့အနာဂတ်ကို တွေးမိပြန်ရော။

မေမေဟာ ဆောင်းလေပြည်နဲ့ ပန်းဝတ်လွှာတွေအကြောင်း၊ နွေဦးချက်နုများနဲ့ ဥဩတေးသံတွေအကြောင်းကို ပုံထဲမှာသာ ထည့်သွင်းပြောနိုင်တာကလား။ တကယ်ဆိုတော့ မေမေသားက မေမေဟာအရွယ်ရောက်လာရင်ဖြင့် တခြားလူသားတွေနဲ့အတူ ခေတ်ဆိုတဲ့ ခရီးလမ်းမှာ သွားခိုင်းရမှာပါလားလို့ တွေးမိရင်ပဲ ရင်ထဲမှာတင်းကြပ်သွားတယ်။

မေမေသာ တန်ခိုးတော်ရှင်ကြီးဆိုရင်ဖြင့် သားလေးအတွက် သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းပေးပါရဲ့သားရယ်။ မေမေမျက်မှောက် ပြုနေတဲ့ ကမ္ဘာကတော့ လေထဲမှာယမ်းငွေ့တွေဟာ အပြည့်အသိပ် ပါလာလေတော့ အသက်ရှူရတာတောင်မဝတဲ့ကမ္ဘာ။

ဘယ်သူတွေက ဘယ်ဦးနှောက်နဲ့ဘာတွေကို ကြံစည်တွေးတောတီထွင်လိုက်တာလဲသိဘူး လူသားစင်စစ်ကို ခုနကမေမေမြင်ရတဲ့ ပျားကောင်တွေဖြစ်အောင်လုပ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကလား။ မေမေ စိတ်ထဲမှာသားလေးအရွယ်ရောက်လာရင် စည်းကမ်းစနစ်ကျပြီး လိပ်သူငယ်လေးလို ပီရီယရိုရုံမက သားရဲ့အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်လေးတွေကို သားဟာလွတ်လပ်စွာ တင်ပြဆွေးနွေးနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ခေတ်ကို ကြိုစေချင်ပါတယ်။ စည်းကမ်းတော့ကျနပါရဲ့ သူများခိုင်းသမျှ တိုက်တိုက်ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမရှိတဲ့ လူသားနို့ထွန်းကားတဲ့ခေတ်မျိုး သားကိုမကြုံစေချင်ဘူး။

မေမေတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ခုတော့ လမ်းဆုံလမ်းခွကဲ့ ရောက်နေတယ်သား။ သူတို့ဟာ “လူ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးကို ကိုယ်ကြိုက်

ရာကိုယ်ဆွဲပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ပြနေကြတယ်။ ဪ အကြောင်းကို တင်ပြဆွေးနွေးဖို့က အချိန်စောလွန်းပါသေးကလား။ မေမေပြင် သားကိုပြောချင်ဇော၊ တွေ့ချင်ဇောနဲ့အတွေးတွေ အလှမ်းကျယ်သွားရပြန်ပြီ။ သားဟာ တကယ်ဆိုတော့ မေမေကို အတွေးကျယ်အောင်လုပ်နိုင်ခွမ်းမို့ပါကလား။ ပျားကလေးတစ်ကောင်ကို မြင်တာနဲ့ သားရဲ့အနာဂတ်ကိုတွေးပြီး မေမေပူပန်လိုက်တာ။

သားအတွက် မေမေစာဖွဲ့ချင်တယ်။ သားအတွက် မေမေစာတွေရေးချင်လိုက်တာ။

သားကို မေမေမြင်ရတော့မယ့်နေ့ကို ရောက်လာပြီ။ မျက်ခုံးမွှေးထူထူနဲ့ ဆရာမလေးက အဝတ်ဖြူလေးကို ပါးစပ်နဲ့နှာခေါင်းမှာ စီးလို့ မေမေခိုက်ပေါ်မှာ နားခွက်ကလေးတပ်တပ်ပြီး သားရဲ့ရင်ခုန်သံကို မိနစ်ပိုင်းနဲ့အမျှ နားထောင်နေရှာတယ်။

မိန်းမတွေဟာ ချစ်ဦးသူနဲ့တွေ့ခါနီးတော့လည်း ရင်ခုန်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီရင်ခုန်ပုံတွေဟာ သားကို မေမေပထမဆုံးတွေ့ရမယ့်အချိန်မှာ ရင်ခုန်ပုံနဲ့ လုံးဝမတူဘူးသား။ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေအကျယ်ချဲ့ပြလိုမရဘူး။

မေမေလေ လူကသာ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်။ စိတ်ကတော့ခရီးအဝေးကြီးကို ပင်ပန်းစွာ သွားနေရသလိုပါပဲ။ ဝမ်းထဲက နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေ ပြိုက်ပြိုက်ကျလို့ ဆရာမလေးရဲ့ လက်တွေကိုလည်း မေမေ တအားဆုပ်ထားလွန်းလို့ သူ့လက်ချောင်းတွေများ ကြေသွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ မေမေ

နူးတွေဟာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ သားရဲဖွားဖွားကြီး ပြောတဲ့စကားကို သွားသတ်ရတယ်။ “ဈေးတစ်ခါ နှစ်ခါ ပြန်ပဲနဲ့ များတော့ ဘယ်ထော့မှ မပေးသေးဖူး” ဆိုတာ ခါးကို လိပ်ပြီး ပစ်ချင်လောက်အောင် ဝေဒနာပြင်းလာပေမယ့် မေမေဝမ်းမိုက်ထဲမှာ သားရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် မေမေဟာ ဒီဝေဒနာကို ကြိတ်ခံတယ်။ အံ့ကိုလည်း ကြိတ်ထားလွန်းလို့ သွားတွေများကျိုးမတတ်ပါပဲ။

“သားလေး အပြင်ရောက်ဖို့ သူ့လမ်းကြောင်းဟာ တစ်လက်မပဲလိုတော့တယ်။ ပထမကလေးမို့ ခံရတာပါလို့” ဆရာမလေးဟာ အေးဆေးတဲ့ အသံနဲ့ မေမေအပါးက မင်းဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ပြောနေသံ မေမေကြားရတယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးနာရီလုံးလုံး ကြာတဲ့အထိ သားကို မေမေ မမြင်ရသေးဘူး။

သားလေးဟာ ပက်ကျီလေးများလို ခဏ်းသွားနေသလားကွယ်။ တစ်လက်မဆိုတဲ့ခရီးကို သုံးနာရီကြာရတယ်ဆိုတာ မေမေမယ့်ချင်ဘူး။ မေမေဖြင့် ဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာမကြီးတွေနဲ့ ဒေါက်တာတွေလည်း မေမေအပါးကို ဝိုင်းလာကြတယ်။

“ကျွန်မကို လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပါ။ သားကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အပြင်ရောက်ရင်ပြီးတာပါပဲ” မေမေလေး အဲဒီအချိန်မှာ မေမေ အသက်ကိုပဲစွန့်ရပါစေ။ သားကိုသာ အပြင်ဘက် ချောချောမောမော ရောက်စေချင်တာပါပဲ။

“ဪ တို့များ မိန်းမတွေဟာ အားနဲ့တယ်၊ အားလုံးတယ်နဲ့။ အခြေအနေက တကယ်လိုလားလို့ တောင်းဆိုလာပြီဆိုတော့ အသက်ကိုတောင် ပေးအပ်ပြီး ချစ်သူအတွက် စွန့်စားရဲသူပါလားသား”

မကြာခင်ပဲ မေမေဟာ မွေးခန်းထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ထောအကြာမှာ လုံးဝသတိလစ်သွားတာပဲ။ မေမေ သတိရလို့ မျက်လုံးစွင့်လိုက်တော့ ဖြူစွဲနဲ့ ဒေါက်တာနှစ်ဦးရယ်၊ ဆရာမဝတ်တုတ်ရယ်က သားလေးကိုမွေးဖွားပြီးကြောင်း သတင်းကောင်းပါးကြတယ်။

မေမေဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလာတာပါပဲ သားရယ်။

နီနီထွေးထွေး ဝိုးတောင့်တွဲလေးနဲ့ တူတဲ့သားကို အနီးခြုံဖြူလေးနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ဆရာမလေးခေါ်လာတော့။

“ဪ တစ်လက်မ ခရီးကို သုံးနာရီကြာအောင်လာခဲ့ရတဲ့ သူငယ်လေးပါလား” လို့ မေမေတွေ့မိပြီး သားကိုသနားလိုက်တာ။ သားကို ချိုချိုစတိုက်ရတဲ့နေ့ရောက်တော့ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်လေးဆယ့်ငါးရက်ရောက်ရင် မေမေအလွန်မှန်းတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုလုပ်ရအုံးမယ်။ မေမေမှာ မေမေမေတ္တာတန်ခိုးနဲ့ သွန်ကျလာတဲ့ မေမေသွေးကဖြစ်တဲ့ နီရည်တွေ မေမေရင်သားထဲမှာအပြည့်ရှိပါရဲ့ သားနဲ့သားကို နီမှုန့်ဘူးဆွနဲ့ထားခဲ့ပြီး မေမေအလုပ်သွားရအုံးမယ်။ ပြီးတော့ ချိုချိုတွေတောင့်လာရင် အဲဒီနီရည်အစစ်တွေကို မေမေညှစ်ရအုံးမယ်။ မေမေဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ရမှာကို သိပ်စက်ဆုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လုပ်ရအုံးမယ်”

ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားကို ညဉ့်ဦးမှာ မေမေနို့ဝအောင် တိုက်သိပ်ခဲ့တယ်။ အပြင်မှာ လဝန်းဟာ ထိန်ထိန်သာလို့ မေမေတို့ အိမ်ခန်းမကြီးလဲလင်းနေတာပဲ။ မေမေဟာ ခြံတင်း

ကနေ လမ်းကိုမော်ကြည့်မိတယ်။ ယောက်ျားတွေက သူတို့ချစ်သူ ရည်းစားကို စာဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ ချစ်သူမျက်နှာဟာ “လမ်းနဲ့နှစ်လေး သာအေးမြလိုက်တာ” လို့ဆိုကြတယ်။ မေမေကတော့ လမ်းနဲ့ နဲ့သားမျက်နှာကို မနှိုင်းရက်ပါဘူး။

“ခုနေ့များ လနတ်သားက မေမေသားကြီးနဲ့ လမ်းနဲ့ကြီး နဲ့လဲမလားဆိုရင် မေမေကတော့ ပြန်ပြောမှာပဲ”

“မေမေသား လမ်းနဲ့ကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပါ” လို့ပြောမှာပဲ။

လမ်းနဲ့ကြီးက လောကဓာတ်တစ်ခွင်ကိုသာ သူ့ရဲ့အေးမြတဲ့ ရောင်ခြည်နဲ့ ရွှန်းရွှန်းပပသာစေနိုင်ပေမယ့်လို့ မေမေရဲ့နှလုံး သာ တစ်နေရာကို သူ့ရောင်ခြည်တိုးဖောက်ပြီး မလင်းနိုင်ပါဘူးသားရယ်။

သားမျက်နှာဝင်းပက လမ်းနဲ့ကြီးလိုမကြီးပေမယ့် သားကြီးရရင် မေမေအသည်းနှလုံးကို နေရာမလပ် ဝင်းထိန်သွားအောင် အလင်း ရောင်ပေးတာကိုး။ ရွှန်းမြသာကြည်တဲ့ သားရဲ့မျက်နှာက မေမေရဲ့ နှလုံးသားကို အေးစိမ့်ပြီးသွားစေတာပဲ။

ပြီးတော့လည်း ဖိုးလမ်းနဲ့ကြီးဟာ သီတင်းလေးပတ်မှ နှစ်ပတ်သာ လောကကြီးမှာ လင်းနိုင်သူပါကွယ်။ မေမေသားကထာထာဝစဉ် မေမေရင်ခွင်မှာ အလင်းရောင်ပေးနိုင်တာကိုး။

ဒါကြောင့်မို့ “မေမေသားကြီး လမ်းနဲ့ကြီးနဲ့ မလဲနိုင်လို့ မေမေစကားဆိုရင် မေမေဟာမလွန်ပါဘူး သားရယ်။

နောက်နေ့နံနက်မှာ သားကိုမေမေဟာ အိပ်ခန်းထဲမှာ သီထားခဲ့တယ်။ သားကိုမွေးနေ့ရဆဲ မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မေမေ ပန်းခင်းတွေ

မေမေလျှောက်သွားမိတယ်။ လေးငါးခြောက်လကြာရင် ပူနွေးတဲ့ နေရောင်ခြည်ထဲမှာ သားလေးကိုထိန်းရင်း ပန်းတွေကိုပြုစုဦးမယ်။ မေမေဟာ ဆောင်းနီးတုန်းက ပန်းပင်လေးတွေ မြေမှာပျိုးခဲ့တယ်။ ဆောင်းလယ်ရောက်တော့ သူတို့လည်းပွင့်ရော သားကိုလည်း မေမေမွေးရော။

သူတို့ကို ပွင့်စေတဲ့သူရဲ့သားမို့ ပန်းခင်းတွေဟာ သားကိုလည်း ချစ်ကြရှာမှာပါပဲ။ မေမေ အဲဒီလို စိတ်ကူးနေတုန်း မာလီကြီးက ဧည့်သည်တစ်ယောက် မေမေ့ကို တွေ့လိုတယ်ဆိုလို့ အိမ်ဘက်ကို မေမေပြန်လျှောက်လာတယ်။

ဧည့်သည်ဟာ သံဆွဲတံခါးရဲ့အဝ လှေကားထစ်မှာငုတ်တုတ် ထိုင်လို့ အဝတ်အစားတွေကလည်း နွမ်းလို့။ သူ့အသားအရည်ဟာ နေလောင်ထားလို့ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ထဘီကလည်း ဒူးအထက်မှာ အဖာတစ်ခုနဲ့ အောက်နားကလည်းစုတ်နေတယ်။ လူကသာခြောက်နေတယ် သူ့ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဟာ သူ့ချိုချိုကိုလုံအောင် မပုံးနိုင်လောက်အောင်ပဲ။ သူ့ရင်သားညိုမောင်မောင်ဟာလုံး ကျစ်နေတာပဲ။ သူ့လက်ထဲကကလေးကြီးက မေမေသား သုံးဆလောက် ရှိတယ်။ မေမေဖြင့် မြင်မြင်ချင်းချစ်သွားတာပဲ။ သူ့အမေလက်ထဲ ကလန်ကလန်နှင့် မေမေ့ကိုလှမ်းကြည့်တဲ့ သူ့မျက်လုံးဝန်းဝန်း နက်နက် ကြီးက တောက်ပလိုက်တာ။ ဆီမရှိတဲ့ သူ့အမေရဲ့နားထင်စပ်က ဆံပင်တွေလည်း ဖွာလန်ကျနေတာပဲ။

“ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မေမေဟာ သူနဲ့လှေကားထစ်မှာပဲ အတူထိုင်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ သူဟာ မေမေကို ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘူး။ အကြာကြီးပဲစိုက်ကြည့်နေတယ်။ မေမေလည်း သူ့ကြည့်တဲ့ဒဏ်ကို အတော်တင်းခံရတယ်။ သူ့စကားစပြောတော့လည်း မေမေကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ တစ်ဖက်မျက်နှာလွဲပြီးမှပြောတယ်။

“ကျွန်မကလေးကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ ရောင်းချင်လို့”

သူ့အသံဟာ တုန်ပြီးထွက်လာတာနဲ့အမျှ မေမေ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်သွားတယ်လို့ မေမေထင်တယ်။ မေမေဟာ ဘာမျှ ပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာစကားလုံးမှလည်း မေမေပါးစပ်က ထွက်မလာဘူး။

အမလေး မေမေမှာဖြင့် ကြီးကျယ်လိုက်ရတာ၊ သားအတွက် တွေးခေါ်လိုက်ရတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သမ်းတွေ။

သားအတွက်ပဲ ကျမ်းတစ်စောင်ဖြုတ်တော့မလိုလို့။

သားအတွက် ကမ္ဘာတစ်ခုပဲ သီးသန့်ဖန်ဆင်းထားရတော့မတတ်။

“ငှေ့-ယူနောရှိတဲ့ လဝန်းကြီးနဲ့တောင် မေမေမှာဖြင့် သားပေါက်စကိုနီထွေးကိုမလဲနိုင်ဘူး။ ဖြစ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ် ခပ်သည်းသည်။

ဒီမှာဘက်မှာ ‘လဝန်းကြီးနဲ့’ သားကို မလဲနိုင်ပါလို့ အဖြစ်သည်းနေတုန်း ဟိုမှာဘက်မှာတော့ သူ့ရင်သွေးကို ငွေသား “ငါးဆယ်”နဲ့ လာရောင်းနေပါပကော။

အမလေး ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးများပါလိမ့်။ မေမေလည်း မျှော်ခေါ်မှန်းဆထားတဲ့ အတွေးအခေါ်အကြီးတွေ လုံးချေပစ်ချင်တယ်။ မေမေရေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ စာတွေ၊ ရေးမယ့်စာရွက်တွေကို စုတ်ဖြုတ်လိုက်ချင်တယ်။ မေမေလက်တွေ၊ ခြေတွေလည်း အေးစက်နေတာပဲ။ မေမေရင်တွေလည်း ‘ခုန်လို့’

မေမေသားကို မေမေချစ်သလို သူ့သားကိုလည်း သူ့ချစ်ရှာမှာပဲ။ ဒီမိန်းမငယ်သာ စာတတ်လို့ စာတွေရေးခြယ်တတ်ရင် သူ့သားအတွက် သူ့လည်းကျွမ်းပြုမတတ်ချစ်ရာမှာပဲ။ သူ့လည်း ပထမဆုံး သူ့သားငယ်ကိုမြင်စက “လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပါ”ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာမှာပဲ။ အခုတော့လည်း ငွေငါးဆယ်နဲ့ သူ့သားငယ်ကို လဲနေပါပကော။

မေမေကလည်း တကယ့်ကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သလိုပဲ သူ့ကိုပြန်မေးမိတယ်။

“ရှင်...ရှင် ဘာပြောတာလဲ ဟင်”

မိန်းမငယ်ဟာ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ရာက

“ကျွန်မသားကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ရောင်းချင်လို့”လို့ ထပ်ပြီး ပြောရှာတယ်။ မေမေဘက်လှည့်မလာတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မေမေကြည့်လိုက်မိတယ်။ ညိုမောင်းနေတဲ့ မျက်ခမ်းစပ်မှာ မျက်ရည်လုံးကြီးတွေက နီးလေးခိုနေကြတယ်။ မေမေက သူ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ပစ်နဲ့ အသားပဲ သူ့မျက်ရည်ကို တို့ပေးလိုက်တယ်။ မိခင်အချင်းချင်းဆိုတဲ့ စိတ်က ဒီနေရာမှာမေမေ့ကို အလိုအလျောက် မျက်ရည်သုတ်ပေး

ဖြောင့်မတ်စွာ

၂၄၄

အောင်တိုက်တွန်းနေတာပဲ။ သူ့ မိခင်မျက်နှာကို မေမေထိရင်ပဲ လက်ထဲက သားကြီးက ဂူးဝါးနဲ့ အော်ရှာပါရော။

မေမေဖြင့် ကလေးကိုလှမ်းချီရင်း မိန်းမငယ်နဲ့အတူရော ငိုမိတယ်။

“မာတာယထာ နိယံပုတ္တ မာယုသာ ကေပုတ္တ မနုရက္ခေ”

တစ်ယောက်တည်းသော သားငယ်အပေါ်မှာ မွေးမိခင်ဟာ လွန်ကဲကြင်နာသော မေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ သတ္တဝါများ အပေါ်မှာ မေတ္တာထားရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ မေတ္တာသုတ် မှာ မိခင်မေတ္တာကို စံထားပြီးဟောကြားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင် စံထားရတဲ့ မိခင်ရဲ့မေတ္တာဟာ ကုန်ခမ်းလို့လား။ ဒီသူငယ်မဟာ သူ့သားကို လာရောင်းရတာ။

မေမေဟာ သိပါတယ်။ ဘာကြောင့် ရောင်းရသလဲဆိုတာ မေမေသိပါတယ်။ သူ့ကို မမေးရက်မပြောရက်နိုင်ဘူး။ နှစ်ယောက်လုံး ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာကိုယ်စီနဲ့ ခံစားလိုက်ကြတာ မချို့မဆန့်ပါပဲ။

“သားကို ရောင်းရပေမယ့် ချမ်းချမ်းသာသာရှိစေချင်တယ်။ ရှင်တို့မှာ ကလေးမရှိတူးလို့ တစ်ခါတုန်းက ရှင်တို့ အိမ်ကမာလိကြီးက ရွာပြန်အလာမှာ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

သူကမျက်ရည်သုတ်ရင်း စကားဆက်ပြောရှာတယ်။

“ရှင်တို့ အိမ်ကမာလိကြီးနဲ့ ကျွန်မက တစ်ရွာတည်းပဲ။ ကျွန်မသေရဲသမိန်က”

မေမေသူ့စကားကိုပဲ နားထောင်နေတယ်။ မေမေမှာ သားဦး ယောက်ျားရနေပြီဆိုတာလည်း သူ့ကိုပြောမပြောပြပါဘူး။

“ရှင်ယောက်ျားက ဘာလုပ်လဲ”

“လယ်သမားပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးကများလွန်းတယ်။ စပါးတွေ ပိုထွက်ပေမယ့် ကိုမောင်စိန်အတိုးကလည်း ပိုလာတယ်။ ကလေးကလည်း ပိုပိုလာတယ်”

“ကိုမောင်စိန်က ဘယ်သူလဲ။ ငွေတိုးချေးစားသလား။ သူ့အတိုးကြီးယူရင် သူ့ကြီးကိုတိုင်ပါလား။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ တစ်ကေကို အမတော်ကြေး နှစ်ကျပ်ပိုရလာပြီဆို”

“ရတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်အစိုးရတက်တက် ကိုမောင်စိန်ကို မနိုင်ပါဘူး။ သူကစာနဲ့ပေနဲ့ငွေချေးစားတဲ့သူ မဟုတ် ဘူး။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် စပါးမပေါ်မချင်း ကျွန်မတို့လိုသမျှ အိမ်အတွက် ပစ္စည်းရေး၊ လယ်အတွက်ပစ္စည်းရော သူ့ဆီကအကြွေးယူတယ်။ စပါးပေါ်တော့ စပါးနဲ့ပြန်ဆပ်ရတယ်။ အတိုးက ငွေတစ်ရာကို လေးဆယ်နှုန်း”

“အမလေး”

မေမေလည်း ကလေးကြီးပွေ့ပြီး လေးဆယ်နှုန်းဆိုတဲ့အတိုး အတွက် ရင်လေးသွားတယ်။

“အခုနစ် လယ်ကရမယ့်စပါးနဲ့ ကိုမောင်စိန်ကို ပေးရမှာနဲ့ အဲကိုက်မပိုပါဘူး။ ဝမ်းစာကျန်ရင် ကံကောင်းပဲ။ ဒီကြားထဲ သူ့အဖေ

အတော်မဟာလို အခုဆေးရုံမှာ ကျွန်မလည်း မကြာသလို သားကိုလာ ရောင်းတာ။ ရှင်ယူမလားဟင်”

မေမေလည်း ဘာဖြေရမှန်းမသိဘူး။ သူ့ကလေးကြီးကလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး။ မေမေမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးရယ်ပြီးနေတယ်။ ဆယ်လသားလောက်တော့ ပြီးထင်ပါရဲ့။ ငွေငါးဆယ်ဆိုတာ တို့ရန်ကုန် မှာ ငွေပေါသုတွေအတွက် ထဘီတစ်ထည်ဖိုး၊ ရုပ်ရှင်နှစ်ခါကြည့်ရုံပဲ ရှိပါကလား။

မေမေက သူ့သားနဖူးကို မေမေ့ပါးနဲ့ ခဏအပ်ထားမိတယ်။

“ရှင် ငွေငါးဆယ်ရရင် ဒီကလေးကို မရောင်းတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မရောင်းဘူး”

“တခြားအိမ်မှာ သွားရောင်းရင်ကော”

သူက မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျလာပြန်တယ်။

“မလွဲသာလွန်းလို့သာ ကျွန်မရောင်းရတာပါ”

သူဒါပဲ ပြန်ဖြေတယ်။ မေမေလည်း စကားဆက်ရမှာတစ်မျိုး ကြိုးပါပဲ။ မေမေက ကြိုးစားပြီး သူ့ကိုမေးမိတယ်။

“အခုငွေငါးဆယ် ကျွန်မရှင်ကို ပေးလိုက်မယ်။ ဒီကလေးကို တခြားမှာရောင်းမရောင်း ကျွန်မဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ” လို့ မေမေက မသင်္ကာဟန်ဖြင့် သူ့ကိုမေးကြည့်ပြန်တယ်။

“ရှင်တို့ မာလီကြီးကို ကြည့်ခိုင်းထားပါ။ ကျွန်မမညာပါဘူး။ သူ့သရဲသမိန်ကို ခဏခဏပြန်လာနေတာပဲ”

သူ့အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်ရတာကိုလည်း မေမေမိတ် မကောင်းပါဘူး။ မေမေဟာ သူ့သားလေးကို သူ့လက်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရတယ်။ သေတ္တာထဲက ငွေငါးဆယ်ယူပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

နောက်လည်း ရှင်ယောက်ျားနေမကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ လာပြီးတိုင်ပင်ပါ။ ကလေးရောင်းတာတွေ ဘာတွေတော့မလုပ်ပါနဲ့။

သူဟာ ငွေငါးဆယ်ကိုင်ရင်း လက်တွေ့တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုပါချေရော။ မေမေမှာတော့ လှူခဲ့တန်းခဲ့သမျှ ဒီအလှူလောက် ပီတိတစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။

မိန်းမငယ်ပြန်သွားပြီး သားရဲ့အပါးကို မေမေပြန်လာခဲ့မိ တယ်။ သားမျက်နှာကို မေမေစေ့စေ့ကြည့်မိတယ်။

မေမေတို့မှာလည်း လယ်သူမနဲ့ မထူးလှပါဘူး။ အတုနို့မှုန့် တွေနဲ့ သားတို့ကိုထားရစ်ပြီး အချိန်တန်တော့ အလုပ်ခွင်သွားရ တာပါပဲ။ အဲဒီ လယ်သူမလို အရေးကြုံလာရင် သားကိုများ မေမေ ရောင်းမိမလား။ အဲဒီမေးခွန်း ကိုယ့်ကိုမေးပြီး အဖြေကထွက်မလာဘူး။ မေမေသာ ခုတင်ဘေးမှာ ချုံးပွဲချင့်မိတယ်။

သားကြီးဖေဖေက အခန်းထဲဝင်လာပြီး “အရှူးမကြီး၊ အတွေး မကြီး၊ ဘာတွေ မတန်တဆတွေပြီး ပုရပြန်တာလဲ” လို့မေးတယ်။ မေမေသူ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေပါဘူး။

ခုန ကလေးရောင်းတဲ့ မိန်းမအကြောင်းသာ သူ့သားထံရင်

သူလည်းမေမေလိုပိုမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဖေဖေဟာလည်း သားကိုမေမေလိုပဲ ချစ်လေတော့ မိဘရဲ့ချစ်ခြင်းကို ကိုယ်ချင်းစာ တတ်မှာပဲ။

ဪ နီမှာဘက်မှာ သားတစ်မျက်နှာကို လေးဆယ်ကိုး ယူနေရာရှိတဲ့ လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပေမယ်လို့ . . .

ဟိုမှာဘက်မှာတော့ သူ့သားငယ်ကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ရောင်းနေ ပါပကော။

အိမ်ကြီးကျွန်

အိမ်သားအားလုံးသည် တင့်တင့်ကို ချစ်ကြသလောက် မြင့်မြင့်ကို စပါးမွေးစူးကြသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း မြင့်မြင့်ကို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြော။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို အားကိုး၍ နေရသောအဖြစ်ကြောင့် တင့်တင့်သည် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအလိုကျ အမြဲနေ၏။ ညီမကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအလိုကျ နေပြရန် ခဏခဏဆုံးမပေမယ့် မြင့်မြင့်က နေချင်သလိုနေသည်။ မြင့်မြင့်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလွန်း၍ ပျော်နိုင်သလောက် တင့်တင့်က ခဏခဏ ငိုနေပေသည်။

သူငိုရသည့် အကြိမ်များမှာ များလွန်း၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ခဏခဏဆူရသည်။

သူ့အမေသေတုန်းကလည်း တင့်တင့်ရှိသည်။ အမေ
နောက်လင်ယူတော့လည်း သူငိုရသည်။ လူပေ၊ လူတေမောင်လေး
တွေ မိန်းမယူကြတော့လည်း တင့်တင့်က ငိုပြန်သည်။ အမှန်တော့
အမေကိုယ်တိုင်က နောက်လင်ယူ၍ ကစဉ်ကရဲဖြစ်ရသောဘဝတွင်
ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကယ်ပေ၍သာ သူတို့ညီအစ်မ လူလိုသူလိုနေရသည်
မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် လယ်တွေကိုရောင်းချပြီးသည့်နောက်ပိုင်း
မှာပင် သူ့မှာအတွင်းပစ္စည်းတွေ အမြောက်အမြားရှိသေးသည်။ ဒေါ်ဒေါ်
ကြီး ငွေတိုးပေးသည့်အလုပ်တွင် တင့်တင့်ကအားလုံးကူညီရသည်။
အပေါင်ပစ္စည်း ရွှေစ၊ စိန်တည်များကိုပင် တင့်တင့်ကိုယ်တိုင်သိမ်း
စေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ဥပုသ်နေ့ဆိုလျှင် ဥပုသ်စောင့်မှကြိုက်
သည်။ သာသနာ့ရိပ်သာသို့သွားလျှင် တင့်တင့်အမြဲပါရသည်။ ယောဂီ
တဘက်အညိုလေးကို လောဘက်ထိုး၍ တင့်တင့်သည် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး
နောက်မှ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်၍ တရားနာသည်။ ဒီလောက်ဆိုရင်
ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ကျေနပ်ပေသည်။

“မိန်းကလေးဆို တို့များဒီလိုနေမှပဲ ကြိုက်တယ်။ တင့်တင့်
လိမ်လိမ်မာမာသာနေ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသေရင် ဒေါ်ဒေါ်ပစ္စည်းတွေအားလုံး
ငါ့တူမကိုသာ လွှဲခဲ့မှာပဲ”

ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ပေပဲ။ တင့်တင့်တွင် အမွေတွေ
ရပေဦးမည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေတော့ ဒေါ်ဒေါ်သေလျှင် ညီအစ်မ

နှစ်ယောက် လူနှင့်သူနှင့်တူအောင် နေရစ်ရဦးမည်။ တင့်တင့်သည်
ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ ညဉ့်တိုင်းအိုးမိ၏။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် လောကကိုပြီးငွေ၍ပဲလား။ ကြောက်၍
ပဲလားမသိ။ လောကီရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှစိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်
ပေ။ အိမ်မှာရေဒီယိုဝယ်ထားပေမယ့်လည်း သီချင်းပိုင်းများကိုမဖွင့်ရ။

တင့်တင့်အဖို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးလုပ်လျှင် အားလုံး
ကျေနပ်ပေပြီ။ သူသည်သီချင်းသံ၏ အသံလှိုင်းများပေါ်တွင် ငိုက်မျဉ်း
၍လောက၏အရသာတွေကိုလည်း အိမ်မက်မမက်ချင်တော့ပေ။ မြင့်မြင့်
စာမူသူ့ကိုမဲ့၏။

“မမတင့်လည်း အဲဒီလို အသေကြီးလိုနေ၊ မမတင့် အသည်း
နှလုံးတွေက ဘာမှပေါက်ဖွားတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြာရင်ခံစား၊ စံစား
မှုတွေကို သိတဲ့စိတ်တောင်မရှိပဲ မြဲသွားလိမ့်မယ်”

“အို ကောင်မလေးကလည်း ဒီသီချင်းသံကို နားမထောင်
ဘာနဲ့ဘာဖြစ်မှာလို့လဲ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မကြိုက်တာကို မလုပ်ချင်
မင်းပါနဲ့”

မြင့်မြင့်သည် ကြာတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနှင့်ရော မမတင့်နှင့်ရော
နှုတ်နာချင်းမဆိုင်ချင်ပေ။ သာသနာ့ရိပ်သာကို လိုက်ရသည်မှာလည်း
မင်းလှ၏။ အဝတ်ညိုကြီးတွေကိုလည်း မဝတ်ချင်။ အိမ်မှာနေရစ်ရ
သည်ကလည်း ခြောက်သွေ့လှ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး စကားပြောလျှင်လည်း
တုတ်၍နားထောင်နေရသည်မှာ ကျင်းကြပ်လှ၏။ မမတင့်ကို ကြည့်
လိုက်လျှင်လည်း စိပ်ပုစီးတစ်ကုံးနှင့် ဗုဒ္ဓော ဗုဒ္ဓောကိုပဲ ရွတ်နေသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးကို ကြည့်ရတာလေ နေ့ခေါင်ခေါင် သဲကန္တာရ ထဲပေါက်တဲ့သစ်ပင်လိုပဲ။ သိပ်မြောက်သွေတာပဲ”

မြင့်မြင့်သည် မှန်ထောင်ရင်း ပါးစပ်မှတကွတ်တကွတ်ချွတ်၏။ ပေါင်ဒါတွေကို ပွေးနေအောင်သ၏။ ဆံပင်တွေကိုလည်း အဝိုင်း လုပ်လိုက်၊ အရှည်လုပ်လိုက်၊ အလိပ်လိပ်လေးတွေ ခွေလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးလုပ်၏။ ပါးစပ်ကလည်း သူ့ဆိုနေကျ တေးတွေကိုပဲငြိ နေသည်။

“အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ကာ လူလားမြောက်ရင်ချစ်သူနဲ့ တွဲချင်”

ထိုသီချင်းအပိုဒ်ကို မြင့်မြင့်က ကျယ်ကျယ်ဆိုမိ၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဒီသူငယ်မလေးနေပုံက ကြွစောင်းစောင်းနိုင်တယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် မြင့်မြင့်ကို တိုက်ရိုက်မဆူပဲ တင့်တင့်တင့်တင့် ပြောသည်။ တင့်တင့်သည် မျက်နှာလေးညှိုးကာ ညီမဆီသို့ ခြေ ဖြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မကြိုက်တာတွေကို မလုပ်ပါနဲ့မြင့်ရ။ ငါတို့ ဟာ သူ့ကြောင့်ဒီလိုနေနိုင်တာ။ ပြီးတော့ သူကမတရားသဖြင့် ထုတ် တာမှမဟုတ်ပဲ”

“မမတင့်ဟာ သိပ်သတ္တိနည်းတာပဲ”

မြင့်မြင့်သည် တိုးတိုးပဲပြောကာ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ဒီလိုညီမနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အဆင်မပြေဖြစ်ရတိုင်း တင့်တင့်သည် ငိုမိ၏။ တင့်တင့်သည်ကို မြင်ရတိုင်း အခိုင်းအစေရော၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကရော တင့်တင့်ကို ဝိုင်း၍သနားကြသည်။

ယခုအခါ တင့်တင့်အကြီးအကျယ် ငိုရပြန်သည်။ ညဉ့်က မြင့်မြင့်သည် လင်နောက်လိုက်သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ညည်းမှာ ငိုချည်းပဲနေ။ မောင်မယားယူလည်း ငိုရတာပဲ။ ညီမလင်ယူလည်း ငိုရတာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက သူ့ကိုဒီလိုပြောကာမှ တင့်တင့်က ပို၍ငိုသည်။ သူသည် မြင့်မြင့်ကို အံ့သြ၏။ ဘယ်တုန်းကရည်းစား ထားလိုက်သည် ကိုလည်း တစ်အိမ်လုံးမသိရ။

ဒါလောက် လောကုတ္တရာအရိပ်အရောင် လွှမ်းမိုးနေသော အိမ်တွင် မြင့်မြင့် လင်ယူချင်စိတ်ပေါက်ရသည်ကို သူ့အဖို့ထူးဆန်း နေသည်။

“သိပ်မိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ သူ့လင်လက်ထဲမှာဒုက္ခများ ရောက်နေမလား။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကတော့ စိတ်ဆိုးနေပြီ”

အိမ်ရှိ အိမ်ဖော်တို့၏ အချုပ်အခြာ ဒေါ်သဲကို တင့်တင့်က ပြောမြဲသည်။

“ဒေါ်သဲရယ် သူ့ဘယ်လိုနေလည်းဆိုတာ ကြည့်ပေးပါနော်။ တွေ့ရင်လည်း ကျွန်မကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးမသိအောင် လာတွေ့ပါအုံး လို့နော်”

ဒေါ်သဲသည် တင့်တင့်ကို သနားပြန်၏။

“သူ့သဘောနဲ့ သူ့လုပ်သွားတာကအတိုင်းပဲပေါ့ မိန်းကလေးရယ်။ ဒေါ်သဲတွေ့ရင်လည်း ပြောပါအုံးမယ်”

တင့်တင့်သည် မနေတတ်မထိုင်တတ်နှင့်ဖြစ်နေ၏။ မြင့်မြင့်အတွက်ကိုလည်း အစဉ်ပင်စိုးရိမ်နေမိပြန်သည်။ ရှိခိုးလိုက်ရသည့်ဘုရား၊ တောင်းလိုက်ရသည့်ဆု၊ စိပ်လိုက်ရသည့်ပုတီး။

အမှန်တော့ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း၊ ပုတီးစိပ်တိုင်း စိတ်ကိုထိန်းချုပ်၍ သမာဓိရမည့်အစား ညီမအတွက် သောကများလွန်း၍ ဘုရားရှိခိုးရင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်မေ့သွားပြန်သည်။ ပုတီးလုံးတွေကလည်း ကျော်၍ကျော်၍စိပ်မိ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလည်း မြင့်မြင့်ကို ပြန်မခေါ်တော့။ တင့်တင့်သည် ညီမကိုတော့လွမ်း၏။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို မြင့်မြင့်အား ပြန်ခေါ်ရန် မပြောရဲပေ။ ငိုစရာရှိသည်ကိုလည်း အရင်ကလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မငိုရဲတော့ပေ။

သူ့အဖြစ်နယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေဟု တစ်ယောက်တည်းညည်းမိ၏။ အားကိုးရာမဲ့၍ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို အခြေအနေတွင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ကျော်လွှား၍လုပ်ရဲသော သူ့ညီသတ္တိကိုလည်း သူကအံ့သြ၍ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

သူ့မှာတော့ အိမ်တွင် ဆွမ်းခံကြွလာသော ဘုန်းတော်ကြီးဟော့ကို ဆွမ်းလောင်းရင်းပင် တစ်နေကုန်၍လာတော့သည်။ တစ်ဝါတွင်းလုံးလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ သာသနာ့ရိပ်သာတွင် တရားအားထုတ်

ကြသည်။ အားလုံးသော အချိန်တွေမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပဲ ကုန်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်သဲက တင့်တင့်အခန်းထဲကို ရောက်လာသည်။

“တင့်တင့်ရေ မြင့်မြင့်ကို ဈေးမှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

တင့်တင့်သည် လက်ထဲမှ ထိုးလက်စသိုးမွေးစောင်ကိုချလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ဝိုင်းရပြန်သည်။

“သူနေကောင်းတယ်နော်”

“ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဒီညနေ တင့်တင့်ကိုလာတွေ့ဖို့မှာခဲ့တယ်”

“ဟင် သူ့ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့”

တင့်တင့်သည် အထူးအဆန်းကြီးလို ဖြစ်ပြန်သည်။

“ညနေ သူ့လာမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တွေ့နေဦးမယ်”

“မမ ဒီညနေ အပြင်ခဏသွားမလို့တဲ့ မနက်ကတည်းက ပြောထားတယ်”

“အဲ့... အဲ့ဒီလိုဆိုရင်တော့ မြင့်မြင့်နဲ့ တွေ့ရဦးမှာပဲ”

အမှိုက်မလည်း နေနိုင်လိုက်တာဟူ၍လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။ သူက ကလေးလေးလို ထင်နေသော သူ့ညီမဟာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပါကလား။ မိခင်ပဲ ဖြစ်ပေတော့မည်။

“ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးနဲ့ ချောချောမောမောပေါ့စေ”

သူသည် ပါးစပ်မှထုတ်၍ ရေရွတ်မိ၏။

“မိန်းကလေးနယ် သောကများလိုက်တာနော်”

ဒေါသသည် သူ့ကိုပြုံးကြည့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ထွက်သွားတော့သည်။

ညနေအချိန်ကိုပဲ မျှော်လင့်မိ၏။ ညနေစောင်း၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အိမ်ကထွက်သွားမှပင် သူ့ရင်ထဲတွင် “ဟင်း” ခနဲကျသွားပေတော့သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် မနက်အတွက် ဆွမ်းဟင်းချက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မဖြောင့်ပေ။ မြင့်မြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ရောက်နေမှာကို စိတ်က ထင့်နေပေသည်။

“မမတင့်”

သူသည် လန့်သွားသည်။ ဟင်းအိုးချနေတုန်း မြင့်မြင့်က သူ့နောက်တွင် ရောက်နေသည်။ ဝလိုပါလား။ ရွှင်လိုပြုံးလို၊ မြင့်မြင့်သည်ဘာမျှမထူးခြား။ မပြောင်းလဲသလို ရယ်ရယ်မောမောရှိလှ၏။ တင့်တင့်ကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ရှိသည်။

နောက်ဖေးတွင် တောက်တိုပယ်ရ လုပ်နေသော မိန်းကလေးတွေမှာ ဒေါသက နှင်လိုက်၍ အားလုံးထွက်သွားကြသည်။ သည်တော့ မြင့်မြင့်ကိုဖက်၍ တင့်တင့်က အားရအောင်ငိုသည်။

မြင့်မြင့်သည် အသံထွက်အောင် ရယ်ရင်းပြောလိုက်၏။

“မမတင့် ငိုပဲနေ”

“ငိုရတာပေါ့ နင်တို့အတွက် ငါ့သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ။ သိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကလေးတွေ”

“ဒါတော့ မမတင့်ဘာသာ ပူချင်လို့ ပူနေတာကိုး”

“ဘာ”

တင့်တင့်သည် မြင့်မြင့်ကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မော့၍ ကြည့်၏။

“အမှန်တော့ မမတင့်က ပိုနေတာ”

တင့်တင့်သည် အပြုံးမပျက်သော ညီမကို ကြည့်နေရပေမယ့် သူ့စကားတွေကိုတော့ နားမလည်ပေ။

“မြင့်မြင့်ယောက်ျားက ဘာလုပ်လဲ။ တော်ရဲ့လားဟင်။ မြင့်နေရတာ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား”

သူ့ညီမအတွက် စိုးရိမ်ပြန်သည်။

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့ မမတင့်ရာ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ ထက်တော့ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ”

“ဘာပြောတယ်။ ဒီအိမ်ထက် စိတ်ချမ်းသာတယ်”

“ဒါပေါ့ လောကမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းပါးပါးတော့ နှေးနှေးရဦးမှာပေါ့။ မမတင့်ဘဝက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ ဘာမှ ကိုယ်ပိုင်မရှိသလိုပဲ။ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ ကိုယ်ဟာကိုယ်လုပ်ရတယ် ဆိုလည်း ဘာမှမရှိ။ အမြဲပဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ကြောက်နေရတာပဲ။

မြင့်မြင့်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကိုငေးနေသော

အစ်မကိုကြည့်ရာမှာ နောက်ဖေးခြံဘက်ကို မျက်စိရောက်သွား ပြန်သည်။

ဘုရား၊ တရားတွေနှင့် သံကွန်ချာအုပ်ထားသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီး လက်ထဲမှ သူကထိုးထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက်ခြံထဲမှ ငှက်ပျောပင် များသည် အနောက်၏နေခြည်ထဲတွင် နွဲ့၍ယိမ်းနေသည်။

မြင့် သူ့ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့တုန်းကတော့ ငှက်ပျောရွက် ပေါ်မှနှင်းစက်လေးတွေမှာ လရောင်နှင့် ကြယ်ပွင့်လေးတွေလိုတောက် နေသည်။

ပုလဲလုံးတွေလို တွဲရစွဲခွဲခိုရာမှ သူ့ပါးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းခဲ့ သေးသည်။ သည်တုန်းကများ

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

မြင့်သည် တွေးရာမှ အသံထွက်အောင် ရယ်မိသည်။

“နင်ကတော့ အရယ်မပျက်ပါလားဟယ်”

တင့်တင့်သည် သူ့ညီမကိုကြည့်၍ အံ့သြနေပြန်သည်။

“မမတင့်ကရော တစ်သက်လုံး လင်မယူတော့ဘူးလား”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ ငါ့သဘောနဲ့တော့ဘယ်လုပ် ရဲမလဲ။ ပြီးတော့ ငါ့ချည်းပဲအနေနဲ့ ဘယ်သူကယူချင်မလဲ။ ယူမယ့်သူက ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ပစ္စည်းတွေကိုပဲ မြင်မြော်ပြီး ငါ့ကိုယူမှာ။ ဒီတော့ ငါ့ ဖြင့်အိမ်ထောင်မပြုရဲပါဘူး”

“အို ကိုယ့်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ မမတင့်နယ်ထည့်တွန့်

နေလိုက်တာ။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘယ်သူပုံသေကား ကျပြောနိုင်မလဲ။ နည်းနည်းတော့ စွန့်ရတာပေါ့”

“ဘာ စွန့်ရမယ်”

“အင်း အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘဝမှာ စွန့်စားခန်း တစ်မျိုးတဲ့”

“စွန့်စားလိုက်ပါပြီတဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မြင့်မြင့်သည် သူ့အမကို စိမ်းစိမ်းကြီးမော့ကြည့်ရင်း

“မမဟာ သတ္တိကိုနည်းပါတယ်။ အေးပေါ့လေ ပျော်သလို နေပေါ့။ မြင့်တော့ ကျွန်ကြီးလိုမနေနိုင်ဘူး။ မမတင့်ဘဝက ဘယ်နှယ် ကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး။ ပြီးတော့ လောကုတ္တရာတရားတွေကို အားထုတ်နေပေမယ့်လည်း ဘာကိုတွယ်တာနေမှန်းလဲမသိဘူး။ ဂီတကို တောင်မှ အရသာမခံစားတတ်ဘူး။ အဲဒီလို အချုပ်အချယ်ကြီးတွေနဲ့ တော့ မြင့်မနေချင်ဘူး”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မမတင့် အခုလိုခေါင်းငုံ့ပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အလိုကျနေရတာတွေဟာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဆီက ရမယ့်စည်းစိမ်ကိုမျှော် လင့်လို့မဟုတ်လား”

မြင့်၏မေးသံမှာ နည်းနည်းမာလာ၍ တင့်တင့်သည် မျက် ရည်ဝိုင်းလာပြန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မြင့်ရယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ဘာကိုမှမမက်မော့ တော့ပါဘူး။ မက်မောစရာဆိုလို့ ငါ့မှာ ဘာ... ဘာမှမရှိပါဘူး”

သူသည် ပြောရင်းရှိက်၍ပြန်၏။

“အေ. အေး အဲဒီမှာငိုနေ၊ ငိုရစ် မြင့်တော့ ဘယ်တော့မှ မမတင့်ဆီကို ပြန်မလာဘူး။ သူ့မှာ စိတ်တွေကို အမြဲထိန်းရလွန်းလို့ ပိန်ချိုးနေပြီ”

“အောင်မယ် တစ်နေ့မြင့်ရယ် နင်လဲ- ကလေးတွေမွေးပြီးတော့ ပိန်ချီလေး ဖြစ်အုံးမှာပဲ”

“ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း တစ်ခု အတွက် ဒါလောက်အသားအရေကိုတော့ပေးရမှာပေါ့။ မမတင့်သာ အိုလေ . . . အလကားအဓိပ္ပာယ်လဲမရှိပါဘူး”

မြင့်ပြောပုံမှာ ကရုဏာဒေါသသံပါလှ၏။

“ကဲ ကဲ မြင့်မြင့်ရေ မြန်မြန်ပြောဟေ့ . . . မမပြန်လာချိန်နီးပြီ”

ဒေါ်သဲသည် မီးဖိုဝှံမှ လာအော်၍ မြင့်က စကားစကိုဖြတ်လိုက်၏။

“ကဲ မြင့်မြင့် ပြန်တော့မယ်”

မြင့်မြင့်သည် နှုတ်ဆက်၍ ထသွားသည်အထိ တင့်တင့်သည် ရှိက်၍ငိုနေဆဲဖြစ်၏။ သူသည် ဘာကြောင့်ငိုနေ မိသည်ကိုမတွေးမိစိတ်က အလကားပင် ဝမ်းနည်းနေသည်။ မြင့်မြင့်ပြောသည့် စကားများကို ပြန်တွေးကြည့်၏။ တစ်ချို့ကိုသာ မှတ်မိလိုက်၏။ တချို့ကိုတော့သတိမရ။ သူက ဒါလောက် ကြွေလှသံခိုင်ဖြစ်ရပေမယ့် သူညီ

မောင်လေးတွေမှာ သူ့ကိုစာရင်းထည့်တွက်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ တကယ်တော့လည်း ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီး သွားကြခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ သူက ပူပင်နေ၍လည်း ဘာမျှအကြောင်းထူးကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ပြန်လာပြီဆို၍ သူသည် မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ပေါင်ဒါနည်းနည်းလူးလိုက်၏။ မျက်လုံးနီနေခြင်းကတော့ ကိစ္စမရှိပေ။ သူ့မျက်လုံးမှာ နီနေကျဆိုသည်ကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက သိသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ နောက်ဘက်ရေစင်ထိုင်၍ ကြာပွင့်ဖတ်တွေကို ချွေရပြန်သည်။ ကြာဖတ်လေးတွေကို ဝါးနှင့်ခက်၍ ဒေါင်းရုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်။

ညနေ နေဝင်လုခါမှ ဒေါင်းရုပ်ကပြီးသွားသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသည် ကြာပွင့်ဖတ်နှင့်ဖော်ထားသော ဒေါင်းရုပ်မှာလှလွန်း၍ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းသို့ရောက်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ကြာပွင့်ဒေါင်းရုပ်ကို ဘုရားမှာကပ်၏။ သူက မီးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဘုရားမှာ သပ္ပာယ်လှသည်။ မီးရောင်များသည် ပန်းပွင့်များကိုဖောက်၍ ဘုရားဝန်းကျင်တွင် ရောင်ခြည်တွေလို သွယ်၍ကျနေသည်။ ရုပ်ပွားဆော်များ၏ မျက်နှာမှာတည်ငြိမ်လှ၏။

သူသည် ဘုရားကို ရှိခိုးပေမယ့် မြင့်မြင့်ကို စိတ်ထဲမှအောက်အောက် ဘုရားရှိခိုးအပြီးတွင် မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ ငိပဿနာတရားအတိုင်း

မှတ်၏။ ယခင်ကလို အမှတ်တရားများကိုမှတ်၍မရ။ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မြင့်မြင့်စကားတွေကို ကြား၏။ ကြားသည်ဟု မှတ်လိုက် တိုင်း မြင့်မြင့်ကို မြင်လာသည်။

တကယ်တော့ ဘယ်သူက တရားရနေသည်လည်းဆိုသည် ကိုတွေးမိပြန်သည်။ မြင့်မြင့်ကပဲ ရနေသည်လား။ ဘဝဆိုသည်မှာ အဏ္ဏဝါပြင်ကျယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ တစ်နေ့တော့ ဘယ်သူမဆို ဒီပင်လယ်တွင် ရွက်ဖွင့်၍ ကိုယ့်ဘာသာ ကူးကြရသည်ချည်းပဲဖြစ်၏။ ဘယ်သူကမျှ ဘယ်သူ့ကို မကူနိုင်ပေ။

ဒါပေမယ့် သူသည် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို အလွန်အားကိုးမိ၏။ စွန့်၍ထွက်သွားရဖို့ကို သူသည်အလွန်ကြောက်၏။ ဘာကို ကြောက်နေ သည်ကိုလည်း မတွေးတတ်ပေ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်တွေ အောက်မှာပဲ ကျိုးကျိုးနွံနွံ လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြန်၏။

“ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို ဒုက္ခလာပေးတာပါပဲ။ သူ့စကားတွေ ဟာ ငါ့မိတ်ကို ဝိတက်-ဝိစာရများအောင် လုပ်တာပဲ”

သူသည် အာရုံတွေ အားလုံးကိုဖြတ်၍ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး အလိုအတိုင်း ဝိပဿနာတရားစဉ်တွင် ဆက်၍မှတ်မြဲမှတ်နေပေတော့သည်။

၁၉၅၃-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်၊ မြဝတီ

ညောင်ဦးကမ်းပါးဖြူသောအခါ

မမယ်ခတို့ လင်မယားအား အကြောင်းမရှိဘဲ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ရမည်မှာ တရားသောအကြောင်းမဟုတ်ပေ။ မတရားဘူး ဆိုသည်ကို သူဌေးကိုကျော်သာက သိပင်သိသော်လည်း သူသည် ထိုကိစ္စကို မလွန်ဆန်နိုင်။ လုပ်ရပေတော့မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မမယ်ခတို့လင်မယားကို အလုပ် ထုတ်နိုင်သည်မှာ သူ၏ဇနီး ဒေါ်တင်လှလှဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်လှလှမှာ လင်၏သူဌေးအရှိန်ကြောင့် ဒေါ်တင်ခေါ်ရ သော်လည်း သူသည် အသက်နှင့်မမျှအောင်ပင် စိုပြည်နုနယ်ပေ သေးသည်။ မည်သူကမျှ သူသည်ကလေး လေးယောက်အမေ အသက်(၃၅)နှစ်ရှိပြီဟူ၍ မယုံကြပေ။

ရင်အလှပျက်မှာစိုး၍ နို့မတိုက်သောကြောင့် သူ့ရွှေရင်မှာ ခပ်လုံးလုံးပင် ရှိပေသေးသည်။ အပျိုစင်မဟုတ်တော့၍ နေရာမမှန် တော့သည်ကို ကာလပေါ်ပစ္စည်းများနှင့် မတင်လိုက်သောအခါ သူ၏ ရွှေရင်အစုံသည် ပင်ကိုမူလပုံအတိုင်း နေရာတကျချွန်ပြဲပြဲနှင့် ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေသေးသည်။

မို့သော တင်ပါးအသားတို့သည်လည်း လျော့သွားခြင်းမရှိ သေးပေ။ ကိုကျော်သာက သူ့တင်ပါးကို ပုတ်၍ကစားသည်ကို တင်လှလှက အလွန်ကျေနပ်၏။ ကလေးလေးယောက် မွေးပြီးသော် လည်း သူ့တင်ပါးသားတို့ လျော့ကျမသွားသေးပေ။ သူ့အလွန် ဂုဏ်ယူ၏။

ဖြူသောမျက်နှာတွင် မျက်လုံးအနက်ရောင်သည် ပို၍ တောက်ပနေလေသည်။ နှာတံသည် သေး၍သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်ရှိသော ကြောင့် သူ့ပါးမိုမိုနှင့် ပန်စားလှပေသည်။

တင်လှလှသည် ပင်ကိုအနေထက် ကားမှန်တံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းအလိုက်တွင် ပို၍လှသည်ဟု ကိုကျော်သာက ထင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တင်လှလှကြိုက်သော ကားအရောင်နှင့် ကားအမျိုး အစားကိုမှ ကိုကျော်သာကဝယ်ပေး၏။ ကိုကျော်သာသည် ထားဝယ်မှ သတ္တုတွင်းပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ ယခင်တစ်ပတ်က ထားဝယ်သို့သွားမည့် အလုပ်တွင်ပင် သူ၏ချစ်ဇနီးက မမယ်ခတို့ လင်မယားကို အလုပ် ထုတ်ပစ်ရန် တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မမယ်ခတို့ဘက်က ဘာမှချို့ယွင်းချက်မရှိပေ။ မမယ်ခ

ယောက်ျားဘဝသည် ကိုကျော်သာအခင်ရှိကတည်းက ကားမောင်း လာသူဖြစ်သည်။ မမယ်ခက မီးဖိုတွင် အမြဲကူလုပ်သည်။ သူတို့ လက်မထပ်ခင် တစ်နှစ်ခန့်စော၍ မမယ်ခနှင့်ဘဝတို့ အိမ်ထောင်ကျ ကြသည်။ မမယ်ခသည် တစ်နှစ်တစ်ယောက် မှန်မှန်မွေးသောကြောင့် ကလေးအပြင်တွင် ငါးယောက်ရှိ၍နေလေသည်။

ကိုယ်ဝန်ရင့်ရင့် နုနု ကလေးငါးယောက်တာဝန်ကို ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်ဆောင်ရွက်ရုံမက ကိုကျော်သာတို့ မီးဖိုဆောင်တွင်လည်း ဗိုက်ကြီးတပြဲပြဲနှင့် မမယ်ခလုပ်ကိုင်ပေး၏။ ထိုမျှအလိုက်သိတတ်၍ ဝတ္တရားကျေပွန်သော လင်မယားကိုအပြစ်မရှိဘဲ အလုပ်ထုတ်ရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ကိုကျော်သာသည် စိတ်ပင်ပန်းနေပေသည်။ ယခင်က ခရီးထွက်စရာရှိလျှင် ဘာအကြောင်းပေါ်ပေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမပြင်ပဲ ထွက်သွားလေသည်။ ယခုတစ်ချို့တွင် သူသည်အိမ်တော်ပါကျွန်ယုံ ဆိုမဟုတ် ကျွန်ယုံကို သစ္စာဖောက်ရသလို စိတ်ထဲကထင်နေ၏။ သူ၏ဖြူ စင်သောစိတ်က သူ့အလုပ်မတရားသည်ကို သတိပေးသလိုရှိ နေပေသည်။

“တင်တင် ဘာပဲလိုချင်လိုချင် ကိုကို အလိုလိုက်ခဲ့တာပဲ။ အခုကိစ္စကတော့ ကိုကိုတို့ ဒီလိုလုပ်ရင် မတရားဘူးထင်တယ်။ ဘာလှ ဘာသစ္စာရှိတယ်၊ ရိုးတယ်။ ဖေဖေလက်ထက်က ငွေရေး၊ ကြေးရေး ချောအသက်ပါပုံထားသလို ယုံရတဲ့အိုင်ဘာပဲ။ သူတို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိ ဆိုလဲ”

တင်လှလှသည် ကိုကျော်သာ၏ မေးခွန်းကိုအကြောင်းပြ၍

မပြောပေ။ သူ့ပြောချင်သလိုသာပြော၏။ “တင် ဒီမမယ်ခကို မြင်ရတိုင်း စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ပါ။ အကြောင်းကို စစ်မနေပါနဲ့။ သူတို့နေရင် တင်တော့မနေချင်ဘူး”

ဇနီးဖြစ်သူ လှမျိုးစု၏ ရွှေမျက်နှာတော် ညှိုးတော့လည်း ကိုကျော်သာအတွက် နေမထီ ထိုင်မထီပေ။ တစ်ခုခုတော့ အဆင်ပြေ အောင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရပေတော့မည်။

စင်စစ် တင်လှလှသည် မမယ်ခကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရန် အတွက် သူ့ချစ်လင်၏ ရင်ခွင်ကြားတွင် ခေါင်းထား၍အသော့ခိုတော့ သည့်အကြောင်းရင်းကို တင်လှလှမှတစ်ပါး မည်သူမျှမသိပေ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူတစ်သက်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ပြောရန် စိတ်မကူးပေ။ ပြောလည်းပြောရဲမည်မဟုတ်။

ဆရာဝန်နှင့်တွေ့သော နေ့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနေ့ပင်။ သူထင်ခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့ကို ပို၍ကြောက်စရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်လာအောင် ဖန်တီးပေးသောနေ့မှာ မမယ်ခနှင့် စကားလက်ဆံ ကျသောနေ့ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်က သူ့ကိုစမ်းသပ်ကြည့်အပြီးတွင် ပြုံး၍အားတစ် ဟန်နှင့်ဆို၏။

“သုံးလကျော်လောက်တော့ရှိပြီ”

တင်လှလှသည် ဆရာဝန်မပြောခင်ကတည်းကပင် သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင် ရင်သွေးသည် သုံးလကျော်ပြီကို သိပြီးဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကျန်းမာသူဖြစ်၍ ကလေးကိုယ်ဝန်ရှိစ တချို့မိခင်များ ဝေဒနာခံစား

သလိုသူမခံစားရပေ။ ဘယ်လိုမှ အမူအရာမထူးခြား၍ သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းကို ဗိုက်သိသိသာသာပေါ်လာမှပင် အများကသိကြရလေသည်။

တင်လှလှ မျက်နှာကမူ ဆရာဝန်စကားကို ကြားရ၍ရွှင်လန်းအားတက်ဟန်မရှိပေ။

“အပြင်က ကလေးက ခြောက်လပဲရှိသေးတယ်ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသည် ရုတ်တရက်တော့ သူ့ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်ဟန်မရှိပေ။

“တချို့အပြင်မှာ နှစ်လဆို စရှိတတ်တာပဲ။ မတင်လှလှကတော်သေးတာပေါ့”

“တင်တော့ မလိုချင်တော့ဘူး”

“ဘာ”

ဒေါက်တာသည် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် မလိုချင်တော့ဘူး။ အရှင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ နောက်နှစ်နှစ်ကြာလောက်ဆိုရချင်ရပေါ့။ အခုတော့ နီးလွန်းလို့ ပင်လည်းပင်ပန်းတယ်”

ဆရာဝန်သည် ဘာမှမဖြေ တင်လှလှကို ကြည့်ရသည်မှာ သားကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ရသည့်အတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် အားလျော့ဟန်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရပေ။ သူ့ထံသို့ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးများသည် ထိုကိစ္စနှင့် အများဆုံးရောက်လာကြ၏။ သူ့တာဝန်က မိဘနှစ်ဦးဖျက်ရန် သဘောတူသောအခါ ဖျက်ပေးလိုက်သည်။ ရင်းနှီးသူမှတစ်ပါး ထွေထွေထူးထူး မေးခွန်းမမေးတော့ပေ။

“ခင်ဗျား ယောက်ျားသဘောတူလား”

“တူပါတယ်။ အခုလည်း သူ့ကုမ္ပဏီကို ခရီးထွက်နေတယ်”

ဆရာဝန်သည် မေးခွန်းကို ဆက်မမေးတော့။ ဖြေဆိုလိုက်သည့် တင်လှလှအဖို့မူ ရင်များတုန်နေသည်။ “တူပါတယ်”ဟု ပါးစပ်ကပင် ဆိုသော်လည်း စင်စစ်သူ့ယောက်ျားသည် သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်ကိစ္စကို သိပ်မသိသေးပေ။

ဆရာဝန်ကား ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်။ အပြင် လောကသည် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီကိုတော့ ဒေါက်တာက သတိထားမိ၏။ သားကိုရင်မှာလွယ်၍ မေတ္တာအနန္တရှိသည်ဟု အစဉ်သတိအမှတ်ပြုရသော မိခင်တို့သည် လူသတ်စပြု၍နေကြလေသည်။

တင်လှလှပင် မောပန်းစွာ ပြန်သွားသည်မဟုတ်။ ဆရာဝန်သည်လည်း မောလျှော့ပြတင်းအနားတွင် ဖိုရပ်နေမိ၏။ မိန်းမငယ်တို့ လူသတ်ပွဲတွင် သူသည်တရားခံအဖြစ်ပါဝင်နေမိသည်လော။

ဆရာဝန်သည် ခဏခဏပင် ထမင်းစား၊ ရေသောက်သလို ထိုကိစ္စများကို လုပ်ပေးနေကျဆိုသော်လည်း ယခုတစ်ခါ ချွေးစီးများပြန်လာ၏။ အပြင်လမ်းပေါ်တွင် ကားများမြင်ရသည်ကိုကပင် ပို၍နှစ်သွေးလာသလိုထင်ရ၏။

တင်လှလှကမူ ကိုယ်အနည်းငယ် နှမ်းသည်မှတစ်ပါး ဗိုက်ထဲမှာ အကောင်ကလေးမရှိတော့၍ စိတ်ကပေါ့ပါးသလို ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် မအိမ်သာဖြစ်သည်ဆို၍ အိပ်ခန်းထဲတွင်နားနေပေသည်။

ညနေစောင်းတွင် မမယ်ခသည် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“တင်တင် နေလို့မကောင်းဘူးလား” မမယ်ခမေးခွန်းကို တင်လှလှက ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်၏။ မမယ်ခသည် ချွေးများထွက်နေ၍ နဖူးမှာပြောင်နေလေသည်။ လက်တိုနိုင်လွန် အဟောင်းကို ဝတ်ထား၍ အင်္ကျီကလည်း ချွေးများရွှဲ၍နေပေသည်။ အင်္ကျီသည် တင်လှလှတို့ကဲ့သို့ ပုံကျပန်းကျမဟုတ် အနည်းငယ် ကြပ်နေရုံမက ကိုယ်ဝန်ခြောက်လခန့် လွယ်ထားရ၍ နို့ရည်ဝင်စပြုလာသော ရင်သားမှာဖောင်းကြွတင်းကျပ်နေပေသည်။

အဆင်ပျက်နေသော ထဘီမှာခြောက်လခိုက်ကို မလုံတလုံ တစ်ခြမ်းဖုံး၍ နေလေသည်။

“မီးဖိုထဲမှာလဲမတွေ့လို့ တင်တင်နေမကောင်းဘူးထင်သား။ မာလီကိုကူနေရတာနဲ့ ခုမှလာဖြစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း မမယ်ခ”

“ကျွန်မတို့ အစေခံတန်းလျားနားက ချုံကရှုပ်လွန်းလို့ မြွေခဏခဏထွက်တယ်။ ကလေးတွေကလည်း ဒီအနားပဲဆော့တယ်။ မာလီက သူတစ်ယောက်ထဲမနိုင်လို့ ကူပါဆိုတာနဲ့ ကူရှင်းပေးနေတယ်”

မမယ်ခသည် သူ့အပါးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာဖြေ၏။

“ဘာလေးများ စားချင်သလဲတင်တင်၊ ရိုးရိုးခေါင်းခဲတာပဲလား။ အစားအသောက်ပျက်သလား။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ တင်တင် နေမကောင်းတာ ကလေးများရှိလို့ လားလို့”

မမယ်ခ ပြောသံကြားလိုက်လျှင် ပို၍ခေါင်းမူးသွားသလို တင်လှလှက ဝေးနာခံစားလိုက်ရ၏။

“ကလေးရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး မမယ်ခရယ်။ တင် ကလေး ရှိရင်ကျန်းမာပါတယ်။ ဘာမှမသိသာပါဘူး”

သူသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖြေလိုက်၏။

“ကလေးရှိချိန်တွင်လည်း ကျန်းမာပါလျက်နှင့် ဘာအကြောင်းကြောင့် ကလေးကို ဖျက်ပါသလဲ” ဟုသူ့စိတ်ကသူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ တင်တင်နဲ့ကျွန်မ အပြိုင်လိုပဲနော်။ ကျွန်မက ဒါပါဆိုခြောက်ယောက်၊ ဒီကလေးရှိစက နည်းနည်းခံတွင်းပျက်ချင်တယ်။ မမာမကျန်းဖြစ်သွားမှာ သိပ်စိုးတာပဲ။ အကောင်တွေကဆော့ ပါဘိသနဲ့ သူ့အဖေတစ်ယောက်ထဲ မနိုင်ဘူး။ နေ့လယ်ဆို အကြီးဆုံးသုံးကောင် ကျောင်းရောက်နေလို့ပေါ့”

“ဒီတစ်ခါ မမယ်ခမိုက် သိပ်ပေါ်တာပဲ”

“ဒီလောက်မွေးရတာများတော့ စိတ်မညစ်ဘူးလားဟင်”

သူသည် ထိုမေးခွန်းကို သူ့ခိုးသေဖော်ညီလို၍ မေးခြင်းဖြစ်၏။ မမယ်ခကား ပြုံးသလိုလို မပြုံးသလိုလို လုပ်ရာမှ

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း စိတ်ညစ်တာပေါ့လေ” ဟု ဆိုကာ ခဏငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“နည်းနည်းဝေးရင် ကောင်းတာပေါ့။ ခုအပြင်က တစ်

ကောင်က ဆယ်လမပြည့်သေးဘူး။ ဗိုက်ထဲခြောက်လဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား တင်တင်ရယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လူတွေအဖို့ကတော့ ဘာအရေးလဲ။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ဆို ဆိုသလောက်တာဝန်ကကြီးလာတာ။ တင်တင်တို့ဆီမှာ မို့လို့ပေါ့။ လခ ၁၀၀က အသားတင်ရပြီး ထမင်းကို ကျွန်မတို့ ဒီမှာစားရတာ တခြားမှာဆို ဒီကလေးငါးယောက်နဲ့ကျောင်းစရိတ် အိမ်လခပေးဆို ငွေတစ်ရာ ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ”

တင်လှလှကား အသက်ရှူရတာ မသက်သာသလိုဖြစ်သွား၏။ သူ့တွင် ကလေးတစ်ယောက်ဆို နာနီတစ်ယောက်ကူစီနှင့်ဖြစ်၏။ ညဉ့်အိပ်တော့လည်း ဘယ်ကလေးမှ သူ့နှင့်မအိပ်။ ဘယ်ကလေးအတွက်ကြောင့်မှလည်း အိပ်ရေးတစ်ညမပျက်ခဲ့ရ။

“သို့နှင့် ကလေးကို ဘာကြောင့်ဖျက်ရပါသနည်း”

သူ့စိတ်က သူ့ကိုမေးခွန်း မေးပြန်လေသည်။

“ဝေးအောင် ဆရာဝန်နှင့်လုပ်မလား”

သူသည် မမယ်ခအား မေးပြန်သည်။ ထိုမေးခွန်းတွေကို ဘာကြောင့် မေးမိမှန်းမသိ။ မမယ်ခ အဖြေများသည် သူ့စိတ်ကို သက်သာစေချင်သည်။ တခြားမိန်းမများသည်လည်း သူ့လိုပင်ဖျက်သည်ဟု အဖြေရချင်သည်။ သို့သော် မမယ်ခက ဤသို့မဖြေ။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတော့ မသိဘူး။ ဆေးစားတယ်ဆိုတာလည်း တချို့လုပ်ကြတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ကလေးတွေကျောင်းက မုန့်ရောင်းတဲ့ မိန်းမကပြောတော့ လနနမှာ တချို့လည်းဖျက်ကြတယ်။ တချို့မိုက်ခွဲကတယ်ပြောတယ်”

တင်လှလှသည် အသက်မရှူတော့၊ မမယ်ခကို မျက်လုံး ပြူးကြီးနင်းကြည့်နေ၏။ မမယ်ခကတော့ စကားကိုဆက်ပြောပြော၏။

“ဗိုက်ခွဲတယ်ဆိုတာ ကံမကောင်းလို့များ သေသွားရင် ကျန် ရစ်တဲ့ကလေးတွေဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မ မလုပ်ရဲပါဘူး။ ဟို ဖျက်ပစ်တယ် ဆိုတာကတော့ ရေမကြီးဘူးလား ဟင်”

တင်လှလှသည် ခေါင်းထဲတွင် ပို၍နောက်လှာ၏။

“သူတို့ဟာ သူတို့အလကား ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ် ပယောဂကြောင့် လူပြည်ရောက်လာတဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့ ဒီသတ္တဝါကလေး သတ်ပစ်တာဟာ လူသတ်တာနဲ့ မတူဘူးလားဟင် တင်တင် ဘာဖြစ် သွားသလည်း”

တကယ်ပင် တင်လှလှသည် မျက်စိများပြာဝေသွားကာ ခေါင်း ချာချာလည်သွားတော့သည်။ မမယ်ခသည် ကမန်းကတန်း တင်လှလှ ခေါင်းကိုပွေ့ယူ၍ အနားရှိစားပွဲမှ ရေမွှေးပုလင်းကိုနဖူးဆံစသို့ ဆွတ် လိုက်၏။

“အေးစိန်ရေ လာပါအုံးဟေ့”

အိမ်စေကလေးမကိုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ တင်လှလှ မှာချက်ချင်းသက်သာသွား၏။ သို့သော် သူသည် ခေါင်းမထူချင်တော့ ပေ။ သူ့ခန်းနေရင်း အိပ်ပျော်သလိုလိုနဲ့ မမယ်ခက ထသွားတော့သည်။

သူလုပ်ခဲ့သော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့စဉ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်လုပ် ခဲ့၏။ မမယ်ခနှင့်စကားပြောကာမှ သူ့အလုပ်သည် လူသတ်မှုတစ်ခု ပါလားဟု သဘောပေါက်လာ၏။ ရင်ထဲမှာဟာလာသည်။ သူသတ်ပစ်

ခဲ့သည်မှာ သားလေးပင်လော၊ သမီးလေးပင်လော မမယ်ခပြောသည် မှာဟုတ်၏။ “အပြစ်မဲ့တဲ့ သတ္တဝါလေးတွေ” ကိုယ့်ဆန္ဒကိုတော့ ကိုယ်ထိန်းဖို့စိတ်မကူးမိ။ ဤသတ္တဝါလေးကို သတ်ပစ်ဖို့ကိုတော့ အကြံ ကပေါ်လေခြင်း။

သူသည် အကြောင်းပြ၍ရ၏။ သူ့တွင်အကြောင်းပြစရာ ဘာရှိသနည်း။ ကလေးလည်း ပိုးစိုးပက်စက်များသည် မဟုတ်သေး။ မွေးပြီးကလေးများကလည်း နာနီတစ်ယောက်စီနှင့် သူ့တာဝန်မရှိ။ ငွေရေးကြေးရေးကလည်း မကြောင့်ကြရ။ သို့နှင့်ဘာကြောင့် ဤ ကလေးကိုမျက်ပစ်ရသနည်း။

အကြောင်းကို သူသိပေသည်။ သူကာယကံရှင် ပေပဲ။ သို့သော် သူ့စိတ်ကပင် အဖြေကိုမပြောရဲ။

ထိုနေ့ကစ၍ မမယ်ခကို မကြည့်ချင်၊ မုန်း၍စိတ်ဆိုး၍ မဟုတ်၊ မမယ်ခကို မြင်တိုင်း သူ့စိတ်က သူ့ကိုခြောက်နေ၏။ “ရှင်ဟာ လူသတ်မကြီး” ဟု ပြောနေသလို ထင်လာသည်။ မမယ်ခသည် ဘုရားရှင်လေးတွေနှင့် အော်ခါငေါက်ခါ ခေါင်းခေါက်ရင်း၊ ကျောကို ဖြန်းခနဲချရင်း သံလှေများနှင့်ထမင်းကျွေးနေသည်ကို မြင်သောအခါ လည်း သူ့စိတ်သူမလုံပေ။

“ဆင်းရဲလို့ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ မမယ်ခ တောင် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နဲ့ဆိုင်ရဲတဲ့ဘဝကို မင်းကပြည့်ပြည့်နံနံနဲ့ ဘာလို့ ရင်မဆိုင်ရဲတာလဲ”

သူသည် မမယ်ခကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းက သူ့စိတ်က

မေးသောမေးခွန်းများသည် နားထဲတွင် မခံနိုင်လောက်အောင်ကို ကျယ်လောင်လာကြသည်။ ကမန်းကတန်းပင် အိပ်ခန်းသို့ပြေး၍ အိပ်ရာပေါ်ပြေးလွှဲရင်းငိုရိုက်မိ၏။

ငိုရိုက်များသောအခါ မမယ်ခကို မကြည့်ချင်၊ မမယ်ခမရှိမှ သူ့စိတ်သက်သာမည်ဟုထင်သည်။

အမှန်တော့ ကလေးရှိအောင်လုပ်သူမှာ သူတို့လင်မယား၊ ဖျက်ခိုင်းသူမှာသူ။ ဖျက်ပေးသူမှာ ဆရာဝန်။ ဤသုံးဦးသားအနက် တွင်မှ ကံကွက်ကျားရုံတင်မဟုတ်၊ အပြစ်မဲ့သူကလေးလည်းသေရ။ မဆိုင်သူ မမယ်ခလည်း အိမ်ကထွက်သွားရပေတော့မည်။

ယခုအခါတွင် မှန်သည်၊ မှားသည်၊ တရားသည် မတရားသည်ကို သူမတွေ့လိုတော့။

“ကိုကို ဒီမမယ်ခကို လင်မယားကို သုံးလခကြိုပေးပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

တင်လှလှစကားသည် ကိုကျော်သာအဖို့ ဖြေရှင်းရန်ပြဿနာကြီးပေါ်လာရတော့သည်။ အကြောင်းမသိသော မမယ်ခကတော့ သူ၏ရှင်းလက်စ ချုံကိုဆက်၍ရှင်းနေသည်။ သစ်ငုတ် ချုံငုတ်များတုံးအောင်မီးတိုက်၍ ဤနေရာတွင် တလင်းဖြစ်အောင်လုပ်နေသည်။ သို့မှသာ ကလေးတို့သည် ရှင်းသော မြေတလင်းတွင် ပျော်ရွှင်စွာ အရှည်သဖြင့် ကစားရပေမည်။

“မယ်ခရေ တို့တော့ သူဌေးနဲ့အတူ ထားဝယ်ကိုလိုက်”

“လှစကားကို မမယ်ခက ရုတ်တရက်နားမလည်။

“ကျုပ်တို့ပါလား”

“အေးပေါ့ ဟိုမှာမိုင်းထဲက အိမ်ကို စိတ်မချလိုတဲ့။ တို့နှစ်ယောက်အိမ်စောင့်ရမယ်။ ကလေးတွေလည်း မိုင်းအလုပ်သမားတွေ ကျောင်းမှာထားရမှာပေါ့။ တစ်နည်းလည်းကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ လခလည်းငါးဆယ်တိုးပေးမယ်”

မမယ်ခသည် ချုံရှင်းနေသော ဓားမကို လက်မှချလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့များ ကျုပ်တို့က ပါရပါလိမ့်။ တင်တင်လည်း ကောင်းကောင်းနေမကောင်းတော့ ကျုပ်ကထားပြီး မသွားချင်ဘူး” သူက သံယောဇဉ်ရှိစွာနှင့် တမ်းတသလိုဆို၏။

“တို့များကို ခေါ်ချင်လို့ သူဌေးက ဟိုအပတ်ကတည်းက သွားဖို့ဟာ မသွားဘူးစောင့်နေတာ။ ကံပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ သဘက်ခါစက်လှေနဲ့ထည့်ရမှာ”

မမယ်ခကား ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ နားမလည်းပေ။ ရှည်ကြာစွာ ခွဲနေရသော ဤနေရာကလေးကိုတော့ မခွဲချင်ပေ။

ကိုကျော်သာအဖို့ အကောင်းဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုရွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏အပြစ်မဲ့သော ကျွန်ယုကို အလုပ်ထုတ် ပစ်ရခြင်းထက် ယခုလိုအလုပ်ပြောင်းသည်ကတော်သေး၏။ သူ့လိပ်ပြာလုံ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုသောအခါ ရေစကြိုက နွားမတို့သည် ဘာမှန်း၊ ညာမှန်းမသိ၊ ပေါင်ကျိုးရသည်တကား။

၁၉၅၄-ခု၊ ဇန်နဝါရီလထုတ်၊ ရွှေမဂ္ဂ

ဤသို့အိမ်

သူဌေးကတော် မမသိန်းသည် သူညီမ အကြွယ်အိမ်သို့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သွားနေကျဖြစ်ပေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ရောက်လျှင် မျက်နှာကိုမူနီနေအောင်သတော့သည်။ နိုင်လွန်လက်တို အပြာရောင်၊ လုံချည်အပြာရင့်ရင့်နှင့် အချိုးတကျဝတ်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ညီညာစွာဆိုးပြီးမှ ကွက်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းမရှိအောင် အရည်တစ်ခု သုတ်လိမ်းလိုက်ပြန်သည်။

သူ့မျက်နှာသည် မှန်ထဲတွင်ရှိရင်း အသက်ထက် အတော်ပင် နုပျို၍နေပေသည်။

နှုတ်ခမ်းသည် ရဲရဲမကတောက်ပနေသောကြောင့် စိစိုင်းဝင်း

နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ကော်လာအမြင့် လက်တိုအင်္ကျီကြောင့် တရုတ်ကပြားလိုလို၊ ဂျပန်မလေးလိုလို၊ မျက်နှာမှာပြောင်၍နေပေသည်။

ပင်ကိုနက်နေသော မျက်ခုံးကိုဆွဲ၍သလိုက်ရင်း နောက်တွင် ထိုင်နေသော မောင်တော်ဦးဖေသက်အား မှန်ထဲမှကြည့်ကာ စကားပြောရသေးသည်။

သူ့ကိုကိုသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် မမသိန်းပြင်ဆင်နေသည့်နောက်မှ ကြည့်၍နေပေသည်။ ကိုကိုသည် မိုင်းတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်၊ ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခု၏ ဒါရိုက်တာဖြစ်သောကြောင့် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တွင် ခြောက်ရက်လုံးလုံး မနားမနေ အလုပ်လုပ်ရသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သည် ကိုကိုနှင့်မမသိန်းအတွက် ကိုယ်ပိုင်လည်ပတ်ဖြုန်းတီးနိုင်သော နေ့ပင်ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်လျှင် ကိုကိုက သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ ဘေးတွင် သူဌေးကတော်လေးမမသိန်းက လှလှပပလေးထိုင်ကာလိုက်တတ်ပေသည်။ သူတို့သွားနေကျ အိမ်မှာအကြွယ် သို့မဟုတ် ဦးဖေသက်တင်ဘက်မှတော်စပ်သော ဖွားလေးသိုက်တို့အိမ်ဖြစ်၏။

“ကဲ သွားစို့လား သိန်းဇေ၊ သိန်းက အကြွယ်ထက်တောင်နုနေပါဘိ။ ကိုကို့ မိန်းမက တကယ်တော့ နုချောပဲ”

ကိုကိုသည် ကြည့်နေရုံမက ပါးစပ်က ချီးမွမ်းလိုက်ရသေးသည်။ မမသိန်းသည် နီနီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို မဲ့လိုက်ကာ ရုတ်တရက် မကျေမနပ်ဟန် မျက်နှာကပြောင်းသွားပြန်သည်။

“ဘယ်လိုပဲလှနေနေ အဲဒီအလှက အပြိုကြီးပဲ။ အလကားပဲ။ ကျက်သရေမရှိဘူး”

သူ့ကိုယ်သူ စက်ဆုပ်ဟန်မှန်ထဲတွင် ကြည့်ကာပြောပြန်သည်။ ကိုကိုသည် ပါးစပ်လေးဟကာ ငေးနေ၏။

“မိကြွယ်က ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလည်း သူ့သားလေး နို့တိုက်တဲ့အချိန်မှာ၊ သူ့မျက်နှာဟာလေ ပြောပြလိုမရတဲ့ အလှတစ်မျိုးနဲ့လှနေတာပဲကိုကို။ သိန်းဟာ အလကားပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်တောင် အဖြစ်ရှိအောင် မမွေးနိုင်ဘူး။ သိန်းတော့ကလေးတစ်ယောက်သာရမယ်ဆိုရင် ဒီအလှတွေ မလိုချင်တော့ပါဘူး”

မကြာခင်ပင် မမသိန်းစကားများသည် သူ့ဘက်သို့လှည့်လာတော့မည်ကိုသာ ကိုကိုသည် စကားစဖြတ်ရန် စဉ်းစားရပြန်၏။

“အိုကွယ် အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်။ တစ်နေ့ရမှာပေါ့။ ကဲ . . . ကဲ နို့တို့ အောင်ခိုင်တို့ဖို့ ဘာဝယ်သွားမလဲ။ လိမ္မော်သီးကောင်းကောင်း ဝယ်သွားရအောင်”

မမသိန်းသည် နှုတ်ခမ်းထွေထွေက ကိုကို့နောက်သို့လိုက်သွား၏။

“ဒီနေ့ ကလေးတွေ ဒီခေါ်လာခဲ့မယ်။ ညဉ့်အိပ်ဖို့လည်း ပြင်ထားတယ်။ ပူတင်းလဲဖုတ်ထားတယ်။ အသီးတွေလည်းစုံနေတာပဲ ဝယ်ထားတာ။ သူတို့အမေက ဒီလိုလုပ်ကျွေးဖို့ အချိန်မရပါဘူး”

မမသိန်းသည် ကားပေါ်တက်ရင်းပြောလာ၏။ ကားကြီးမှာ

လိုင်စင်မပိတ်ခင်ပင် ရလိုက်သော မာစီဒီးကားကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ကားပေါ်၌ သိန်းတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်တောက်ဖြစ်တောက် ပြောလိုက်လာသောအကြောင်းများမှာ ကိုကို့အကြောင်းများဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေပတ်မတိုင်ခင်က ဆရာဝန်နှင့်တွေ့ခဲ့ရာတွင် ကိုကို့၌ ကလေးမရနိုင်ကြောင်းများကို အမျှင်မပြတ်ပြောရာမှ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်ရည်များဝိုင်း၍ လာပြန်သေးသည်။

“သိန်းကလည်းကွာ အရူးလိုပဲ ဆရာဝန်ပြောတိုင်း ဖြစ်ရောတဲ့လား။ ကိုယ်ကံရှိရင် သားသမီးဆိုတာရတာပဲ။ အလကား စိတ်ညစ်စရာမရှိ ရှာကြည့်နေတာပဲ”

မမသိန်းသည် မျက်နှာလေးအိုကာ လိုက်လာ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာသည် အကြွယ်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်တစ်ပြိုင်နက် ဝင်းဝင်းပ၍ သွားပေသည်။

“ဗေဗေသက်နဲ့ မေမေသိန်းလာပြီ”

ကလေးတို့သည် သံပြိုင်အော်ကာ အိမ်ဝင်းတံခါးရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာကြ၏။ ကလေးများမှာ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံးလှလှ၊ ဖွံ့ဖွံ့လေးတွေဖြစ်၍ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။ အကြီးဆုံးမှာ သားလေးဖြစ်၍ခြောက်နှစ်ပင်မပြည့်သေးပေ။ အငယ်နှစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးများဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် ကားတံခါးကို ဖဖင့်တတ်ဖွင့်တတ် ဆီးကြိုကာ ဖွင့်တတ်သည်။

မမသိန်းတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာသူတို့ဆီ၌ ပွေ့ချီနှုတ်ဆက်လိုက်သည့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွက်ကျွက်ညံအောင်အော်ဟစ်ရယ်မောကြတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းလေးမှာ တနင်္ဂနွေနေ့သို့ရောက်တိုင်း အကြွယ်
တို့အိမ်ရှေ့တွင်မြင်ရသော မြင်ကွင်းဖြစ်ပေသည်။ ကလေးတို့သည်
ဦးဖေသက်ကို တွယ်၍တက်ကြ၏။ ဝိုင်းလှည့်ကာ ကစားကြသည်။
သားကြီးအောင်ခိုင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ အင်္ဂလိပ်လင်္ကာများကို ရွတ်ဆို
ပြ၏။ သမီးလေးနီနှင့်သက်က မြန်မာတေးများကိုဆို၍ ပြကြပေသည်။

ကလေးတို့နှင့် ရောနှော ရယ်မောလိုက်ရလျှင် ဦးဖေသက်
အဖို့ ခြောက်ရက်လုံးလုံး ပင်ပန်းသမျှ ပြေပျောက်၍သွားတော့သည်။
အမှန်တော့ မမသိန်းတစ်ယောက်တည်း ကလေးကို အရူးအမူးလို
ချင်သည်မဟုတ် ဦးဖေသက်သည်လည်း အောင်ခိုင်လို သားလေးတစ်
ယောက်နှင့်နီလိုသမီးလေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင်ပေသည်။

ဆရာဝန်က သူ့ကိုကလေးမရနိုင်တော့ကြောင်း ပြောပြသော
နေ့ကမူ ယောက်ျားဖြစ်၍သာ မမသိန်းလို အရူးတစ်ပိုင်းမဖြစ်သော်
လည်း ရင်ထဲမှာတော်တော်ဆွေးခဲ့လေသည်။

“ဒီနေ့အကြွယ် သားတို့ကို အိမ်ခေါ်သွားမယ်။ နက်ဖြန်မှ
ကျောင်းတက်ဖို့ပြန်ပို့မယ်”

“သက်ထူးတော့ထားခဲ့။ ဟိုနှစ်ယောက် ခေါ်သွားချင်သွား
ကြပေါ့” ဟု ကလေးများအဖေက ဝင်၍ပြော၏။ သူပြောဟန်သည်
တစ်မျိုးပင် ပိုင်နိုင်ပုံရှိသည်ဟု မမသိန်းကထင်သည်။

ကလေးများကို ကားပေါ်တင်ရန်ခေါ်လာချိန်တွင် ကလေး
တို့သည် အဖေနှင့်အမေကို တာ့တာလုပ် မပြီးနိုင်တော့ပေ။

တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ ကလေးများကိုလှည့်ပြပြီးမှ အိမ်ကိုခေါ်လာ

ခဲ့ပေသည်။ အစဉ်လို တိတ်ဆိတ်နေသော သူတို့တိုက်အိမ်လေးမှာ
ဆူညံဆူညံဖြစ်၍လာ၏။ ကလေးမရှိသော်လည်း ကလေးကစားစရာ
တွေ့တိုင်း ဝယ်ထားတတ်သော မမသိန်းသည် အားလုံးလိုလိုသယ်ယူ
ကာထုတ်ပေးလိုက်၏။ အောင်ခိုင်သည် ဘော်လုံးတစ်ခုကိုရွေးကာ
သူ့ဖေဖေသက်နှင့်ကန်၏။ နီကစက်ဖြင့်သွားသော မြင်းရထားလေးကို
မောင်းကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍နေပေသည်။

မမသိန်းကမူ အစေခံများကိုပင်မခိုင်း။ သူ့ကိုယ်တိုင် သဗျက်
သီး၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးများကိုရွေးထုတ်၊ ထမင်းဟင်းအတွက်
ကလေးများ ငရုတ်သီးမစပ်အောင်ပြင်၊ ပူတင်းကို ရေခဲသေတ္တာထဲ
ထည့်ကာ အအေးခံနှင့် အလုပ်ရှုပ်၍နေပေတော့သည်။

ကလေးများသည် ဆော့ပြီးလျှင် မနက်စာအားရပါးရစားပြီး။
ခုတင်တစ်လုံးစီနှင့် တစ်ရေးတမောအိပ်ကြသည်။ မမသိန်းသည် သူတို့
၏ညာဘက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်နှစ်ခုကို ကျကျနနပြင်ကာ
ကလေးများကိုသိပ်ခဲ့၏။ ဘေးမှာဖက်အုံးများထားကာ အဖော်ကလေး
မလေးတစ်ယောက်ကို အခန်းထဲတွင်ကလေးစောင့်ထားခဲ့ပေသည်။

ကိုကိုသည်လည်း ယခုမှပင် တစ်ရေးအိပ်ကာ နားရပေတော့
သည်။

ညနေသို့ရောက်လျှင် မမသိန်းသည် တဖြစ်တောက်တောက်
နှင့် ပွစိပွစိပြောကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာတော့သည်။

“ဟော ဘာဖြစ်လာပြန်လည်း မရွှေသိန်း”
ကိုကိုက ဆီး၍မေး၏။

“အလကားဟာလေးတွေ အလကားပဲ။ သူ့အမေဆီမှာ ဒီလို အိပ်ရ၊ ဒီလိုစားရတာမဟုတ်ဘူး။ မိကြွယ်က စည်းကမ်းကြီးသန့် သဗျာသီး၊ ဘယ်နှစ်လုံးထက် ပိုမစားရဘူး။ လိမ္မော်သီးက တစ်ယောက် ဘယ်နှစ်စိပ်စားဆိုပြီး ကော်ဖီပဲတိုက်တယ်”

“အေးလေ... ဒါပေမယ့် သူ့ကလေးတွေက ဝဝဖြိုးဖြိုးကြီးပဲဟာ”

“ဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာဆို အကောင်းဆုံးကျွေးကောင်းကောင်းသိပ်၊ ဆော့စရာတွေ စုံနေအောင် ပေးတာတောင် ကိုယ်တော်ချောလေးတွေက မနေချင်ဘူးတဲ့။ ညဉ့်လည်းမအိပ်ဘူးတဲ့ အခုပြန်ပို့ရမတဲ့”

“ဟင်”

ကိုကိုက အံ့သြနေစဉ် မမသိန်းက ဆက်ပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် သူတို့အဖေက ခေါ်ချင်ခေါ်သွားကြည့်လေလို့ ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်တာကိုး။ သူ့ကလေးတွေကို ဘာနဲ့မှဆွယ်လို့ မရဘူးပေါ့လေ။ ဟုတ်တာပဲ၊ ဟုတ်တာပဲ အဲဒါမျိုး သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာနဲ့မှဆွယ်လို့မရဘူး။ သားသမီးဆိုတော့ မိဘတွေအပေါ် သစ္စာရှိ လိုက်တာကြည့်စမ်း။ ဒီမှာဖြင့်တစ်လ(၄၀-ကျပ်)ပေးပေး၊ (၈၀-ကျပ်) ပေးပေး၊ ပိုပေးတဲ့လူရှိရင် ပါသွားလေရော။ တစ်မီးဆိုတော့ ပိုက်ဆံ မျက်နှာပဲကြည့်တယ်။ သားသမီးကတော့ သစ္စာတကယ်ရှိတာ ကိုကိုကို၊ သိန်းတို့မှာ အဲဒီလောက်သစ္စာရှိတဲ့ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင် လောက်များ လက်ညှိုးထိုးပြစရာရှိလာရင်ဟင်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်း

လိုက်တာ ခုသိုင်းဝိုင်းနေတာတွေက ပိုက်ဆံရှိလို့။ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ ဘယ်အခြေအရံမှ တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

မမသိန်းရောဂါ ထလာပြန်လေပြီ။ သူ့ရောဂါအရှိန်တက် နေတုန်းဆိုလျှင် စကားစပြတ်မရသည်ကို ကိုကိုကသိ၏။ ကံကောင်း ထောက်မ၍ပင် ကလေးနှစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင် လာ၏။

“ဖေဖေသက် ပြန်ချန်ဘီ ပြန်ပို့၊ ပြန်ပို့”

မိနီက ငိုကာ အောင်ခိုင်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော် အော်၏။ မမသိန်းသည် မိနီကို ကောက်ချီကာ...

“သမီးလေးက လိမ္မာတယ်။ ဒီတိုက်ကြီးမှာ မနေချင်ဘူး လားဟင်။ သမီးလေးကျောင်းတက်ရင်လေ မေမေသိန်းတို့ မာစီဒီဗင် ကားကြီးနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ကိုကိုအောင်ရယ်၊ ကျောင်းသွားကြဟုတ်လား။ သမီးတို့ကျောင်းမှာ စားဖို့လိမ္မော်သီးတွေ၊ ဟောလစ်တွေအများကြီး ခြင်းနဲ့ထည့်ပြီး အေးခင်နဲ့ပို့ပေးမယ်နော်။ သမီးလေးက တိတ်တိတ် လိမ္မာသားနဲ့”

မမသိန်းချောနေပုံကို ကြည့်ကာရင်ထဲတွင်ဆို၍ သွားတော့ သည်။

“ဟင့်အင်း မေမေဆီ ပြန်ပို့၊ ပြန်ပို့”

မိနီက အော်ပြန်သည်။ အောင်ခိုင်ကလည်း ဦးဖေသက် အပေါ်ဖက်၍တက်၏။

“ကဲပါကွယ် ကလေးတွေစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ် သိန်းရယ် ပြန်ပို့ကြပါစို့။”

မမသိန်းသည် မျက်စိပျက်ပျက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မိနီကို မျက်ရည်များ သုတ်ပေးကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ ခေါ်သွားသည်။ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါများရိုက်ပေးမှ ကလေးများမှာရယ်၍လာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ဦးဖေသက် အလုပ်တိုက် မှအပြန် မမသိန်းသည် စာရွက်တစ်ခု လက်မှကိုင်ကာ ဆီး၍ကြို၏။

“ကိုကိုရေ ထမင်းစားပြီး အလုပ်ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ကိုကိုတို့ရဲ့ ဖွားလေးသိုက်ကြီး တော်တော်လေး နေမကောင်းနေတယ်တဲ့။ ဦးကြီး မောင်မောင်က စာရေးပေးလိုက်တယ်”

“ဟေ စောစောစားပြီး သွားလိုက်ကြအုံးစို့။ တော်ရုံတန်ခိုး အဘိုးကြီးက အကြောင်းကြားမှာ မဟုတ်ဘူး။”

စားသောက်ပြီးချိန်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် အင်းလျှာ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဖွားလေးသိုက်ခင်ပွန်း ဦးမောင်မောင်ကြီးမှာ ယခင်က ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ကြီးဖြစ်၍ ယခုပင်စင်ယူထားသည်မှာ (၁၅) နှစ် လောက်ပင်ရှိကာ ခြေတစ်ဖက်မသန်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်ဝင်ခြင်း အဘိုးကြီးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ တုတ်ကြီးကိုတဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ထ

ဆီး၍ကြို၏။ ထမည်ဟု အားယူသည့် တစ်ပြိုင်နက် မမသိန်းသည် အနားသို့ပြေးသွား၏။

“ဦးကြီးမောင် မထနဲ့နေပစေ။ သိန်းတို့ ဖွားလေးသိုက် အခန်းသွားမယ်”

“အေးအေး ငါ့ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့မယ်။ ခါတိုင်းနေ့စပယ်ရယ် နတ်(စ်)မလေးရှိတယ်။ သုံးရက်လောက်ရှိပြီး ဒီကလေးမလေးကလည်း ဖျား၊ တခြားဆရာတွေကလည်း မအားဘူး။ လူနာတွေ အင်ဂေ့ရှိ ဖြစ်နေလို့တဲ့။ အဲဒါမင်းတို့ ဖွားလေးတစ်ယောက်ထဲကွာ။ နောက်ဖေးက ဟာတွေကလည်း သိတဲ့အတိုင်း လူနာမပြုတတ်၊ ကြက်စွပ်ပြုတ် တောင် ကောင်းကောင်းလုပ်မပေးဘူး။ အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခတို့ရဲ့ Golden Age ကကုန်ခဲ့ပြီကိုး” အဘိုးကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးလေး သုံးကာ သုံးကာနှင့်ညည်းညည်းတွားတွား ပြောကာနောက်မှ တုတ်တထောက် ထောက်နှင့် လိုက်၍လာလေသည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် မှန်ပြတင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထား၍ လားမသိ။ အနံ့အသက်များမှာ ညစ်သိုးသိုးဖြစ်နေပေ၏။

လူနာခေါင်းရင်းတွင် မီးပွင့်လေးတစ်ပွင့်သာ လင်းလျက်ရှိ၏။ အဖွားကြီးသည် သူတို့လာသည်ကို သိဟန်မတူပေ။ တစ်ဖက်လှည့် တာ စောင်း၍နေ၏။ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်တွင် ပန်းပွင့်များ ခြောက်သွေ့နေသော ဖလံပန်းအိုးလေးသာရှိ၏။ ခုတင်အောက်ခြေရင်းတွင် နောက်ဖေးအိုးမှာ အဖုံးလျော့၍ကျနေပေသည်။

ကြောင်လေးတစ်ကောင်တည်း အဖွားခြေရင်းတွင် နားရွက်ကလေး လှုပ်၍နေပေသည်။

သူတို့ခြေသံ၊ စကားပြောသံ ကြား၍လားမသိ၊ အဖွားကြီးသည် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဖွားလေးသိုက်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ မျက်ရည်များစိုင်းနေ၏။ အိပ်ခန်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပါ၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာသားနားပါ၏။ သို့သော် ခြွေရံမှ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာပေါ်ပက်လက်နေရသောအခါ ထိုအခန်းကြီးမှာ ပို၍စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်း၏။

ကိုကိုသည် အခန်းမီးများကို ပို၍လင်းအောင် အလုံးစေ့လိုက်ဖွင့်၏။

“ဖွားလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလည်း”

မမသိန်းသည် အဖွားကြီး လက်ဖျားများကို ဆုပ်နယ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းလို အဆစ်အမြစ်ကိုက်ရာက ဖျားလည်းဖျား၊ ဝမ်းလည်းသွားတယ်ကွယ်”

ဖွားလေးသိုက် အသံမှာ အားနည်းလှသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ဖွားလေးသိုက်၏အသံသည် ထိုအိမ်ကြီး၏ခန်းမများကို ဟိန်း၍ဟိန်း၍ထွက်သည်။

“ဖွားလေး ဆေးရုံမတက်ချင်ဘူးလား”

ကိုဖေသက်က အနားထိုင်ကာမေး၏။

“ဟင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း မောင်ဖေသက်၊ ပိုက်ဆံခန်းဆိုပေမယ့် ဆေးရုံမှာလည်း စပယ်ရှယ်ဆရာမကရဦးမှ၊ မရရင် ငါတစ်ယောက်တည်း မင့်ဦးကလည်း လာနိုင်တာမဟုတ်။ အိမ်ဖော်ကလေးမလေးတွေကလည်း ခုဦးမကျိုးတော့ဘူးကွဲ့။ ပိုပြီးတော့ အားငယ်တာနဲ့ငါသေမှာ”

မမသိန်းသည် အဖွားကြီးအနားမှထကာ မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။ ထမင်းချက်လင်မယားသည် မီးဖိုနားတွင် ငုတ်တုတ် ဆိုင်နေသည်။ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသောကလေးမလေးသည် ချော့ချိုးပြီးစထင်သည်။ ကိုယ်နဲ့တသင်းသင်းနှင့် သူ့အနားသို့ကပ်လာလေသည်။

“မမလေးတို့ ရောက်နေလား”

ကလေးမလေးက ပြုံးဖြဖြနှင့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်စဉ်နှုတ်ခမ်းကတွတ်တွတ်ရဲနေသည်။

“အေး နင်ခုလို ရေတွေ ဘာတွေချိုးဖို့သွားရင် ဒေါ်ရင်ကို ဖွားလေးနားထားခဲ့ပေါ့။ ဖွားလေးကို အရှင်နဲ့ကျွန်လို စိတ်မထားနဲ့ သို့။ ကိုယ်နေလာတာလည်းကြာပြီ။ မိဘလိုသဘောထားပြုရပါဟယ်။ ဒေါ်ရင်တို့ကလည်း ဒီမှာ ထမင်းချက်တာ (၁၆)နှစ်မကဘူး။ ကြက် ခြံပြုတ်မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

မမသိန်းက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်ဆိုလိုက်လျှင် ဒေါ်ရင်

ယောက်ျားသည် ခေါင်းကိုအနိုင်နိုင်မ၍ “တူးသွားလို့ပါ မမလေးရယ်” ဟု လျှာလေးအာလေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည် မှာအမှူးလွန်နေဟန်ရှိ၏။

“ကဲ ဒေါ်ရင်ရော သန်းရင်ပါ ဖွားလေးအခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မမသိန်းနောက်မှ ခပ်ရိုရိုလိုက်လာကြ၏။ အခန်းတွင်းရောက်မှ လူနာအနီးရှိ ထွေးခံကိုဆေးကာ ဖနီးရေအသစ်လောင်းထည့်ခိုင်းရသည်။ နောက်ဖေးပက် လက်အိုးကို အသစ်လဲခိုင်း၊ ဂလူးကို့စ်ဖန်ခွက်များကို ဆေးကြောခိုင်းရသည်။

“ပန်းဟောင်းတွေ စွန့်လိုက်သန်းရင်၊ ပန်းအသစ်လဲထည့်ပြီးရင် ညဘက်ကျ လူနာအနားမှာ ပန်းအိုးမထားနဲ့နော်”

လူနာရော အဘိုးကြီးပါ သူတို့နှစ်ယောက်လာသည့် အတွင်းအားရှိသွားဟန်ရှိပေသည်။

“ဖွားလေးသိုက်ကို ဆရာဝန်နဲ့တိုင်း လာကြည့်လား၊ ဆရာမနဲ့မကောင်းနေတုန်း အိမ်က အေးခင်ခင်ပျိုထားမယ်။ အေးခင်ခင်စေတနာလည်းရှိ လူနာလည်းပြုစုတတ်တယ်”

မမသိန်းသည် ဖွားလေးကို အားပေးရှာ၏။

“အေး ကျေးဇူးပါပဲ တူမရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညဉ့်နက်မှ ဖွားလေးသိုက်တို့ အိမ်ပြန်လာ၏။ ဖွားလေးသိုက်တွင် သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ပေ။ မွေး

သမီးကက်သရင်းတစ်ယောက်ပင် ရှိခဲ့လေသည်။ ကက်သရင်းက ကပြားအင်ဂွင်နီယာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလည်အပတ်ဆိုသလိုလာသည်ကလွဲ၍ ဖွားလေးသိုက်ထဲမလာခဲ့ပေ။

မမသိန်းသည် ကားပေါ်တွင် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ လိုက်လာ၏။ အိမ်ရောက်လျှင် အဝတ်အစားများလဲကာ အိမ်ရေပေါ်လှဲနေပေသည်။ အေးခင်လာ၍ တိုက်သောနို့ကိုမင် မသောက်တော့ပေ။ ကိုကိုကိုလည်း အဝတ်အစားလဲဖို့ပင် မကူညီတော့ပေ။ သက်ပြင်းတချဉ်း တလွန်လွန် တလိုပိုလိုပိုဖြစ်နေတော့သည်။

“အင်း လူတွေ အိုလာပြီဆိုတော့ ဘယ်သူကမှလည်းမခန့်တော့ဘူး။ ငှက်အိုကြီးလို တစ်သက်လုံး ပျံလာခဲ့တဲ့ အတောင်ချပြီး အသိုက်ထဲမှာ ဝပ်နေရမှာပဲ။ အစေခံ ပိုက်ဆံပေးထားပေမယ့်လည်း ခန့်ခွဲမယ့် သားသမီးရှိဦးမှ။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးဆိုတော့ ဘယ်သူကမှမမူဘူး။ ကိုကိုနဲ့သိန်းနဲ့ ကြီးရင်လည်း အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြုစုမယ့်သူမရှိ။ ခွေးလိုဝက်လိုသေရမှာ၊ ပိုက်ဆံရှိသားပဲရှိသားပဲနဲ့ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဆရာမကလည်းငှားမရ၊ ဘယ်ဆရာမကမှလည်း တခြားအရင်ငှားထားတဲ့ လူဖျက်ပြီး ကိုယ်အသံအသန် ဖြစ်နေတယ်ရယ်လို့ လာပြီးပြုစုမှာမဟုတ်ဘူး။

“မမ မဆုံးခင်ကလည်း ကြည့်ပါလား၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ခြေရာထပ်နေတာပဲ။ ဆရာမရှာတာမရဘူး။ ဒီကြားထဲ တီဘီဆိုတော့ အချို့ဆရာမက နောက်တွန့်သွားသေးတယ်။ ကိုယ့်အချို့ကိုယ့်အသွေးဆိုတော့ တီဘီမကဘူး၊ ဘာရောဂါကြီးဖြစ်ဖြစ် ပွေ့ပိုက်

ပြုစုတာပဲ။ အင်း မမတုန်းကပြုစုမယ့် သိန်းကရှိသေးတယ်။ သိန်းနဲ့ ကိုကိုကို ဘယ်သူကခြေဖျားနဲ့လာတို့မှာလဲ”

သိန်းက ညည်းညည်းညးညး ပြောလာပြန်သည်။ ဒီတစ် ညလုံးအတိုတော့ တွေးချင်လျှင်တွေး၊ မတွေးချင်လျှင်လည်း စကား တပြောပြောနဲ့သိန်းအိပ်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို ကိုကိုကသိပြီး သားဖြစ်လေသည်။ သိန်းသည် ဤကဲ့သို့ပင် လာလတ္တံ့သောကာလကို တစ်မျှက်တစ်ခေါ်တွေး၍ ပူပန်တတ်ပေ၏။

သိန်းက ပူစရာတွေးနေသည်နှင့်အမျှ ဤပူပန်ဆင်းရဲခြင်း သည် သားသမီးမရှိ၍ဟူသော အစွဲအား ဘယ်လိုဖြတ်ရမည်ကို ကိုကို ကလည်းတစ်ဖက်မှတွေး၍ နေပေသည်။

ဖွားလေးသိုက်အိမ်မှပြန်ပြီး နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေတွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက် အကြွယ်တို့အိမ်သို့ မသွားဖြစ်ပေ။

“သိန်းရေ ဦးတော် အဖေကြီးဆုံးတဲ့ဆီ သွားရအောင်”

“ဦးတော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ကိုကို”

“ဟို ကုန်သွယ်မှု တိုးတက်ရေးဝန်ကြီးဌာနက ရုံးအုပ်ကြီးကွဲ့ ကိုကိုတို့နဲ့ တော်တော်ခင်တာ။ သိန်းလည်းလိုက်ခဲ့ပါ။ သူ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ရတာပေါ့။ သူ့ခမျာ ကိုကိုတို့ကို တော်တော်ကျေးဇူးပြုရှာပါတယ်”

သိန်းသည် ကားပေါ်တက်လာကာ ကိုကိုမောင်းရာသို့လိုက် သွားလေသည်။ ရုံးအုပ်ကြီး ဘယ်မှာနေမှန်းလည်းမသိပေ။ ကားသည်

ရွှေတိဂုံဘုရား အလယ်ပစ္စယံလမ်းသို့တက်လာကာ ထရုံစပိုလမ်းသို့ မောင်းလာပြန်သည်။ ဧရပ်နှစ်ခု လောက်ကျော်ပြီးမှ လမ်းငယ်တစ်ခု ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

ဦးတော်ကြီးဆိုသူနှင့် တူသူသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဧရပ် ပေါ်မှဆီးကာကြို၏။ အလောင်းစင်အနီးတွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သည် ဟစ်၍ဟစ်၍ငိုနေပေသည်။

သားသားနားနားလူများ တော်တော်များများလာကြ၏။

“အမလေး သွားလေသူကြီးရဲ့၊ ဝန်ထောက်ကြီးများရဲ့အဖေ ရဲ့၊ ဧရပ်ပေါ်မှာ သေရလေခြင်း။ ဘယ်သူ့အငြူအစုမှမခံချင်ဘူး။ တရားအားထုတ်ချင်လို့ပါနဲ့ လူကြားကောင်းအောင်လှည့်ပြောပြီး ဧရပ် မှာလာနေရတာ အဖြစ်ဆိုးလှချည် ကိုဘခင်ရဲ့”

အဖွားကြီးပုံကို သိန်းက ရုတ်တရက်နားမလည်ပေ။ သို့သော် ဦးတော်နှင့်သားသမီး ဖြစ်ဟန်တူသူတို့မှာ မျက်နှာမကောင်းလှပေ။

မိန်းမတစ်ယောက်က ဆုံးသွားသူ အဘိုးကြီးနှင့်သိသော အဖွား ကြီးတွင်ကလေးဆယ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ အကြီးဆုံးမှာဦးတော် ဖြစ် ကြောင်းပြောပြနေပေသည်။

ဦးဖေသက်သည် ကူငွေငါးဆယ်ထည့်ခဲ့ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာကြ၏။ သိန်းကားပေါ်သို့ လှမ်းအတက်တွင် အနားမှ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း “သားသမီး တစ်ခါဖင်သာ မိဘက ကျွေးနိုင်တာ။ အဲဒီသားသမီး တစ်ခါဖင်က မိဘနှစ်ယောက်ကို ပြန်ကျွေး နိုင်ဖို့ခက်သားကလား”ဟု ပြောသွားကြသည်။

သိန်းသည် ငြိမ်သက်စွာပင် ကိုကိုးဘေးမှ လိုက်ပါလာပြန်သည်။ ဦးဖေသက်သည် ဒီတစ်ခါကားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မောင်း၍လာ၏။ ကားမှာ လာလမ်းအတိုင်းမောင်းကာ ဘုရားအရှေ့ဘက်မှန်ကိုကျော်ကာ ကန်တော်မင်ပန်းခြံဘက်သို့ မောင်းလာ၏။

“သားသမီး ရှိရှိ၊ မရှိရှိသိန်းရေ ကောင်းတဲ့အခြေအရံရှိတာ မရှိတာဟာ ကိုယ့်ကံပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ ဒီလူကြီးဆို သားသမီးဆယ်တစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အဘိုးကြီးက တောမှာနေမဖြစ်တာနဲ့ ရန်ကုန်လာတာ ချွေးမတွေကပြုစုတာနဲ့ ဖရပ်လာနေရင်းဆုံးရတာတဲ့။ ဘဝကံအကြောင်းတွေပါကွယ်”

ကိုကိုသည် ဦးပိစာရကျောက်တိုင် အဝိုင်းကိုပတ်ကာပြောလိုက်၏။ သိန်းသည် ငြိမ်၍မနေပဲ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြန်၏။

“အဲဒါ ယောက်ျားတွေက နွားကျတာကို၊ တဏှာချွေးကြီးတွေကို၊ ကိုယ့်မိဘတောင် ခေါ်မထားရဲအောင် မိန်းမရှိခိုးနေတာကိုး”

သိန်းက ကောက်ကာ ငင်ကာ ဆိုပြန်သည်။

“အဲဒီ အဘိုးကြီးမှာ သမီးငါးယောက်တောင်ပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ဆို သူ့လင်က ကြီးကြီးမာမာထားတဲ့” ကိုကိုက ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

ဒီတစ်ခါတွင်မူ သိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်၍ မပြောတော့ပေ။

(သံသယဖြင့် ပူပန်ရှာသော ဖေဖေသို့)

၎

ထုကြီးထည်ကြီးနှင့် အခြေအနေ တောင့်တင်းခိုင်မာပါလျက်နှင့် အညိုအပေါ်တွင် ဘာကြောင့်အနိုင်မရသည်ကို ပစ္စိသည် ယခုထက်တိုင် တွေးခေါ်၍မရပေ။

တကယ်ဆိုတော့ ပစ္စိနှင့်အညိုတို့၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် မယှဉ်သာအောင် ကွာခြားကြသည်။ သို့သော် ပစ္စိသည် အစဉ်အရေးရှုံးနိုင်လျက်ရှိ၏။

အသက်အားဖြင့်သာ ပစ္စိက လပိုင်းလောက်ကြီးပေသည်။

သူမှတ်မိသလောက် အရွယ်ကတည်းက ကမာရွတ်ဘက်တွင် အညိုနှင့်ခြံချင်းယှဉ်လျက် နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့တို့ကိုယ်တိုင် မြင့်မားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်ရုံမက၊ တိုက်နောက်တွင် နှစ်ကေမျှ

ရှိသောမြေကျယ်ကြီးတွင် စားပင်သောက်ပင်တို့ စိုက်ပျိုးလျက်ရှိ၏။ တိုက်ရှေ့တွင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို ဝိုင်းရံ၍စိုက်ထားသော ပန်းခင်းတို့ မှာကြည့်မဆုံးအောင်လှပပေသည်။ အိမ်ရှေ့ပန်းခင်းအတွက်ပင် မာလီ နှစ်ယောက်ထားရှိပေသည်။

ပဂ္ဂီသည် ခရစ်ယန်သာသနာပြု ကျောင်းကြီးတစ်ခုတွင် ငယ်ကတည်းကနေလာခဲ့၏။ ကျောင်းသွားတိုင်း ပဂ္ဂီစီးခဲ့သောကားတို့ မှာအခန့်စား ကားများသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုလက်ထပ်ပြီးမှ နောက်ဆုံး လဲသော ကားမှာမာစီဒီးမီးဒိုးရောင် ကားကြီးဖြစ်ပေသည်။ သူ့ဖခင် စက်ရှင်မင်းကြီးသည် အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်နောက်တွင်ပင် ပဂ္ဂီကို သီးခြားနေခွင့်မပေးပေ။ မိသားစု အတူတူပင်နေခဲ့သည်။ ပဂ္ဂီတွင် သူ့ထက်အကြီးမာသာနှင့် အငယ်အယ်မာတို့ရှိသေးသည်။

အညိုတို့၏ ခြံဝင်းမှာ တစ်ကေမျှ ကျယ်မည်ဖြစ်သော်လည်း တိုက်အိမ်မှာမူ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးမျှသာဖြစ်သည်။ အညိုအဖေ သည်ထင်ရှားသူပေလား။ မထင်ရှားသူပေလား သူလည်းမသိ။ အညို လည်းမသိ။ အညိုအရွယ်မရောက်ခင်က အညို၏အဖေသည် အညိုတို့ သားအမိကို ခွဲ၍သွားသည်ဟုဆိုသည်။ လစဉ်အညိုကျောင်းစရိတ် အတွက် အဖေထံမှငွေပို့သော်လည်း အညိုသည် သူ့ဖခင်ကို ယခု ထက်တိုင်မမြင်ဖူးပေ။

အညို၏ အမေကမူ အဖွားထံမှရရှိသောအမွေကို ငွေတိုး ပေးစားသည်ဆို၏။ အညိုတို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေက ဒါပဲဖြစ်၏။ အညို၏အိမ်ရှေ့ပန်းခင်းသည်လည်း စည်စည်ပင်ပင်မရှိလှ။ အိမ်စောင့်

အဘိုးကြီးသည် ညဉ့်တွင်အိမ်စောင့်ပေးကာ နံနက်ခင်းတွင်ပန်းခင်းကို ရှင်းလင်းပေးတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အညိုတို့သားအမိ ပန်းခြံတွင်း တွင်ဆင်း၍ မြက်နှုတ်နေသည်ကိုတွေ့ရပေသည်။

အညိုသည် စစ်မဖြစ်ခင်ကတော့ အော်စတင်နံပါတ်(၁၀) ကားကလေးကိုစီး၍ ကျောင်းတက်သေးသည်။ စစ်ပြီးသည့်နောက် ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေမကောင်း၍လားမသိ အညိုမှာ ခြေလျင် လျှောက်ကာ အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှစ်ဘာသာ သင်ကျောင်းသို့တက်ရ ပေသည်။

ကျောင်းချင်းမတူကြသော်လည်း ညနေတွင်တော့နှစ်ယောက် ဆုံမိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်းစိန်လမ်းမပေါ်ကို ညီအစ်မတစ်စု နှင့်အညိုတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ပဂ္ဂီတို့ခြံ ကျယ်ကြီးထဲသို့ပင် လှည့်ပတ်၍လျှောက်ကြသည်။

ဒီလို လမ်းလျှောက်ကြသည့်အခါတိုင်းတွင်လည်း တစ်ခါ တလေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေးတစ်စုနှင့် လမ်းမှာဆုံတတ် သည်။ ထိုအခါတွင် ထိုကျောင်းသားတို့၏ မျက်လုံးများသည် အညိုအပေါ် တွင်ဝဲ၍သွားကြသည်ဟု ပဂ္ဂီကထင်သည်။

တကယ်တော့ အညိုကား ဘာမျှချောသူမဟုတ်။ ပြင်ဆင်ပုံ ကလည်း ဘာမျှမထူးခြားပေ။ အသားကညိုလိုက်ပြန်သေး၍ အဝေး ကြည့်မစားသာသော ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပဂ္ဂီတို့ ညီအစ်မသုံးဖော်သည် လုံချည်အမြဲဆင်တူဝတ်၏။ ပဂ္ဂီသည် နှုတ်ခမ်းဆိုးတာချင်း အညိုနှင့် တူသော်လည်း ဆံပင်ကောက်ပုံ၊ ပုံကျပုံ၊ အဝေးအမြင်တွင် ထင်းခနဲနေ

သည်မှာ ပစ္စိသာဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် သူငယ်လေးများသည် အညိုမျက်နှာပေါ် တွင် မျက်လုံးဝဲသွားပါသနည်း။ သူသည်ရင်မှိုမှိုနှင့် ပေါင်တံ သွယ်ရုံမက၊ တင်ပါးကျလည်းလှပေသည်။ အညိုသည်ညက် သည်မဆိုရုံလေးသာရှိ၍ လှပထွားကျင်းသူမဟုတ်ပေ။ သို့သော် အညို မျက်နှာသည် မကြည့်ရက်လောက်အောင်တော့လည်း အရုပ်ဆိုးသူ မဟုတ်ပေ။

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က အညို မက်ထရစ်အောင်သွားသော အခါတွင်မူ ပစ္စိမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်တော့သည်။ သိသိချင်းနေ့ကမူ ပစ္စိက ယုံပင်မယုံပေ။

“အင်္ဂလိပ်စကားပြောရင်လည်း ခွေးအကြီး လှည်းဘီးနင်းမိ သလိုထစ်အဲထစ်အဲနဲ့။ ပြီးတော့ ဒါလောက် ကသီလင်တ ကျောင်း တက်နေရတာ အညိုအောင်တယ်ဆိုတာ ငါမယုံဘူး” ဟုဆို၏။ ပစ္စိမယုံလျှင်လည်း မယုံစရာဘဲ။ ပစ္စိသည် အင်္ဂလိပ်လိုပြောလျှင် အင်မတန် လှလှပပပြောဆိုတတ်ရုံမက လေယူလေသိမ်းမှာ ချီးကျူး လောက်ပေသည်။ အိမ်မှာလည်း ကျူရှင်ဆရာမနှင့် သီးသန့်သင်ပါ သေးလျက်နှင့် အညိုကအောင်သွားကာ သူကျန်ရစ်သည်ကို ဆွေ့ဆွေ့ ခွန်မိသည်။ အလ်မာက အောင်စာရင်းကိုလာပြေသောအခါတွင်မူ ပစ္စိသည် ဟင်းချတော့သည်။

တက္ကသိုလ်တွင် အညိုတစ်ယောက် အိုင်အေအောင်သွား သော်လည်း ပစ္စိသည် ယခုထက်တိုင် မက်ထရစ်မအောင်သေးပေ။ သို့သော် ညနေလမ်းလျှောက်ချိန် ကောင်လေးတစ်စုနှင့်တွေ့လျှင်မူ

ပစ္စိသည် အသံမြင့်၍ သူတို့အချင်းချင်း အင်္ဂလိပ်လိုသွက်သွက်ကြီး ခြောတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲ ပြောပြော အညိုထက်တော့ ငါအင်္ဂလိပ်စကား ပြောသာတယ်” ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တင်းလိုက်ပြန်သည်။

သူလက်ထပ်ရမည့်သူနှင့် အညိုအားမိတ်ဆက်ပေးသည့် နေ့တုန်းကလည်း သူကအင်္ဂလိပ်လို မိတ်ဆက်ပေး၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လို သွက်သွက်လက်လက် ပြောသော်လည်း အညိုက အင်းတစ်လုံး၊ အဲတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို သူသဘောကျ လိုက်သည်။

ပစ္စိသည် အညိုထက် တစ်နှစ်စော၍ လက်ထပ်၏။ အညိုက ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ လက်ထပ်လိုက်သည်။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သော အညိုကိုယ်တိုင်က သူ့လက်ထပ်ပွဲ ကို စိတ်ဝင်စားလေသလား၊ မဝင်စားလေသလားတော့မသိ။ ပစ္စိမှာ တော့ အမြဲသတင်းမေးရ၏။

အညိုတို့အိမ်မှ ထမင်းချက် မပန်းမယ်မှာ ခဏခဏဆိုသလို ပစ္စိတို့အိမ်ကို လာတတ်သည်။ မပန်းမယ်ထံမှ အညိုယူမည့်လူ အကြောင်း မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားကို ဘယ်လိုလုပ်မည့်အကြောင်း မေးရ၏။

မပန်းမယ်သည် စည်စည်ပင်ပင် ပြောပြပြန်လျှင်လည်း သူ့မှာ စိတ်မောရပြန်သည်။

“ဒီသူငယ်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ဒီအိမ်
ဝင်ထွက်နေတာ။ သုံးနှစ်သုံးမိုး စောင့်တယ်ဆိုတာ ဒီသူငယ်မျိုးထင်
ပါရဲ့ကွယ်။ နယ်ပိုင်အဖြစ် နယ်ပြောင်းသွားရတုန်းကလည်း ရန်ကုန်
ရောက်တယ်ဆို သူ့ကားလေးနဲ့ပြေးလာတာပဲ။ အခုတော့ အတွင်းဝန်
ရုံးပြောင်းလာရသတဲ့။ ဒါတောင် အညိုက ဘီအေအောင်မှ လက်ထပ်
ချင်တာ။ အညိုအမေက ကောင်းကောင်းမမာ၊ ကောင်းလေးကလည်း
သိပ်ပူဆာလို့လက်ထပ်ဖို့ အညိုကသဘောတူလိုက်ရတာ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မောင်တင်မောင်တဲ့”

ပစ္စိသည် စိတ်မသက်သာဖြစ်ရပြန်သည်။ တကယ်ဆို
သူသည် မင်းကြီးသမီး ရုပ်လည်းချော၊ ငွေလည်းပေါသူဖြစ်၏။ သူ့ရ
သောလင်မှာ အညိုထက်တော့သာသင့်၏။ ခုတော့ အညိုရသူမှာ
လည်း အတွင်းဝန်လေး၊ သူ့ရသူမှာလည်း အတွင်းဝန်လေးပင်ဖြစ်၏။
ယခုလို တူတူချင်းဆိုလျှင် ပစ္စိအတွက် စိတ်သက်သာဖို့ရှိသေး၏။
ဒါပေမယ့် ကိုတင်မောင်က အညိုကို သုံးနှစ်သုံးမိုးစောင့်၍ ဒူးထောက်
တောင်းခံရသည်ဟု ကြားရသောအခါ သူ့အဖြစ်ကို စိတ်နာလှသည်။
သူ့ရှုံးပြန်လေသည်။

သူ့မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကိုဝင်းမောင်ကို လက်မထပ်
ခင်က သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက် ကိုဝင်းမောင်၏နမပျားကိုသွား၍ပြ
ရသည်။ ထိုနေ့က ပြန်တွေးမိသောအခါ အလိုလိုရှက်၍လာသည်။
ကိုဝင်းမောင်တို့ အိမ်မှာ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလုပ်ရသော

လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်သွားရ၏။ မသွားခင်
ကတည်းက ထိုလက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ကိုဝင်းမောင်က သူတို့ညီအစ်မ
သုံးယောက်ထဲမှ ကြိုက်ရာရွေးမည်ကိုတော့ သူသိပြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ကိုဝင်းမောင်သည် ကိုတင်မောင်က အညိုကို
ယူသကဲ့သို့ပင် သူ့အားသုံးနှစ်သုံးမိုးစောင့်၍ ပိုးစေချင်း ယူစေချင်သည်။
ဒီလိုချစ်ရသော အချစ်မျိုးမှာ ပျော်ရွှင်နှစ်သိပ် စရာကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု
တွေးမိပြန်သောအခါ သူ့ရှုံးရသော အဖြစ်ကိုတွေး၍ ရင်နာမိပြန်၏။

ဒါတောင် ပစ္စိအမေက “လျင်”၍ မြန်မြန်လက်ထပ်ဖြစ်
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကိုဝင်းမောင်က အချိန်ဆွဲချင်ပေသေးသည်။

ပစ္စိတွေးချင်တိုင်း တွေးနေသည်ကို မစောင့်နိုင်သော မပန်း
မယ်က ပြန်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ကဲ မပစ္စိ ကျွန်မပြန်ဦးမယ်။ အညိုက ဒီကနေ အိမ်ရံ
ခန်းနားတွေ ရောက်မယ်လို့ ပြောထားတယ်။ အဲဒါတွေ နေရာချရ
ဦးမယ်”

“ဟုတ်လား။ အင်း အညိုတော့ ဒီမင်္ဂလာဆောင်အတွက်
အတော်ကုန်ဦးမှာပဲ”

“ရှင် ဘာမှ မကုန်ပါဘူး မပစ္စိရဲ့။ သူငယ်လေးကအားလုံး
တင်တောင်းတယ်။ အိပ်ရာအခမ်းအနား သတို့သမီး အဝတ်အစားက
အစအားလုံးဝယ်ပေးတာပဲ”

ပစ္စိသည် ငါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကျန်ရစ်၏။ မပန်းမယ်
ကမူနေရာမှထကာ အညိုတို့ခြံဘက်သို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

ကဲ ယခုတစ်ကြိမ်မှာလည်း ရှုံးရပြန်သည်။ အညိုသည် ဘာကြောင့်မျှား အေးအေးလေးနှင့် အနိုင်ယူနိုင်ပါလိမ့်။

သူ့တုန်းက ကိုဝင်းမောင်ကို ရရပါမည့်အကြောင်း ဧည့်ခံ စရိတ်ကိုလည်း မိန်းကလေးဘက်က တာဝန်ယူရသည်။ အိပ်ရာခန်းနား နောက်ဆုံး သတို့သားဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားပင် ပရှိတို့က အကုန်အကျ ခံရသည်။ ပရှိသည် အံ့ကြိတ်မိ၏။ အခြေအနေကို ဘာမျှနားမလည် နိုင်တော့ပေ။

အညို၏ လက်ထပ်ပွဲသည် သူ့လက်ထပ်ပွဲလို ခမ်းနားခြင်း မရှိလှ။ လူနှစ်ရာလောက်ဖိတ်၍ အိမ်မှာတင် လက်ထပ်ကြ၏။ သူ့တုန်း ကမူ နံနက်ပိုင်းအိမ်တွင် လက်ထပ်၍ ညနေပိုင်းတွင် စထရင်းဟိုတယ် ၌လူနှစ်ရာကျော်ခန့် ဧည့်ခံပွဲလုပ်ခဲ့ပေသည်။

အညိုလက်ထပ်ပွဲတွင် ညီအစ်မသုံးယောက်လုံး စောစော သွားကြသည်။ မာသာနှင့် အလ်မာက အညို၏အဖို့ရံအဖြစ် အညိုကို ပွဲထုတ်ရန်လိုက်ပါကြသည်။ အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းနှင့် လက်ထပ်ပွဲမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပင် ပြီးစီးသွားသည်။

သူကမူ အညို၏အိပ်ရာခန်းနားပြင်ထားသော အခန်းမှ မထွက်ပေ။ အိပ်ရာခင်းမှာ ရွှေဝါနုရောင်ဖဲဖြစ်၍ ဖဲပေါ်ကမှရွှေဝါရောင် ပိုးဇာပေါ်တွင် နင်းဆီးပန်းများအပွင့်ဖော်ထားသောအဖုံးကို ဖုံး၍ထား ပေသည်။ ဇာခြင်ထောင်ကလည်း အဝါနုလေးဖြစ်၏။ စောင်မျှားမှာမူ ဂျူဒါနင်းဆိတ်ဆိတ် သိုးမွေးစောင်အကောင်းစား အဝါနုရောင်ဖြစ်

ပေသည်။ ဇာပါးအဖုံးပေါ်တွင် စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးတို့ ရေးရေးပေါ်နေ သည်မှာ တစ်မျိုးလှပေသည်။

ခုတင်၏ သစ်သား၊ မှန်တင်ခုံ၊ မှန်ဘီဒို၊ အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ဆိုဖာနှစ်ခု၊ ပရှိသည် ထိုပစ္စည်းအားလုံးကို လက်နှင့်လိုက်၍ စမ်းရင်း ဝမ်းနည်းသွားပြန်သည်။ ဤအိပ်ရာခန်းနားအိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ သည် ယခုလိုမကောင်းပဲ ထင်းရှူးသားနှင့်ပင် လုပ်ထားသည်ဖြစ်ဦး တော့ အညိုအဖို့ “ဒါတွေမောင်က အားလုံးဝယ်ပေးတာ”ဟု ခပ်မော့ မော့ကလေးပြောပြနိုင်ပေသည်။ ဒါကိုက အညိုသည် သူ့အပေါ်အနိုင် ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူ့မှာတော့ ဘာကြောင့် “ဒါတွေကို ကိုကိုဘက်ကဝယ်ပြီး တင်ရတာ” ဟုမပြောနိုင်ပါသနည်း။ တကယ်တော့ သူသည်အညို ထက်အများကြီး အခြေအနေခိုင်မာပါလျက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို အညိုလို လက်မထောင်မယူနိုင်ဘဲ ဒူးထောက်၍ ငွေကုန်ကြေး ကျခံကာယူရပါသနည်း။

လက်ထပ်ပွဲပြီး၍ သတို့သား၊ သတို့သမီးများ အခန်းအပ်ပြီးမှ ပရှိပြန်လာခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်မရှိလှပေ။

အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျပြီးပြန်တော့လည်း သူသည် အညို သတင်းကို နားထောင်နေမြဲဖြစ်သည်။ မပန်းမယ်ထံမှ အညိုတို့ လင်မယားနေပုံ ထိုင်ပုံသင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိမရှိ၊ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိမရှိ မေးရပြန်သည်။

သို့သော် မပန်းမယ် ပြောစကားကို ကြားရပြန်လျှင်လည်း သက်သက်ဒေါသ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“မောင်တင်မောင်ကလူဆန်းကွဲ့ မပစ္စိရဲ့။ ဟဲခြားယောက်ျားများ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်တိုင် ချက်မှပြုတ်မှကြိုက်ကြတယ်မို့လား။ သူက တော့အညိုတာလုပ်တာမှမကြိုက်ဘူး။ အညိုမှာဖြင့် မောင်တင်မောင် အလုပ်သွားချိန်ကျမှ သူလုပ်စရာတွေအားလုံးလုပ်ရတယ်။ အညိုကလည်း အင်မတန် အဝတ်လျှော်ချင်၊ မီးပူတိုက်ချင်တဲ့ ကလေးမတစ်နေ့ရုံးက အမှတ်မထင် ဆင်းလာတုန်း အညိုမီးပူတိုက်တာတွေ့တာနဲ့ ပြောမရတာနဲ့ မီးပူတောင် လွင့်ပစ်မလို့”

ပစ္စိသည် နားထောင်နေရာမှ မျက်လုံးလေး ပြူးလိုက်၏။ “တယ်သဲတာပဲ” ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချ၏။

“စားတာသောက်တာလည်း အညိုကဖြင့် ချက်ချင်လိုက်တာအလွန်ပဲ။ ချက်လဲပေါ့တယ်၊ ငနီတယ် ချေးမများပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အညိုပင်ပင်ပန်းပန်း ချက်ပြီးဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် သူရှေ့ဆိုအညိုက မီးဖိုမဝင်သလိုနေရတယ် ပစ္စိရဲ့”

ပစ္စိသည် မပန်းမယ် စကားပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ဆိတ်သားအိုးကို သတိရသွားသည်။ ကိုကိုက ညစာတွင် ဆိတ်သား နှပ်စားချင်သည်ဆို၍ သူ့ကိုယ်တိုင် နှပ်ထားသည်။ အစေခံတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိရက်နှင့် ပစ္စိကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ကိုကိုက ကြိုက်၏။

“ကိုကိုကတော့ ပစ္စိကိုယ်တိုင်လုပ်မှ စားတတ်တယ်”

သူသည် မပန်းမယ်ကို အားတင်း၍ ဂုဏ်ယူကာပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ စကားပြောရသည်မှာ အရသာမပါပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကိုကို စိတ်တို၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာထမင်းစားနေရင်းက ချဉ်ရေဟင်းတွေ အချဉ်ပေါသည်ဟုထင်လျှင် မကျည်းသီးရေနယ်ကာ ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်၍ အချဉ်ထပ်ထည့်ပေးရသည်။ ဆီပြန်ဟင်းတွင် အနှစ်နှင့်ဆီနည်းပြန်လျှင်လည်း ဆီသပ်သပ်ချက်၍ စားနေတုန်းမှာ ထပြင်ရသည်။

အလကားနေ အညိုက ကံကောင်းနေသည်။ သူ့မှာတော့ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

မပန်းမယ် ထအသွားတွင် သူသည် ဆိတ်သားအိုးကိုထ၍ ကြည့်မိ၏။ ညစာစားပွဲတွင် တစ်ခါတည်းနှင့် အဆင်ပြေပါ့မလားဟု စိုးရိမ်မိပြန်သည်။

အဆင်မပြေတိုင်း ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့နှမများနှင့်နေခဲ့ရတုန်းက အစချီကာ သူ့ကိုနှမများ အလိုလိုက်ပုံ၊ ပြုစုပုံတွေကို မိုးမဆုံး၊ မြေမဆုံး ပြောလာလျှင် သူသည် ဒေါသထွက်ကာ ရန်ဖြစ်ရတော့သည်။ ဒီနှမတွေအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခဏခဏရန်ဖြစ်ကြရသောကြောင့် ကိုဝင်းမောင်နှမများကိုပင် အိမ်ကိုလာမလည်စေလိုပေ။

ဟိုတစ်ပတ်က ယောက်မများလာစဉ်တွင် သူသည် စကားဟဟမပြောခဲ့။ ယောက်မများက နောက်ကိုမလာတော့ဟု ပြော၍ သွားသည်။

စိတ်ထဲတွင် သူဖြစ်သလို အညိုတွင်လည်း အားလုံးဖြစ်စေချင်သည်။

ဘယ်တော့အညိုသည် လင့်ဘက်ကအမျိုးမျိုးနှင့် မသင့်
မတင့်ဖြစ်သည်ကို ကြားရမလဲဟု စိတ်ကစောင့်စားနေမိပေသည်။

မိုးဦးတစ်ညနေတွင် အညိုလာ၍လည်ပေသည်။ အညိုသည်
ကိုယ်ဝန်ရှိစာနိမ့်နိမ့် ဖြစ်နေသော်လည်း သူသည် အညိုကို ကိုယ်ဝန်
ရှိမရှိမေးပေ။ အညိုက အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူ့ကိုစိတ်ဝင်တစား
ပြော၏။ သို့သော် အညိုစကားထဲတွင် လင်အကြောင်း အိမ်ထောင်ရေး
အကြောင်းလုံးဝမပါပေ။ ကျောင်းနေတုန်းက ဘဝကိုသာ လွမ်းလွမ်း
သသပြော၏။

အနားမှ နားထောင်နေသူ အလ်မာကမူ အညိုဝတ်လာ
သော ထဘီကို သဘောကုန်နေ၏။ အညိုထဘီသည် အစိမ်းရင့်ပေါ်တွင်
လှပသော အဝါချိတ်လေးများ ဆင်ထားသည်။ ဖြန့်မာယက်ထည်
လုံချည်ဖြစ်ပေသည်။

“အညို၊ လုံချည်ကို မာသာ သိပ်သဘောကျတာပဲကွယ်။
အသားကလည်း ညက်နေတာပဲ”

သဘောကျသူ အလ်မာကမပြောခင် မာသာကအရင် ပြော
လိုက်သောကြောင့် အလ်မာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“အလ်မာလည်း အဲဒီလုံချည်ကို မျက်စိကျလို၊ အညိုလာ
ကတည်းက ကြည့်နေတာ”

အညိုသည် ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးသည် ပြည့်စုံခြင်းဖြင့်
အားရှိသော အပြုံးဟု ပုဂ္ဂိုလ်ထင်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီလုံချည်လေးက လှကိုလှတယ်။ ပေးတဲ့
လူစေတနာကောင်းလို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်ကပေးလဲ အညို”

ပုဂ္ဂိုလ်သည် စူးစမ်းသလိုဟန်နှင့် မေး၏။

“မောင်ရဲ့ အညွှာကအဒေါ်ကြီးလေ။ သိပ်သဘောကောင်း
တာပဲ။ သူကချည်း ပေးပြီး အဆင်ကို ကြိုက်တဲ့အဆင်ယက်ခိုင်းတာ
သိပ်လှတာပဲနော်”

“ကိုတင်မောင်မှာ အမေရှိသေးလား၊ နှမတွေရော”

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထပ်၍မေးပြန်၏။

“အမေလည်း မရှိဘူး။ နှမတွေကလည်း ဝမ်းကွဲတွေ၊
ဒါပေမယ့် သူတို့ကသိပ်ရိုးတာပဲ။ အညွှာလေ့ရှိလား သူ့အဒေါ်တွေ
ကလည်း ရှင်းရှင်းတွင်းတွင်းတွေပဲ”

ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘာမျှဆက်မမေးလိုတော့ပေ။ တကယ်ဆိုတော့
သူ့စိတ်ထဲတွင် အညိုသည် ယောက္ခမတွေ၊ ယောက်မတွေနှင့် သူ့လို
ဇယားအမြဲ ရှုပ်နေစေချင်သည်။ သူ့ယောက္ခမ မိန်းမသူကြီးသည်
ခဏခဏ သူ့သားဘီအေအကြောင်း၊ အတွင်းဝန်အကြောင်း ဂုဏ်ထင်
အသားယူပြောသည်ကို နားကလော၍ ရန်ဖြစ်ကြသလို အညိုတွင်
ဖြစ်စေချင်သည်။ ခုတော့ အညိုမှာယောက္ခမရှုပ်စရာ ယောက္ခမကလည်း
မရှိ၊ ရှိသည့်အဒေါ်တွေကလည်း သူတို့ဘာသာ အေးအေးနေသည်ဆို
တော့ ဒီတစ်ပွဲတွင်လည်း သူသည် အညိုကို ရှုံးရပြန်သည်တကား။

သူတို့စကားပြောနေစဉ်တွင် မိုးသားများသည် ပိုမို၍မဲမှောင်
လာကြသည်။

မပန်းမယ်သည် အထုတ်တစ်ခုနှင့် သူတို့ရှိရာသို့လျှောက်
လာ၏။

“မပန်းကြီး ဘာလာလုပ်လဲ” အလ်မာက ဆီးကြို၍မေး
လိုက်၏။

“မောင်တင်မောင် လွှတ်လိုက်လို့၊ အညိုစကားပြောချင်
ပြောနေတဲ့ သူ့ကားနဲ့လာကြိုမယ်တဲ့။ မိုးညိုလာတော့ အညို အအေး
မိမှာစိုးလို့ မောင်တင်မောင်က အနွေးထည်သွားပို့ချေဆိုတာနဲ့လာ
ပို့ရတာ ရော အညို”

မပန်းမယ်လက်ထဲမှ အညိုသည် သိုးမွေးစောင် စကားပါ
ရောင်လေးကို ဆွဲယူ၍ခြုံလိုက်၏။ ပဏ္ဍိသည် ဣန္ဒြေရစ္စာပင် ထိုင်၍
မနေနိုင်တော့ပဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ခုတင်ဘေး
ရောက်လျှင် ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်ကာ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုလိုက်မိ
သည်။ မဆီမဆိုင်သင်္ဘောနှင့်မြောင်းမြသွားခဲ့သည် တစ်ညကို သတိရ
မိသည်။

သင်္ဘောအခန်းထဲတွင် မိုးအနည်းငယ်ပက်၍ လေတိုက်ပေ
သည်။ သူက ခုတင်ပေါ်တွင် အသာလှဲနေပေသည်။ စိတ်ကတော့
မိုးသက်ဝင်လာလျှင် ကိုကိုသည် မှန်ပြတင်းကို ပိတ်ကာ သူ့ကို
စောင်ခြုံပေးမည်ထင်၍ ငြိမ်ကာမှိန်းနေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုမှာ အရင်အိပ်ပျော်နှင့်၍ သူ့ဘာသာ
တံခါးထပ်တံခါးပိတ်ရသေးသည်။

အားလုံးကွာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ အညိုအိမ်လာလည်
သည့်အတွင်းမှပင် မိုးညိုလာသည်နှင့် အညိုအအေးမိမှာ စိုးသော
ကြောင့် ကိုတင်မောင်က အနွေးထည် အပိုလွှတ်လိုက်ရသေးသည်။

ပဏ္ဍိသည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ အဝေးသို့နှောင်
လွှတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့မှာထုကြီးထည်ကြီးနှင့် အခြေအနေခိုင်မာပါလျက်နှင့်
အညိုအပေါ်တွင် ဘာကြောင့် အနိုင်မရသည်ကို တွေး၍ မရနိုင်ပါ
တကား။

သို့သော် “ထုထည်အင်အားကြီးသည် ဆိုတိုင်းလည်းအခါ
ခပ်သိမ်း ချမ်းမြေ့ဖွယ်အခြေအနေကို ဖန်တီး၍မပေးနိုင်”ဆိုသည်
ကိုတော့ သဘောပေါက်သလို ဖြစ်လိုက်မိ၏။

၁၉၅၈-ခု၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊ ၅မံဝ။

(ခေါ်)ခင်နှင်းယု၏ စာစုစာရင်း

ခါ။	ဆောင်းတွင်းပန်း	၁၉၅၃
၂။	မွှေး	၁၉၅၉
၃။	ကြေးပုံရိပ်သွင်း	၁၉၆၀
၄။	စိမ်းသင့်မှစိမ်း	၁၉၆၀
၅။	မိချို	၁၉၆၀
၆။	အားနွဲ့သူပါရှင်	၁၉၆၁
၇။	ချစ်လှချည်ရဲ့	၁၉၆၁
၈။	နေ့နှောင်ရွက်ကျန်	၁၉၆၁
၉။	ပန်းများကိုပွင့်စေသူ	၁၉၆၁
၁၀။	မျှော်လင့်လိုဖြင့် မဆုံးနိုင်တယ်	၁၉၆၁
၁၁။	အရိုင်းနှင့်အယဉ်	၁၉၆၁
၁၂။	နွားတစ်ထောင်	၁၉၆၂
၁၃။	ပိုးခန်းဆီးနောက်မှ ငရဲခန်း	၁၉၆၂
၁၄။	ပန်းပန်လျက်ပါ	၁၉၆၂
၁၅။	ဘုံဓမ္မတာမှာ ကြံရလေသမျှ	၁၉၆၂
၁၆။	မစန္ဒာ-နဂါးငွေ့တန်း-မိန်းမရိုင်း	၁၉၆၂
၁၇။	မဟာသာကီ	၁၉၆၂
၁၈။	ရွှေပြည်တော်၏ပုံပြင်များ	၁၉၆၂
၁၉။	သခွတ်ပန်း	၁၉၆၂
၂၀။	အောင်မြင်သောနေ့	၁၉၆၂
၂၁။	မိုးကျော်သူ	၁၉၆၃
၂၂။	မိန်းမရိုင်း	၁၉၆၃
၂၃။	ယောက်ျားတို့အကြောင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်	၁၉၆၃
၂၄။	သပြေ	၁၉၆၃
၂၅။	ကြာတောင့်ရွာသောမိုး ဝတ္ထုတိုများ	၁၉၆၄
၂၆။	ယဉ်မင်းပိုက်	၁၉၆၄
၂၇။	သရဖူ	၁၉၆၄

၂၈။	ကသစ်ပန်း ဝတ္ထုတိုများ	၁၉၆၅
၂၉။	ပန်းကိုတော့ပန်ချင်ပါတယ်	၁၉၆၅
၃၀။	မှတ်သန်စောင်းကြိုး	၁၉၆၅
၃၁။	လမ်းကြီးသာစမ်းပါ	၁၉၆၅
၃၂။	ပုံပြောကောင်းစားမိန်းကလေး	၁၉၆၆
၃၃။	ခင်နှင်းယု၏ဝတ္ထုတိုများ	၁၉၆၇
၃၄။	ဖေဖေ	၁၉၆၈
၃၅။	မယ့်သည်းအိမ်(ဝတ္ထု)	၁၉၆၉
၃၆။	ရေချိုတွင်း	၁၉၆၉
၃၇။	လာခြင်းကောင်းသောလူကလေး	၁၉၆၉
၃၈။	သပြေနှင့်မလွမ်းသာသည်	၁၉၆၉
၃၉။	ဘုရင်ခံ မလိုချင်ပေါင်	၁၉၇၀
၄၀။	ကျွန်းကေရီနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ	၁၉၇၁
၄၁။	ကုသိုလ်ကြမ္မာမမီပါနဲ့	၁၉၇၂
၄၂။	ကျွန်မ၏ချစ်သူ	၁၉၇၂
၄၃။	မွှေးနှင့်ကုသိုလ်ကြမ္မာမမီပါနဲ့	၁၉၇၂
၄၄။	ထိပ်စုဖုရားမဗျိုင်း	၁၉၇၃
၄၅။	ဘူမိလော ဇူကာလော	၁၉၇၄
၄၆။	အတွတ်ရေ	၁၉၇၅
၄၇။	မောင်မျိုးမင်းနိုးကြားလာခြင်း	၁၉၇၆
၄၈။	ကျွန်တော်တင်အောင်ထွန်း	၁၉၇၇
၄၉။	ဘဒ္ဒနဝတီ	၁၉၇၈
၅၀။	မဒ္ဒိလိုလို သမ္ဗုဒ္ဓိလိုလို+ဦးဆောက်ပန်း	၁၉၇၈
၅၁။	ပန်းခင်းမှ လွမ်းချင်းတေးသံ	၁၉၇၉
၅၂။	မင်းထင်စည်	၁၉၈၀
၅၃။	ပွဲတွေအမြတ်တရား(ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ) (၁၉၈၂ မှ ၁၉၉၁ အထိ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ ခြင်း၊ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဌာတရားနှင့်နေထိုင်ခြင်းများ ကြောင့်ဝတ္ထုများ မထွက်ခဲ့ပါ။)	၁၉၈၁